

Trầm Chính Là Không Dám Thú Người A!

Contents

Trầm Chính Là Không Dám Thú Người A!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	43
28. Chương 28	45
29. Chương 29	46
30. Chương 30	47
31. Chương 31	49
32. Chương 32	51
33. Chương 33	52
34. Chương 34	54
35. Chương 35	55
36. Chương 36	57
37. Chương 37	58
38. Chương 38	59
39. Chương 39	61
40. Chương 40	62
41. Chương 41	64

42. Chương 42	65
43. Chương 43	66
44. Chương 44	68
45. Chương 45: (chính Văn Hoàn)	69

Trầm Chính Là Không Dám Thú Người A!

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ Editor: Bánh Ú Giáo chủ băng lãnh một khi cứ ngủ là lại dính chặt lấy thứ đó của hắn. Giáo chủ ưu s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-chinh-la-khong-dam-thu-nguoi-a>

1. Chương 1

Thời tiết chỉ vừa mới chuyển ấm, đầu đó vẫn còn không khí se se lạnh, khắp nơi vươn vãi đầy những cánh hoa.

Bên trên lầu Thiên Giang ở Lâm Giang, một khách nhân đang gảy đàn, tiếng đàn vừa day dứt đau khổ, lại vừa triền miên tình cảm, bên ngoài căn gác xép non nước hữu tình.

Cảnh trí ấy kết hợp với tiếng đàn du dương, chính là vô vùng tao nhã, động lòng người. Dưới kiện y phục tơ tằm trắng tinh ấy thấp thoáng lộ ra hai cổ tay trắng như tuyết, cái gáy gầy gò, da dẻ mịn màng như của nữ nhân, mắt ngài mày phượng cùng đôi môi mỏng, anh tuấn vô cùng, nhưng xung quanh hàn khí bao trùm, khiến người người e sợ mà tránh xa.

Trong quán trà các cô nương dù chưa chồng hay đã có con đều đã sớm đem ánh nhìn cháy bỏng mà đặt lên trên người nam nhân tuấn tú kia, hồi lâu cũng không có ý định thu ánh mắt về; một tên nam nhân có vẻ mạnh bạo muốn được làm quen nên thu hết can đảm mà bước tới, nhưng người kia trước sau như một giả vờ câm điếc, vô tình quét ánh mắt sắc lạnh lên nam nhân kia, bị ánh mắt sắc lạnh ấy quét qua người kia đi được nửa đường liền hoảng sợ mà quay trở lại vị trí của mình.

Lương Cảnh đi lên gác lầu chính là thấy được một màn như vậy.

Bị cự tuyệt nam nhân kia phần nộ quay trở lại bàn mình mà ngồi xuống. Nhìn mỹ nhân kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cứ lạnh lùng đáng sợ như vậy có nói chuyện tâm tình cũng chưa chắc thú vị, nghĩ thế hứng thú theo đuổi cũng suy giảm.

Mặc dù cố ý gây phiền phức, nhưng vẫn không cản trở việc thưởng thức mỹ nhân lẫn tiếng đàn của y, y cảm thấy rằng những nhạc công tài nghệ trong cung không là gì so với tiếng đàn này, vừa day dứt tình cảm lại vừa thanh tao điềm đạm. Y không dễ dàng gì mà đi được một chuyến đến Giang Nam, vừa tới nơi liền gặp được cực phẩm như thế, trong lòng vui sướng mà kêu tiểu nhị đem rượu lên.

“Cho ta rượu ngon nhất, ngân lượng không thành vấn đề” Lương Cảnh nhỏ giọng dặn dò.

Ở trong cung nghe nói giang hồ hiện tại phát triển rộng rãi, chỉ cần một chung rượu, hạ một quân cờ cũng có thể mang ba người trong võ lâm đến, Lương Cảnh mặc dù cũng biết chút ít võ công, nhưng chung quy vẫn là không muốn vì chút xíu tiền tài mà đem phiền phức đến bản thân.

Tiểu nhị nghe vậy liền phi thường niềm nở, rất nhanh sau đó đã bưng lên một bình rượu hảo hạng mát lạnh.

Lương Cảnh chính mình chưa muốn say khướt, không nhanh không chậm cầm bình rượu, tự rót tự uống. Không biết có phải là do ảo giác của y hay không, dường như có ánh mắt ai đó đang yên lặng nhìn về phía y.

Ánh mắt không hề mang theo sát ý, chỉ là có chút mập mờ, tựa như không muốn để bị phát hiện.

Bất luận là như thế nào, thì Lương Cảnh biết rằng y không hề quen người đó.

Y tuy là tuấn tú từ nhỏ, nhưng những lúc ngồi trên Kim Điện, các quần thần không dám ngẩng đầu nhìn dung nhan của y. Vì thế lúc này đây bị ai đó nhìn chằm chằm như thế, y có cảm giác mình bị chiếm tiện nghi.

Nếu không phải vì rượu này thật sự rất ngon, y sớm đã rời đi, bây giờ kiềm chế đã đến cực hạn, từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc để trên bàn, chuẩn bị rời đi.

Không ngờ bỗng dưng tiếng đàn ngưng bật, bạch y mỹ nhân trước con mắt kinh ngạc của y cúi đầu đi tới, trong mắt tràn ngập sự chờ mong nói: “Tại hạ..... Yến Lâm, có thể hay không được biết quý danh của huynh đài?”

Lương Cảnh sửng sốt.

2. Chương 2

Lương Cảnh thân là một hoàng đế, đối với y mỹ nhân tìm đến bên cạnh giống như cá diếc sang sông (thành ngữ cá diếc qua sông: ý chỉ rất nhiều, nhiều vô số kể)

Thế nhưng, nam nhân thì chưa bao giờ.

Mà Lương Cảnh chính là một kẻ đoạn tụ. (anh sinh ra đã cong, bị bể cong từ trong trứng:3)

Phụ mẫu Lương Cảnh khi xưa trị vì giang sơn xã tắc vô cùng nhìn xa trông rộng, vì thế khi truyền ngôi đã để lại cho y một giang sơn thái bình thịnh vượng, điều duy nhất không hoàn mỹ chính là sinh ra y, sinh ra y đã là đoạn tụ. 25 tuổi vẫn không có ý trung nhân, nếu là người bình thường thì chỉ có thể nói một câu “Thật không có tiền đồ”, thế nhưng trong hoàng thất việc lập gia đình muộn là một điều hết sức nghiêm trọng, ảnh hưởng đến vấn đề con nối dõi a, có thể quy vào tội đại nghịch bất đạo chứ chả đùa. (cũng là quá bi thảm đi $T > T$, không có con nối dõi cũng có thể chết a $T > T$)

Lương Cảnh chính là cực kỳ sợ các vị hoàng thúc, thái phi và mẫu hậu của mình bức hôn, vì thế không thể làm gì khác hơn chính là lấy việc trị nước an dân, đảm bảo cho bách tính cuộc sống ấm no lên hàng đầu làm bia đỡ đạn cho mình. Vì thế tấu chương dâng lên thiếu, y so với bất kỳ ai khác sốt ruột hơn, nước láng giềng an phận thủ thường, y cảm thấy mất mát hơn bất kỳ ai khác.

Y không ngừng đem thủ hạ cùng văn võ bá quan trong triều mà chèn ép vắt kiệt, mỗi ngày thượng triều còn giữ lại hết hạt dưa để chơi chơi để, nhân cơ hội vi thiên (rảnh rỗi sinh nông nổi í mà:v), đến lúc thật sự rảnh rỗi Lương Cảnh lại viện cớ điều tra tham ô hủ lậu mà đi đến Giang Nam một chuyến để thăm thú.

Mà Thái hậu không hề biết nhi tử của mình thích nam nhân nên cũng không quan tâm y có cam tâm tình nguyện hay không, vô cùng tha thiết căn dặn Lương Cảnh, nhất định thừa dịp xuôi Nam này phải nạp thêm mấy vị phi tần thướt tha nhu mì xinh đẹp vào cung thất.

Hoàng đế của chúng ta nội tâm rất đau khổ a.

Tránh được mùng một nhưng cũng không thoát được 15 (giống như tránh vỏ dưa mà gặp vỏ dừa í), vậy nên y mới mượn rượu giải sầu.

Trở lại chuyện chính.

Lương Cảnh lúc này một thân y phục lam nhạt, chỉ dùng một cây trâm gỗ bình thường để búi tóc, nhưng mỗi cử chỉ lời nói, đều không thể che giấu khí chất thanh cao quý phái.

Yến Lâm lúc gảy đàn thì nghe y gọi rượu ra tay rất phóng khoáng, mới liếc mắt nhìn thử, không ngờ vừa nhìn đã rung động, chỉ cảm thấy người này từ trên xuống dưới, toàn thân không chỗ nào có chỗ để chê trách (tia hàng người ta kìa, a hi hi hi), liền tiếp tục lặng lẽ quan sát y.

Nhận thấy người kia có ý định rời đi, dù là khúc nhạc bản thân thích nhất cũng dứt khoát ngưng lại, trong đầu đều là ý nghĩ phải giữ người kia ở lại, sự nghiêm túc dè dặt ngày thường đều biến mất.

Người đời thường bảo điều gì có được dễ dàng thì sẽ không biết quý trọng.

Nhưng mà chính là mỹ nhân tự cao tự đại kia chủ động mở lời trước, Lương Cảnh trông thấy ánh mắt như nước mùa thu kia đầy sự chờ mong, không biết là do say rượu hay bản thân đã thật sự say mê, một câu cự tuyệt cũng không thể thốt ra.

Tự dưng ân cần mà không rõ lí do cũng có chút nghi ngờ, nhưng dù sao nếu có chuyện gì bên cạnh cũng đã có ám vệ hộ giá, có hoa cần hái thì nhất định phải hái(*).

Nghĩ thế liền lập tức nở nụ cười: “Tai hạ bắt tài Vương Cảnh.”

Tiểu mỹ nhân mắt lập tức sáng lên (moe, mê zai, giống tui), ôm đàn nói: “Ngoài thành có rất nhiều nơi hoa thơm cỏ lạ, Vương huynh có muốn cùng tại hạ thưởng ngoạn không?”

Hắn chỉ là nhếch khóe môi, nhưng lại vô cùng đẹp đẽ, khiến người có mặt ở đây đều sững sốt, Lương Cảnh đương nhiên đáp ứng, nhưng thắc mắc: “Có điều đàn của huynh đài xem ra rất đáng giá, muốn đặt ở chỗ nào a?”

“Không sao, ta mang theo trên người, như vậy chỉ cần Vương huynh muốn nghe đàn, ta có thể bất cứ lúc nào đều có thể tấu một khúc cho huynh.” Lời nói cùng ánh mắt của Yến Lâm đều vô cùng ôn nhu, Lương Cảnh được một mỹ nhân ân cần sủng ái như thế cũng không khỏi có chút ngượng ngùng.

(*) Nguyên văn: “Hoa khai kham chiết trực tu chiết, Mạc đãi vô hoa không chiết chi” – Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay, Đừng chờ hoa hết bẻ cành không. (Đỗ Thu Nương)

p.s: vô cùng cảm ơn vị tỷ tỷ Katherine Kim đáng mến của ta đã giúp ta hoàn thành cái chương toàn câu văn, tục ngữ trích dẫn này. Chân thành cảm ơn ạ T>T

3. Chương 3

Nói là đi xem hoa, nhưng mà cả hai đều không có xe ngựa, mà muốn đi bộ đến ngọn núi nhỏ ở ngoài thành tốn rất nhiều thời gian. Lương Cảnh cùng Yến Lâm tản bộ một vòng quanh đỉnh núi, thưởng ngoạn đám đào xuân ở đây, lại nổi hứng tấu hai khúc đàn mới quay về, trời lúc này cũng đã chập tối, hai người liền ghé vào một tửu lâu gần đó mà dùng cơm.

“Nghe nói rượu ở tửu lâu này rất đặc biệt, chính là có thể ngửi thấy hương hoa thoang thoang, Vương huynh hẳn là người thích rượu ngon, có muốn nếm thử chút không?” Yến Lâm nấn nấn cầm nhìn Lương Cảnh, trong mắt hiện rõ ba chữ to bự “Mau đáp ứng a~”

Lương Cảnh bị khơi lên lòng hiếu kì, liền gọi thêm vài món đồ nhắm, cùng Yến Lâm cười cười nói nói vừa thưởng rượu vừa trò chuyện.

Rượu Bách Hoa chính là uống lâu mới ngấm (đại loại là loại rượu Bách Hoa này lúc đầu uống thì không có cảm giác gì, nhưng mà càng uống lâu rượu càng ngấm vào trong người, đến một lúc nào đó thì mới cảm giác say, mà là say cực mạnh í), Lương Cảnh bình thường chỉ uống vài chén nhưng hôm nay tâm trạng y rất vui nên uống nhiều hơn bình thường, trước mắt đã bắt đầu mơ mơ hồ hồ. Không biết vì sao lúc này đây Yến Lâm trong mắt y lại càng xinh đẹp, dịu hiền, trong lòng thôi thúc cảm giác muốn đưa tay sờ thử bóng dáng ấy.

Sợ rằng bản thân say rượu thì đánh mất lễ nghi, nên không dám uống nữa, duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng mà lên tiếng: “Yến hiền đệ....”

Yến Lâm dường như nghe không quen danh xưng này, nên nhiều lần cứ ngỡ không phải đang gọi mình, hắn liền lên tiếng nói: “Vương huynh có thể gọi ta là Tiểu Yến.”

Đầu óc Lương cảnh đã bắt đầu mơ hồ nên cũng rất nhanh đáp ứng: “Tiểu Yến, rượu này....hơi nặng rồi.”

“Vương huynh hình như say rồi. Trọ ở nơi nào? Ta có thể đưa người trở về?” Yến Lâm tiến lại gần y, ôn nhu hỏi.

“Ồ.....” Lương cảnh nhú mày, trầm ngâm một lúc, “Không nhớ rõ”

Yến Lâm thấy vậy liền nói: “Ta tìm chỗ trọ ở khách điểm bên cạnh, nếu không phiền thì cùng ta tá túc một đêm.”

Lương Cảnh mơ hồ đáp ứng.

Lúc đầu, cả hai cũng thành thành thực thực nằm ngay thẳng trên giường, còn cách nhau cả một cánh tay.

Nửa đêm, Lương Cảnh bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, chẳng biết vì sao tay Yến Lâm đang ôm ngang eo y, cả người cũng dính sát vào lưng, vô cùng ấm áp thân mật. Lương Cảnh yên lặng cảm thụ cơ thể mềm mại cùng làn da mịn màng kia.

Chính là bản thân không thể nhận được nữa, Lương Cảnh men rượu vẫn còn ba phần trong người, nghĩ rằng bản thân là thân phận cao quý, đối phương lại là người qua đường tìm vui (*), cũng làm gì có cái đạo lý như vậy thì không được phép “ngủ” với nhau, liền dứt khoát đem người đặt ở dưới thân.

Yến Lâm cũng hoàn toàn không có ý định phản kháng, thân thể thả lỏng mặc cho y điều khiển.

Đáng tiếc Lương Cảnh vẫn là lần đầu làm việc này, nên chỉ cần ra vào vài lần đã đạt cao trào (a~ lần đầu edit cảnh này, ngại quá đi a~~ *ôm mặt*). Yến Lâm nghếch mặt, cơ mà vẫn rất kiên nhẫn khơi gợi lại hứng thú cho y.

Đến lần thứ hai thì thật sự không phụ lòng mỹ nhân.

Ăn tủy biết vị (**). Cứ thế tiếp tục lần 3, lần 4.

Phóng túng nguyên một đêm, cuối cùng Lương Cảnh ôm Yến Lâm đã không còn chút khí lực mà ngủ say.

Ngày hôm sau tỉnh lại đầu đau như búa bổ.

Một mặt là hoảng sợ.

Yến Lâm lúc sáng mặt dù là chủ động, nhưng dù gì cũng là một thân khí chất phi phàm, không nhiễm bụi trần (câu này là ta chém, nhưng nghĩa của nó giống như câu “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” í, kiểu là một người sống trong sạch, thanh cao), vậy mà lúc động tình lại không ngừng kêu “Cảnh ca ca” “Cảnh ca ca”, khiến cho dục hỏa trong người Lương Cảnh dâng cao, hận không thể làm mỹ nhân đến kiệt sức, khóc cũng không thể khóc nổi mới thỏa mãn.

Mặt khác lại cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

Không hiểu sao rượu vào liền mất lý trí, đối phương gia thế thân phận thế nào y không hề biết, vạn nhất có mưu mô gì đó.....

Ngược lại cũng không biết.

Ám vệ chuyện không nên xen vào thì nhất định sẽ không xen vào, nhưng chỉ cần có mệnh lệnh liền sẽ nghe theo.

Nghĩ vậy, Lương Cảnh trên khuôn mặt mệt mỏi còn chưa tỉnh ngủ của Yến Lâm chột chột vài cái, rón rén đi ra khỏi phòng, gọi ám vệ thân cận.

(*) Câu gốc là “Đầu hoài tổng bảo” có nghĩa là một người tìm đến một người khác chỉ để tìm niềm vui qua đường.

Nó xuất xứ từ câu “Phàm thị Phú Xuân giang thượng ‘Giang Sơn thuyền’ trung đầu hoài tổng bảo đích thuyền nương, nhất thượng ngân đô dĩ a cầu tẩu vi cư đình.” trong Hồ Tuyết Nham toàn truyện của Cao Dương. (nguồn: baike.baidu.com/subview/386178/16133444.htm)

“Thuyền Giang Sơn” hay còn gọi là “Thuyền Giang Sơn chín họ”, là một loại hình thức mua dâm kỹ nữ trên thuyền xuất hiện ở thời Minh Thanh. (nguồn: baike.baidu.com/view/89939.htm)

Bởi vì ta không biết tiếng bông, mọi tìm hiểu đều dịch từ qt và gg dịch nên chỉ có thể cung cấp cho các nàng một vài kiến thức đơn giản mà ta có thể hiểu được, nếu nàng nào biết tiếng bông và có tìm hiểu thì xin cứ góp ý với ta, ta sẽ bổ sung.

(**) Ăn tủy biết vị hay Thực tủy biết vị: nghĩa đen chính là khi ăn tủy chúng ta đều cảm thấy mùi vị của tủy rất ngon (các nàng bảo không ngon đi:3), nên ăn rồi thì lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng chính là đã trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục chuyện đó lần nữa:3:3

4. Chương 4

Ám vệ sắc mặt âm trầm, kéo y ra xa, thành thành thật thật nói: “Công tử, thuộc hạ không có ý dọa ngài, nhưng mà người ngài ngủ cùng có khả năng là giáo chủ ma giáo.”

Lương Cảnh bối rối: “Người, người nói cụ thể hơn cho ta đi.”

Ám vệ đáp: “Dung mạo mỹ miều, đối với người khác thì lạnh nhạt, đầu xuân thường xuyên ở Lâm Giang Giang Nam đánh đàn, tất cả điều này chính là miêu tả vị giáo chủ ma giáo kia. Thuộc hạ thấy người kia mười phần thì cả mười phần đều phù hợp.”

Lương Cảnh vừa tản bộ vừa nói: “Lúc bé ta thường nghe nói, Ma Giáo vô cùng tàn ác, là một giáo phái nham hiểm khát máu, thật vậy ư?”

Ám vệ lại nói: “Nghe đồn dưới sự quản lý của Giáo chủ đương nhiệm thì đã giảm bớt rất nhiều, cũng không nghe nói có làm việc gì xấu nữa.”

“Vậy võ công của hắn cũng không phải là thấp chứ?”

Ám vệ trầm tư một hồi, thẳng thắn nói: “Mười thuộc hạ, gắng gượng lắm thì có thể cầm chân hắn.”

Lương Cảnh thân hình loáng một cái: “.....”

Đây thật sự là muốn y làm sao mà sống yên ổn a.

“Điều này, tại sao các người lại không ngăn cản?” Lương Cảnh bóp bóp cổ tay.

Ám vệ khoe miệng giật giật, cúi đầu cung kính nói: “Không dám quấy nhiễu nhã hứng của công tử.”

Hắn làm sao mà dám nói thẳng rằng, bản thân bên cạnh Lương Cảnh bầu bạn, hộ giá cho y từ năm 17 tuổi, ròng rã tám năm, cuối cùng cũng đợi được đến ngày vị hoàng đế này thất thân, nghĩ lại hắn vẫn còn cảm thấy có chút kích động a!

Không.... Ngẫm lại có chút sợ thì đúng hơn, ám vệ nhất thời quá vui mừng mà không hề quan tâm đến chuyện khác, cũng may là Lương Cảnh không phải nằm dưới. Bằng không hắn chính là có chết bao nhiêu lần thì cũng không rửa sạch tội.

Lương Cảnh thở hắt: “Một vấn đề cuối cùng, Yến Lâm thật sự là vị giáo chủ ma giáo kia?”

“Thuộc hạ nghe nói vị giáo chủ kia họ hai chữ Đoan Mộc, tên đầy đủ là Đoan Mộc Nhan.”

Lương Cảnh nghe thế, thở dài, khoát tay nói: “Người đi trước đi, ta tự có chừng mực.”

“Vâng.” Ám vệ đang định lui ra, bỗng đuôi lông mày giật một cái, dùng thanh âm nhỏ như muỗi nói: “Hắn.....tĩnh rồi. Công tử hết sức cẩn trọng. Thuộc hạ luôn ở bên cạnh bảo vệ, ngài cứ an tâm.”

Đoan Mộc Nhan cả người bủn rủn tỉnh dậy, nửa chần bên kia đã lạnh từ lâu.

Hắn từ nhỏ đã sống trong núi đao biển máu, vậy mà một chút cảnh giác cũng không có, mà cũng bởi vì bản thân đêm qua đã quá phóng túng, nên người rời đi chính mình cũng không phát giác. Vừa mở mắt, trong phòng đã không một bóng người, trong không khí vẫn còn vương vấn mùi hương của rượu cùng những vết hôn ngân bất mất loang lổ khắp người, nhắc nhở hắn rằng trong phòng này tối qua bản thân đã trải qua một cuộc hoan ái mãnh liệt như thế nào.

Không khỏi hối hận.

Công pháp tu luyện của Ma Giáo vô cùng thâm độc, đặc biệt là Giáo Chủ am hiểu võ thuật có thể biến thành một thân tâm địa khó lường, các đời Giáo chủ trước hắn đã bị công pháp này chi phối, lòng dạ càng

ngày càng độc ác, cho dù là đối với người mà bản thân thích, cho dù đối phương có không thuận theo, thì cũng phải chiếm đoạt cho bằng được.

Mà hắn cũng thật sự không hiểu, tu luyện ma công cũng đã mười mấy năm, nhưng chưa bao giờ bị ảnh hưởng, từ trước đến giờ không có những ý nghĩ ham muốn kia.

Vậy mà giờ khắc này đây lại cảm thấy, nếu có thể đem người lưu lại bên mình, có khi.....

Mà thôi.

Vốn chẳng qua chỉ cầu một đêm vui vẻ, cầu người được người. Việc gì lại bất mãn vô cớ, buồn phiền uống phí.

Đoan Mộc Nhan ngơ ngác nhìn đỉnh màn trướng, cuối cùng chống đỡ hai chân còn chút run rẩy xuống đất, chậm chạp đem bạch y khoác lên người, che đi hôn ngân, đẩy cửa ra ngoài hít thở một chút không khí.

Lại nhìn thấy người mà bản thân tâm niệm niệm đứng ở phía xa, cùng một nam nhân áo đen nói gì đó.

Thanh âm hai người cực nhỏ, Đoan Mộc Nhan mở hết nhĩ lực cũng chỉ có thể mơ hồ nghe được tạp âm, nhưng hắn lại đang cảm thấy rất vui, không có thời gian quan tâm bọn họ đang nói gì, mặc cho bản thân vẫn còn mệt mỏi, ê ẩm, hai chân như muốn nhũn ra, hắn chỉnh chỉnh lại mái tóc dài rồi đẩy cửa chạy nhanh xuống dưới lầu.

Tới bên cạnh người kia, đối phương cũng vừa vặn quay người lại, hai ánh mắt vô tình chạm nhau, Đoan Mộc Nhan tự dừng chân chờ đi tới, đầu cúi thấp xuống.

Trong lòng vừa e thẹn lại hối hận, bản thân lúc này tóc tai bù xù, đi đứng chật vật lại để Vương Cảnh thấy được.

5. Chương 5

Lương Cảnh bất ngờ nhìn thấy Yến Lâm, động tác ngưng trệ trong chốc lát, lại lập tức nở nụ cười: “Yến hiền đệ, người sao.....sao.....”

Y nói được nửa chừng, trên mặt hiện nét ngại ngùng. Cũng không thể hỏi người sao có thể xuống giường rồi a?

Không muốn làm mọi việc trở nên lúng túng, Lương Cảnh cũng không muốn nhắc đến chuyện đêm qua.

Trong lòng y đã quyết. Hoa tuy đẹp, nhưng không thể hái.

Võ công của Giáo chủ hắn cao như thế, đầu giường cãi nhau, cuối giường đã chết thì rất có khả năng a. (đm, anh cũng quá sợ chết đi)

Tương lai nếu có nữ nhân nào đó được đưa vào làm phi tần vì chính trị, hắn không hợp mắt liền một kiếm chém chết người ta cũng có khả năng đi.

Ghét nơi thâm cung hieu quạnh, thừa dịp y thượng triều bỏ đi thì sao a?

Bản thân biết đi đâu mà tìm chứ? (không còn gì để nói với anh cả)

Lương Cảnh thật sự suy nghĩ rất kĩ càng..... Một điểm lâu dài cũng không có. Chính là có thể thấy được rằng, Đoan Mộc Nhan thật sự không phải là đối tượng phù hợp để phát triển tình cảm. (méo~, anh ăn sạch sành sanh con nhà người ta rồi định bỏ đi a =3=)

Nhân lúc tình cảm còn chưa sâu đậm, nên cắt đứt đi là tốt nhất.

Đoan Mộc Nhan nghe ba từ “Yến hiền đệ” như muốn rũ sạch quan hệ này, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng nghĩ tới người còn chưa rời đi, tóm lại không phải là vô tình, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Ta ở trên lầu nhìn thấy, mới vừa có một nam tử áo đen cùng người nói chuyện.”

Giọng điệu tủi thân của hắn khiến Lương Cảnh cảm thấy áy náy không ngừng, hận không thể đem người ôm vào lòng mà dày vò. Y chính là vẫn còn vương bận, đúng là vẫn cần quyết tâm một cách tàn nhẫn, giải quyết nhanh chóng.

“Đó là.... sư phụ ta.” Lương Cảnh bịa chuyện nói..

Ám vệ lặng lẽ ở một bên nghe lén: “.....” tổn thọ rồi.

Đoan Mộc Nhan mặc dù nhìn người kia không giống, nhưng Lương Cảnh vừa nói là sư phụ, hắn không phải là nhân tình, liền không thêm để ý nữa, chỉ rụt rè nói: “Tối hôm qua hai người chúng ta đều say, ta cứ nghĩ là mình mơ, hi vọng Vương huynh không muốn coi ta là người.....lỗ mãng.”

Lương Cảnh tâm run lên, một trang này đúng là không nên bỏ qua như vậy, trên mặt nở nụ cười gượng ép: “Rượu vào thì hỏng việc, Yến hiền đệ nếu không muốn nhắc đến, ta chắc chắn đem việc này quên sạch sành sanh.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Đoan Mộc Lan một mặt thất vọng nhìn hắn.

Lương Cảnh sợ chọc hắn sẽ động thủ, liền cảm thấy bất an: “Sao, làm sao vậy?”

Đoan Mộc Nhan đưa mắt nhìn hắn một lúc, lặng lẽ lắc đầu.

Hắn vốn như hạt bụi bay trên đường, không biết mình sẽ hướng về ai, dù cho sớm tối trong lòng đã nguyện, chẳng qua vẫn rơi vào kết cục “quên sạch sành sanh”.

“Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới gia phụ gia mẫu.”

“Vậy thì sao không quay về thăm?”

“Bất quá hiện tại chỉ còn là hai mộ phần, hôm nay đúng lúc là tiết Thanh Minh, nếu như Vương huynh không chê xúi quẩy, có thể cùng ta lên núi thấp bái không?” Trong mắt Đoan Mộc Nhan nhất thời lộ vẻ áp úng.

“.....” Lương Cảnh không biết phải nói gì.

Đoan Mộc Nhan vốn cũng không mong đợi gì, thấy y im lặng vậy thì cũng biết ý: “..... Ta hiểu.”

Nói xong liền buồn bã quay lưng định đi.

“Chờ một chút.”

Lương Cảnh nhìn bóng lưng của hắn, đem người gọi lại. Mái tóc đen dài như mực xõa xuống, giống như một loại ngọc thạch mát mắt nhưng cũng không kém phần lộng lẫy trong ánh sáng, sợi tóc suông mềm. Da trắng như tuyết, những dấu hôn ngân xinh đẹp lấp ló đập vào mắt, như thể hồng mai trong tuyết.

Rốt cuộc vẫn là mềm lòng, lên tiếng giải thích: “Ta không phải là không đồng ý, chỉ là đang nghĩ, nếu như đường xa xôi, không bằng thuê hai con ngựa.... Không, vẫn là thuê một chiếc xe ngựa thì tốt hơn.”

Lương Cảnh đưa mắt nhìn xuống bụng có chút chột dạ, Đoan Mộc Nhan không hề hay biết, trên mặt liền vui vẻ trở lại, mỉm cười gật đầu: “Ừm!”

Hoàng đế bệ hạ trong lòng không khỏi ai oán, làm sao có thể so sánh với hắn, chính y còn vô tình vô nghĩa với “Ma giáo giáo chủ” rất nhiều a.

“Phụ mẫu lúc ta được ba tuổi thì bị bọn thổ phỉ giết hại, lúc ấy ta cũng chỉ mới hiểu chuyện, còn ngốc nghếch nghĩ rằng phụ mẫu của bất kỳ ai cũng chỉ là một khối bia đá lạnh băng.” Đoan Mộc Nhan đem hoa đại hái được ven đường cắm ở mộ phần, sau đó lau đi bụi bặm trên bia mộ, bất đắc dĩ cười: “Sau đó mới biết rằng cha mẹ của người khác chính là thức giục hài tử đi ngủ, sẽ mua kẹo đường cho ăn, mà ta chỉ có thể tro mắt mà nhìn, bởi vì bản thân không còn chỗ nương tựa.”

Lương Cảnh cảm thấy không nỡ, thở dài.

Nhưng y biết rằng lúc này nếu ôm lấy đôi vai đang run rẩy của mỹ nhân, sẽ khó tránh khỏi làm cho đôi phương sản sinh hiểu lầm không cần thiết.

Y buộc lòng phải buông ra một câu nhạt nhẽo: “.....Nén bi thương.”

Đoan Mộc Nhan ngẩng đầu nhìn y, hẳn thực sự không hiểu vì sao trong một đêm y trở nên xa lạ rất nhiều.

Những câu nói y nói ra vẫn rất nho nhã lễ độ, nhưng ẩn chứa ý tứ xa cách, một người nhạy cảm như Đoan Mộc Nhan tại sao lại không thể hiểu được.

Chẳng lẽ là bởi vì đêm đó.....Đã biết mình có ý định chuốt say y. (ôi chu choa mẹ ơi, thần linh ngó xuống mà coi))

Đoan Mộc Nhan cũng không phải là loại người không có tự trọng, dù gì cũng sống trong sạch hai mươi năm. Nhưng nghĩ lại bản thân cũng không khỏi cảm thấy vô liêm sỉ, làm ra hành động dơ bẩn như vậy, thật không còn mặt mũi nào.

Nhưng Đoan Mộc Nhan cảm giác được, Lương Cảnh lúc đó bảy tám phần đã tỉnh, nếu như đối với hắn hoàn toàn không phải cố ý, thì tại sao sau hai lần, y lại vẫn tiếp vài lần nữa. (:v:v)

Hắn thật sự không nghĩ ra, mà cũng chỉ biết im lặng mà nuốt nỗi khổ này vào lòng.

6. Chương 6

Có điều, Đoan Mộc Nhan mà là người từ bỏ dễ dàng như vậy, thì hẳn ở Ma Giáo chưa chắc đã chống đỡ nổi qua một năm, nói chi đến việc ngồi được trên ghế Giáo chủ như bây giờ.

Cho dù không phải là người có tâm tư hiểm ác, thì trong lòng cũng có chút thủ đoạn.

Đoan Mộc Nhan lúc đứng dậy “A” một tiếng, eo mềm nhũn, không kiềm chế được mà ngã về phía sau.

Lương Cảnh sợ hết hồn, tay so với đầu óc còn nhanh hơn, đưa tay ra đỡ hắn: “Không sao chứ?”

Đoan Mộc Nhan nhú nhú mày, gục trong cánh tay của y, yếu ớt nói: “Ta cảm thấy có chút khó.....”

Lương Cảnh lúc này giống như dính phải gì đó, nhanh chóng đem người buông ra.

Mà kỳ thực không phải như vậy, chính là trên người Đoan Mộc Nhan có một cỗ mùi thơm thoang thoảng, không biết dùng gì để xông xiêm y, đây là lần đầu tiên Lương Cảnh nghe thấy, còn ngây ngẩn trong phút chốc.

“.....” Đoan Mộc Nhan khó khăn mở miệng, “..... chịu.”

Lương Cảnh: “.....”

Đoan Mộc Nhan da mặt mỏng nên thoảng chốc đã đỏ ửng, lúng túng đến nỗi không dám ngẩng đầu dậy.

Lương Cảnh ho khan hai tiếng, ngắt lời nói: “Yến hiền đệ nếu khó chịu, chúng ta nên sớm quay về nghỉ ngơi a.”

“Ân.....” Đoan Mộc Nhan cúi đầu nhỏ giọng phụ họa.

Trên đường trở về, Lương Cảnh từ đầu đến cuối đều tập trung suy nghĩ, phải làm cách nào để y với Đoan Mộc Nhan đường ai nấy đi.

Y lần này đến Giang Nam, mặc dù nói là đi điều tra tham ô hủ lậu, nhưng những việc tham ô này, hết vụ này lại có tiếp vụ khác, không thể nào bảo hoàng để tự thân điều tra lấy.

Bởi vậy chỉ cần điều tra qua loa, tốt nhất là bắt được một hai vụ điển hình thì cũng được rồi. Còn lại cứ giao cho ám vệ làm, Lương Cảnh chỉ cần lấy danh nghĩa của y đứng ra là được.

Nhưng những chuyện thế này không thể nói cho Đoan Mộc Nhan.

“Không biết Vương huynh định đi đâu?” Đoan Mộc Nhan quả nhiên lên tiếng hỏi.

“Yến hiền đệ vì sao lại hỏi vậy?”

“Ta.....” Đoan Mộc Nhan dời ánh mắt đi chỗ khác, lúng túng nói: “Tiểu Yến trôi dạt một thân một mình đã lâu, may sao gặp được một người tri âm như Vương huynh, chỉ muốn.....chỉ muốn nếu có thể đồng hành cùng nhau thì thật tốt.”

Lương Cảnh thấy hai tai hắn đã đỏ ửng, trong lòng thật là không đành, nhưng cũng may bản thân đã nghĩ ra lí do xác đáng, liền tỏ ra vẻ mặt thành khẩn, khéo léo từ chối nói: “Thực không dám giấu giếm, ta nguyên là khâm sai triều đình, vì có công vụ quan trọng cần giải quyết nên mới được phái tới đây. Vì vậy, có người đồng hành chỉ sợ có nhiều bất tiện.”

Đoan Mộc Nhan nghe vậy, giật mình quay đầu nhìn Lương Cảnh, một lát mới có thể lên tiếng: “Như vậy thì không phải dọc đường đi sẽ gặp nhiều nguy hiểm sao?”

“..... Không có vấn đề gì.” Khả năng gặp nguy hiểm thì tất nhiên sẽ có, nhưng Lương Cảnh có ám vệ bảo vệ là đủ, nếu Đoan Mộc Nhan bảo vệ y, y mới thật sự là gặp nguy hiểm.

Một đại mỹ nhân dịu dàng ôn nhu như vậy, lại ngại ngại ngừng ngừng chủ động bày tỏ, dù là trong lòng Lương Cảnh liệu mạng chống cự, thế nhưng thật sự cũng đang có chút dao động.

Đoan Mộc Nhan nấn nấn cầm râu rí không lên tiếng.

Một hồi lâu sau, yếu ớt nói: “Nhưng ta vẫn lo lắng, Vương huynh nếu như gặp phải nguy hiểm gì, ta.... Thực sự không yên tâm.”

Lương Cảnh nhất thời ghen lời.

“Ta mặc dù ngu dốt, không hiểu những công vụ kia, nhưng cũng có biết chút ít võ công.” Đoan Mộc Nhan ánh mắt thật sự lo lắng mà nhìn Lương Cảnh, “Vương huynh, hay là cứ để ta đi cùng đi, có được không?”

“Được”, Lương Cảnh bối rối, “Chỉ là Yến hiền đệ người thế này..... Xinh đẹp như vậy, ta sợ sẽ thu hút sự chú ý của người khác.”

Đoan Mộc Nhan nghe y nói suy nghĩ của mình, thì phốc cười một tiếng, khuôn mặt rạng rỡ vô cùng cảm động: “Việc này có gì khó khăn, ta sẽ lặng lẽ đi theo bảo vệ người, tuyệt không kinh động bất kì ai.”

Một bên ám vệ nghe lén: “.....”

Tại sao có cảm giác bát cơm kiếm ăn của bản thân khó giữ được trong tay rồi.

Lương Cảnh cũng âm thầm kêu khổ, nhưng chính là không biết phải kiếm thêm cơ gì, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng: “Vậy thì làm phiền Yến hiền đệ rồi.”

7. Chương 7

Đoan Mộc Nhan nụ cười trên khóe miệng vụt tắt, u ám nói: “Vương huynh thật sự không muốn lại gọi ta là Tiểu Yến ư?” (tự dưng cảm thấy, cuộc sống sau này của bạn hoàng đế sẽ mệt mỏi rồi đây:’))

Lương Cảnh dùng giọng điệu vô tội, ngạc nhiên nói: “A, ta không nhận ra, hiền Tiểu Yến, người lưu tâm việc này ư?”

Đoan Mộc Nhan nghe y hỏi vậy, cũng không biết phải làm sao, liền thu liễm: “Chẳng qua cảm thấy có chút xa cách.”

Xa lạ một chút mới không xảy ra chuyện, thiên a. Lương Cảnh trong lòng không ngừng than thở.

Cả hai quay về khách điểm, thu dọn một ít hành lí cần thiết, sau đó liền rời khỏi.

Lương Cảnh bởi vì lấy thân phận giả, nên thừa dịp Đoan Mộc Nhan rời đi mà dặn dò ám vệ, chuẩn bị cho y một bộ y phục của khâm sai.

Y hiện tại vô cùng sầu não, đã không khước từ được, ngược lại còn tự đào một cái hố lớn cho mình lọt vào. Đoan Mộc Nhan tuy rằng dễ bảo, dường như mặc cho dầy vò xoa nắn, nhưng vẫn quyết tâm đi theo y. Y cũng không biết vì sao bản thân lại không thể mở miệng kiên quyết từ chối, được ăn thì phải chết.

Hai người vẫn dùng xe ngựa thay vì đi bộ, mặc dù Đoàn Mộc Nhan vẫn ngoan ngoãn ngồi ở đối diện Lương Cảnh, nhưng mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể hắn không ngừng phảng phất trên mặt Lương Cảnh, y muốn tránh cũng không tránh thoát.

Nghĩ đến Đoàn Mộc Nhan từ đầu đến cuối đều nói chuyện rất ôn nhu, Lương Cảnh liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Buộc phải liên tục lặp lại trong bụng, Đoàn Mộc Nhan xuất thân tà giáo, võ công lại rất cao không lường được, bản thân nhất định không thể gây khó dễ cho hắn, càng không thể ở yên một chỗ làm chủ nhân của thâm cung nội viện.

Y là vua của một nước, mặc dù giang sơn yên ổn, từ nhỏ không cần phải gây chiến tranh đoạt nên bị cho rằng là một vị vua nhu nhược, thế nhưng cân nhắc quyết định quả quyết không kém phụ thân mình, y cũng hiểu rõ rằng việc kết hôn trong hoàng tộc chính là quốc gia đại sự, không thể làm càng.

Chỉ biết giả bộ vô tri vô giác, mặc dù trong lòng ngứa ngáy đến tột độ, giống như có hàng trăm con mèo cào cào dày vò tâm tư của y, rốt cuộc cũng cầm cự được đến nơi cần đến – Chiêu Giang phủ.

Hai người vào khách điểm tìm chỗ trọ.

Đoàn Mộc Nhan bảo muốn ở phòng sát vách với Lương Cảnh, như thế mới đảm bảo an toàn tuyệt đối cho y.

Trình độ võ công của hắn cao đến mức độ nào Lương Cảnh vẫn chưa nắm rõ, nhưng vẫn không dám để hắn ở sát vách, bằng không thanh âm ám vệ đi đi tới tới mà bị phát giác e rằng mọi chuyện sẽ tệ đi, liền khuyên nhủ: “Người nếu ở quá gần, sẽ dễ dàng khiến người ta hoài nghi.”

Đoàn Mộc Nhan dù không tình nguyện cho lắm nhưng vẫn đáp ứng.

Canh ba vắng lặng, bỗng nhiên trong gió nghe được tiếng đàn du dương, không cần đoán cũng biết là Đoàn Mộc Nhan.

Lương Cảnh nhớ đến lần đầu nhìn thấy Đoàn Mộc Nhan, người này trên mặt lạnh băng, nét đẹp kinh người, không nhiễm bụi trần. Cùng nhau song hành, Đoàn Mộc Nhan ngoại trừ đối với y luôn cười nói, thì đối với những người khác luôn rất kiệm lời, cũng không có biểu lộ bao nhiêu thần thái.

Lúc này, Đoàn Mộc Nhan nhất định là như vậy.

Rõ ràng xung quanh rực rỡ, nhưng chung quy vẫn là vô hỉ vô bi (không vui không buồn), tựa như một con búp bê sứ không biết cười.

Hữu tâm giai khổ, vô tâm tức nhạc (*)

Không biết vì sao Lương Cảnh lại nhớ đến một câu như vậy, nhất thời trần trọc khó ngủ.

Hôm sau xuống lầu, Lương Cảnh hai mắt đều thâm đen như gấu trúc.

Đoàn Mộc Nhan đang bưng một bát cháo, ngay ngắn ngồi chờ, thấy thế thì kinh ngạc, ân cần hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Sau một đêm nghe hết Hán Quảng (**) Lương Cảnh cười nhạo nói: “Tiểu Yến canh ba không ngủ, ta lo lắng không ai có thể hiểu được ý nghĩa, nên chỉ biết thức cùng một đêm.”

“A.... Sau này sẽ không thế nữa.” Đoàn Mộc Nhan lập tức đỏ mặt, ngữ điệu đầy sự áy náy.

Hắn hôm nay cũng không vấn tóc, chỉ dùng một miếng vải lụa hoa văn màu xanh nhạt cột hờ, tóc dài đen nhánh điểm thêm màu xanh nhạt của miếng lụa, theo động tác cúi đầu nhẹ nhàng phất động, đẹp đẽ đến cảm động lòng người. Lương Cảnh biết rằng hắn làm như thế vì muốn thu hút y, nhưng vẫn là không tự chủ được mà chăm chú nhìn lâu hơn.

“Tiểu Yến hôm nay.....”

Đoàn Mộc Nhan ngẩng đầu lên nhìn y: “Ân?”

Lương Cảnh do dự: “..... Không có gì.”

Đoan Mộc Nhan thất vọng cụp mắt.

Lương Cảnh kiềm nén kích động muốn an ủi, vừa uống cháo vừa nghĩ, Đoan Mộc Nhan nếu không phải là Ma Giáo Giáo chủ.....

Thiên a, dù cho có đổi lại Đoan Mộc Nhan là hoàng đế, y là Ma Giáo Giáo chủ, thì cũng chẳng đâu vào đâu a.

Giang sơn và mỹ nhân vì sao không thể có trọn vẹn cả hai chứ.

Hôm nay y muốn đi nha môn tri phủ dạo một vòng, ám vệ đương nhiên trong bóng tối mà hộ giá, Đoan Mộc Nhan cũng phải lặng lẽ bảo vệ, không biết hai người này có hay không mà xui xẻo va vào nhau.

Vạn nhất tình cảnh này xảy ra thật, thì phải làm sao để giải thích đây...

(*) Hữu tâm giai khổ, vô tâm tức nhạc: có tâm thì đau khổ, vô tâm có khi lại hạnh phúc.

(**) Nguyên văn là vậy “ ”, ta nghĩ là tên bản nhạc mà Đoan Mộc Nhan gảy đàn.

8. Chương 8

Lương Cảnh xem như đã suy tính chu toàn, ghi nhớ những kẻ hờ mà nhắc nhở ám vệ tránh khỏi tầm mắt của Đoan Mộc Nhan.

Nhưng không ngờ vừa bước ra khách điểm, Đoan Mộc Nhan không hề rời khỏi Lương Cảnh nửa bước, có mà không ngờ lại có chuyện bất ngờ xảy đến.

“Hai vị công tử phía trước, xin dừng bước!” Một giọng nữ phía sau kêu lên.

Hai vai Đoan Mộc Nhan run lên nhưng không dễ nhận thấy, giả vờ như không nghe thấy mà bước nhanh hơn.

Lương Cảnh hơi buồn cười, nhưng trong lòng lại thầm kêu may, đến đúng lúc lắm a!

Cô nương này chắc là nhận ra Đoan Mộc Nhan, nếu như có thể thuận lợi vạch trần thân phận của Đoan Mộc Nhan, y lúc ấy chỉ cần làm bộ kinh hãi. Trên đời phàm là ai nghe thấy Ma Giáo thì không khỏi cực lực rũ bỏ quan hệ, hướng hồ Đoan Mộc Nhan còn là Giáo chủ, tất nhiên không thể làm gì.

Chính mình liền có thể ung dung thoát thân.

Cũng chính là cứu Đoan Mộc Nhan một phen.

Nghĩ vậy, Lương cảnh liền thả chậm cước bộ, cố ý lơ đi tâm tình đang bắt đầu mâu thuẫn trong lòng mình.

Đoan Mộc Nhan càng ngày càng thả nhanh cước bộ, Lương Cảnh không thể nào theo kịp hắn, liền ở phía sau bất đắc dĩ nói: “Tiểu Yến, người chậm một chút, ta theo không kịp!”

“.....” Đoan Mộc Nhan thở dài một tiếng.

Hồng y thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp lập tức đuổi tới trước mặt: “Quả thật là ngài! Giáo.....”

“Vị cô nương này.” Đoan Mộc Nhan thanh âm lạnh nhạt nhanh chóng cắt đứt lời nàng.

Hồng y thiếu nữ trở mặt: “.....A?”

Đoan Mộc Nhan mặt không chút thay đổi nói: “Tai hạ chưa từng gặp qua cô nương, cô nương không chừng đã nhận lầm người rồi.”

Hồng y thiếu nữ tròn tròn mắt: “Làm sao mà làm được a, tướng mạo của ngài gặp qua một lần liền không thể quên, hướng hồ ta đã gặp ngài ba —— ” (rót cuộc thì bạn ĐMN đẹp đến cỡ nào thế a~ T>T, thật muốn thấy mà, a hu hu hu)

“Thiên hạ rộng lớn, người giống người chẳng có gì lạ.” Đoan Mộc Nhan giọng điệu hơi trầm xuống, “Cô nương xác thực nhận sai người rồi.”

“Ta..... A a,” Hồng y thiếu nữ ngó người ba giây, rốt cuộc cũng phản ứng lại, không ngừng gật đầu, “Đúng đúng, ta nhất định đã nhận lầm người!”

Lương Cảnh trong lòng không ngừng lên án, hồng y thiếu nữ này thật không có nguyên tắc.

Hồng y thiếu nữ trao đổi ánh mắt trong tích tắc rồi vội vã chạy mất.

Đoan Mộc Nhan vẻ mặt dần dần nói lỏng.

Thất bại trong gang tấc, Lương Cảnh trong lòng thật không cam tâm, mở miệng thăm dò: “Cô nương vừa này..... Tại sao lại nhận nhầm người? Thế gian tuy lớn, nhưng làm sao người cùng người có thể giống nhau như đúc vậy được?”

Đoan Mộc Nhan cười yếu ớt nói: “Vương huynh không ngờ lại đang khen tướng mạo của ta, ta mà từ chối thì bất kính rồi.”

Đã tránh không đáp còn tỏ thái độ được tiện nghi, khiến Lương cảnh càng thêm uất ức tức giận.

Hai người lại sánh vai đi tiếp, Lương Cảnh đề nghị: “Phía trước không xa nữa là có thể đến nơi cần đến rồi, người và ta nên tách nhau ra a.”

“Ân.” Đoan Mộc Nhan đồng ý.

Nhưng không ngờ lại có người gọi bọn họ.

“Đứng lại!” Ngữ điệu không hề khách khí, rõ ràng là lai giả bất thiện(không có ý tốt).

Đang buồn bã sầu não Lương cảnh lại cảm thấy phấn chấn! Ngữ điệu không hề khách khí như vậy, chắc chắn không phải là người quen biết, đương nhiên sẽ không giúp Đoan Mộc Nhan giấu diếm.

Quay đầu xem thử, thoát nhìn đó là một thiếu hiệp còn rất trẻ tuổi, chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, nhìn bọn họ một hồi lâu, hùng hùng hổ hổ chỉ thẳng Đoan Mộc Nhan nói: Người, có phải là Ma Giáo.....”

“Vị thiếu hiệp này.” Đoan Mộc Nhan lại gỡ mảnh cũ, bất ngờ chặn lời của hắn.

Thiếu hiệp cả giận nói: “Cái gì?”

Đoan Mộc Nhan bỗng nhiên nghiêng cơ thể, giống như toàn thân vô lực mà dựa vào bả vai của Lương Cảnh, miễn cưỡng nghiêng đầu, mím môi nở nụ cười: “Không nhìn thấy ta cùng Vương huynh đang rất vội ư? Phiền lòng không nên quấy rầy.”

Lương Cảnh bị Đoan Mộc Nhan dựa vào như thế cũng chỉ biết gồng người tựa lại để chống đỡ.

“Ầm” một tiếng, thiếu hiệp trẻ tuổi mặt một mảng đỏ ửng: “Các người..... Các người.....”

Lương Cảnh: “.....”

“Không biết xấu hổ!!” Thiếu hiệp bỏ lại một câu nói, rồi bỏ chạy đến bóng dáng cũng không thấy nữa.

Đoan Mộc Nhan lập tức nhanh nhẹn đứng thẳng người dậy, nghiêm túc nói: “Vương huynh chớ trách, ta thấy vị thiếu niên kia coi bộ rất khó đuổi đi, sợ làm trễ nãi Vương huynh xử lý việc quan trọng, mới ra hạ sách này.”

Lương Cảnh cố nén nét mặt co giật: “..... Ân.”

Người thừa cơ lên lút sờ tay ta đừng tưởng rằng ta không phát hiện a! (có cảm giác có gì đó sai sai trong vai trò trên dưới)

9. Chương 9

>

Đã chỉnh sửa cho hoàn chỉnh và cả lỗi chính tả, xin lỗi vì tối hôm qua thời gian quá gấp nên ta post bài mà không kịp xem lại lỗi chính tả, ta xin lỗi nếu có ai đọc qua bản bị lỗi kia a, T>T

Lương Cảnh cảm giác thất bại đến cực điểm.

Dù cho trên đường gặp trở ngại, Đoan Mộc Nhan đều có thể hóa giải một cách dễ dàng.

Đã vậy mặt còn không biến sắc mà chiêm tiện nghi của y.

Chiêm, tiện nghi.

Không chỉ có mùi hương trên người hắc quấy nhiễu tâm tư y, mỗi một sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua tay y, dường như cũng đang suy nghĩ biện pháp trêu chọc y vậy. Câu. Dẫn y. Mê hoặc y. (nhấn nhin không tốt cho sức khỏe đầu nha, hắc hắc)

Lương Cảnh phiền muộn mất tập trung. Thần trí đang ở đây mà tâm tư đã chạy đi phương nào. Tâm trí dao động.

A phi.

Y rõ ràng là toàn tâm toàn ý ở đây tra cứu sổ sách.

Chiêu Giang phủ không biết là thật sự thanh liêm hay giả cao thượng, chính là sổ sách không hề xem ra có chỗ khả nghi. Lương Cảnh thẩm tra một phen, không hề nhìn ra có gì là không phù hợp, y dự tính bề ngoài thì bảo tri phủ không có gì đáng ngại, làm cho đối phương trước tiên thả lỏng phòng bị, sau đó có thể âm thầm sai người tìm hiểu thật hư.

Đến tận xế chiều, từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Tri Phủ, y xoa xoa mắt bước ra phủ nha.

Vừa rời khỏi phạm vi phủ nha, một đạo bạch ảnh nhanh như chớp xẹt qua trước mắt, Đoan Mộc Nha thân pháp đẹp đẽ đáp xuống đất.

“Vương huynh vất vả một ngày trời, tối nay phải cố gắng nghỉ ngơi, ta nhất định không gây phiền nhiễu.” Lời quan tâm ôn nhu vang lên theo.

Lương Cảnh nhàn nhạt gật đầu: “Ân.”

Giả bộ như không quan tâm đến mỹ nhân cùng thân pháp uyển chuyển mới này, cố tỏ ra bản thân không hề có một chút dao động.

Đoan Mộc Nhan cũng không nhụt chí, cười cười đi theo bên cạnh y.

Bỗng nhiên, có tiếng xé gió rất nhỏ vang lên bên tai, Lương Cảnh còn chưa kịp sợ hãi, chỉ thấy Đoan Mộc Nhan đưa tay lên, còn không kịp nhìn thấy hắc động thủ từ lúc nào, đã thấy mấy cây ngân châm nằm trọn trong lòng bàn tay của hắn.

Đoan Mộc Nhan ngạc nhiên nói: “Người hôm nay đắc tội với ai ư?”

“Không có.” Lương Cảnh thấp giọng trả lời.

Y kiềm chế bản thân theo bản năng định lùi về sau, yên lặng định thần. Tuy Đoan Mộc Nhan đang bảo vệ y, nhưng y sao lại có thể thảm hại mà lui lại, làm cho đối phương vì y mà chần chừ trước người.

Lại vài tiếng xé gió vang lên, Đoan Mộc Nhan không nhiều lời, đem những cây ngân châm trong tay theo hướng của đối phương mà phóng đi.

Sắc trời đã tối, tức khắc chỉ thấy được vài người áo đen từ xa không ngừng tản ra né tránh, chứng tỏ lúc đến đã có dự liệu, mới không bị Đoan Mộc Nhan gây thương tích. Đoan Mộc Nhan lo lắng cho Lương Cảnh, muốn đuổi theo nhưng lại không thể rời đi, tức giận dâng lên rồi lại lập tức hạ xuống, mi tâm cũng nhíu chặt lại.

“Lại không thể truy ra là ai muốn hại người.” Hắn tức giận nói.

Lương Cảnh không biết vì sao trong lòng vẫn thấp thỏm, vừa định mở miệng, mí mắt đột nhiên giật một cái.

Đoan Mộc Nhan ra tay như chớp, lòng bàn tay mềm mại che lấy cổ y đang lộ ra ngoài, nhẹ nhàng “vút” một tiếng, lập tức một cây ngân châm so với những cây hồi này còn mảnh hơn rất nhiều rơi xuống đất.

Lúc Đoan Mộc Nhan thu tay về, Lương Cảnh liền thấy trên mu bàn tay trắng như tuyết kia một vết xước, máu trên vết thương đổ đến mức chói mắt.

“Tiểu Yến!” Lương Cảnh cả kinh.

Đoan Mộc Nhan thuận tay lau vết máu kia đi, hờ hững nói: “Không sao, chỉ là có chút sơ hở, đối phương liền ra tay dã thương, thế nên lúc này mới không kịp đỡ lấy. Tốt xấu gì cũng ngăn ám khí lại được, vết thương nhỏ này không đáng gì đâu.”

Lương Cảnh thật sự là có tâm muốn xem thử vết thương của hắn như thế nào, lại sức nhớ không nên cùng hắn quá thân mật, trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nghi ngờ lên tiếng: “Ám khí này có khi nào có độc không?”

Đoan Mộc Nhan lắc đầu: “Không có. Vương huynh đừng lo, ta từ nhỏ lớn lên ở..... Từ nhỏ máu ta đã rất đặc biệt, có thể bài trừ mọi chất độc, những loại độc bình thường không thể ảnh hưởng gì đến ta, nếu là kịch độc, ngân châm không thể không biến sắc.”

“Nhờ có người giúp ta lúc này,” Lương Cảnh sắc mặt phần nỡ nói, “Bằng không.....”

“Xem ra Chiêu Giang phủ không có thái bình như mặt ngoài của nó, Vương huynh sau chuyện này, khi ra vào đó, cần phải cẩn thận hơn.” Đoan Mộc Nhan vẻ mặt ưu lo, dặn dò.

Vốn tưởng đã tránh thoát được một kiếp.

Lại không ngờ lúc nửa đêm, Lương Cảnh đang chìm trong mộng, tiểu nhị bỗng nhiên hốt hoảng cứ như cháy nhà đến nơi mà gõ cửa xông vào phòng y: “Khách quan, mau thức dậy a!”

Nhìn thấy Lương Cảnh khoác áo sắc mặt thâm trầm, tiểu nhị nuốt nuốt nước bọt, mặt mày ủ dột nói: “Tiểu nhân không phải cố ý quấy nhiễu giấc ngủ của ngài, phòng đối diện kia có phải là phòng bằng hữu khách quan không?”

Đó chính là phòng của Đoan Mộc Nhan, Lương Cảnh dấy lên linh cảm không lành, miễn cưỡng nén lại tâm trạng không tốt vì bị phá giấc ngủ nói: “Ân.”

“Ngài mau qua đó xem thử đi a! Vị công tử kia đang sốt rất cao, thiên a, cơ thể nóng đến độ muốn hồ đồ luôn rồi!”

Tiểu nhị vừa dứt lời, Lương Cảnh đã chạy vụt đi.

10. Chương 10

Ta nói là có biến mà, a hi hi hi hi

Thiên a, chương này ngọt thấu tâm can, chết mất chết mất thôi *cà mặt vào tường*

Khách điểm không nhiều người làm, nên lúc phát hiện Đoan Mộc Nhan đã sốt đến mê man.

Trán nóng đến kinh người, Lương Cảnh chạm vào mà kinh hãi, hai gò má vì cơn sốt mà ửng đỏ, toàn bộ thần trí dường như bị bệnh khí che lấp, chỉ có đôi mắt vẫn còn chút tỉnh táo nhìn Lương Cảnh, phong thái kiêu diễm mê người những ngày qua đều vì cơn sốt mê man này mà biến mất.

Lương Cảnh đỡ Đoan Mộc Nhan dậy, gọi tên hắn, hắn cũng không có phản ứng, lại càng không lên tiếng trả lời, yếu ớt tựa ở trên giường, nửa người đều nằm gọn trong lồng ngực Lương Cảnh.

Hắn hé môi, trong miệng lẩm bẩm: “Vương huynh.....”

Lương Cảnh cắn răng, sắc mặt trắng bệch, đau lòng mà đem người ôm vào lòng: “Ta ở đây.”

Mồ hôi lạnh ướt đầm trán Đoan Mộc Nhan, chân mày nhíu chặt thành một đường, hai hàng mi cứ một hồi lại một hồi lại run lên: “Vương Cảnh..... Vương Cảnh.....” (Tiểu Nhan của ta, oaoaoaoaoao)

Lương Cảnh lo đến tâm can nhảy dựng, dùng giọng điệu ôn nhu nhất của cả đời y mà dụ dỗ hắn: “Nào, uống chút nước. Nghe lời.”

Đoan Mộc Nhan mơ mơ hồ hồ uống nước, lại ngo nguậy đưa tay chạm vào mặt y, nhỏ giọng nói: “Cảnh ca ca.....”

“.....” Lương Cảnh như bị nước lạnh dội một gáo xuống đầu, chua xót bi thương, tâm tư hỗn loạn.

Trước đây cứ cố gắng tỏ vẻ lạnh nhạt đến bạc tình, để mặc cho Đoan Mộc Nhan chủ động lấy lòng, cũng giả vờ căm tức không màng đến, cho dù thấy sự thất vọng rõ rệt của Đoan Mộc Nhan, y vẫn cứ quyết tâm tàn nhẫn mà phân rõ giới hạn cùng hắn.

Đoan Mộc Nhan không cần y lên tiếng, không quan tâm ám khí có độc hay không, liền vì y mà đỡ lấy.

Y vậy mà chỉ vì nghe Đoan Mộc Nhan nói không sao một cách qua loa lấy lệ như thế, lại yên tâm mà cũng không nghĩ đến nhiều.

Chỉ vì Đoan Mộc Nhan võ công cao, liền chấp niệm cho rằng hắn không phải là người thích hợp dành cho y, vô tình tàn nhẫn đem một mảnh tình ý đập lên.

Chỉ vì một tiếng không phù hợp, dù cho bản thân cũng đã chìm đắm trong đó, nhưng lại lừa mình dối người không muốn thừa nhận.

Hôm nay nếu vì chất độc kia mà thổ huyết, y nhất định hối hận không kịp.

Lương Cảnh ngón tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán và tóc của Đoan Mộc Nhan, thở dài nói: “Tiểu Nhan..... Xin lỗi.”

“Cảnh ca ca.....” Đoan Mộc Nhan ý thức hỗn độn, vẫn chỉ có thể kêu lên vài âm tiết mơ hồ, dường như sốt rất cao, dù đã bọc người trong chăn vẫn cứ không ngừng run lên, “Lạnh.....”

Lương Cảnh cởi bỏ áo leo lên giường, đưa hắn ôm trọn vào lòng ngực: “Còn lạnh?”

Khuôn mặt tinh tế nóng hực, ướt nhẹp, Đoan Mộc Nhan cự tuyệt nghiêng đầu đi, môi vô ý sượt qua cằm của y, chậm rãi khẽ hôn.

Cái tư thế này khiến Lương Cảnh vừa nhốn nháo, lại dao động, tâm tư rối tung cả lên, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng tim y không ngừng đập nhanh lên.

“Bảo bối, người phải mau mau khỏe lên.” Lương Cảnh vuốt ve sợi tóc mềm mại của Đoan Mộc Nhan, “Chờ người khỏe rồi, người muốn gì ta đều đáp ứng.” (dmdmdmdm, bảo bối rồi kia, kêu bảo bối rồi kia, mị đi chết đây, *chà mặt vào tường*).

Lúc này mới thấy rõ, Đoan Mộc Nhan tuyệt đối không phải là một mình đơn phương.

Nếu phớt lờ đi đáng vẻ, thì kỳ thực một cái nhú mày hay một nụ cười của Đoan Mộc Nhan cũng chân chân chính chính mà khắc tạc vào trong lòng.

Vị trí hoàng hậu, nếu không phải là Đoan Mộc Nhan, cũng sẽ không có người thứ hai thích hợp. (mị đi chết đây, đi chết đây, đừng cản mị T>T)

Nhưng Đoan Mộc Nhan chính là hiện tại không hề nghe thấy được gì, hắn trong lồng ngực Lương Cảnh không an phận mà cứ cọ tới cọ lui, khiến Lương Cảnh tâm can không ngừng ngứa ngáy, mãi cho đến khi thấy Đoan Mộc Nhan thiếp đi, y cũng đã buồn ngủ, mới nhẹ nhàng nhàng tìm người sắp xếp chăn nệm dưới sàn, niệm đi niệm lại Thanh Tâm chú, mệt mỏi mà đi ngủ.

Sau khi trời sáng, Lương cảnh gọi ám vệ đến: “Tiểu Nhan nói máu hắn có thể giải độc, tại sao lại đến mức sinh bệnh như thế kia?”

Ám vệ nhìn thấy Đoan Mộc Nhan cũng đáng thương, trầm tư nói: “Ma Giáo dùng độc là chuyện bình thường, các thể hệ giáo chủ đều có thể bài trừ độc, chính là dùng biện pháp lấy độc trị độc. Độc tính sẽ chống lại với nhau, cho đến khi một bên tan đi thì thôi, bởi vậy lúc trúng độc, vẫn sẽ vô cùng dày vò. Hắn phát sốt như vậy có lẽ bởi vì độc tính xung đột lẫn nhau, thân thể nhất thời không chịu được.”

“Nói cách khác, độc trên châm không phải loại độc tầm thường.” Lương Cảnh ánh mắt vô cùng tàn khốc, “Các người đi tra rõ việc này.”

Ấm vệ linh mệnh rời đi.

Mấy ngày qua, Lương Cảnh đều chính mình tự tay chăm sóc Đoan Mộc Nhan.

Đoan Mộc Nhan thì cứ nửa tỉnh nửa mê.

Lúc tỉnh vô cùng nghe lời, Lương Cảnh dứt cơm hay nước cũng không cần phải đau đầu, Đoan Mộc Nhan vì tay chân Lương Cảnh vụng về mà dứt nước nhiều lần cũng không hề oán trách, nét mặt tràn ngập vui mừng.

Lúc mê man thì lại không ngừng kêu lạnh, bám dính trên người Lương Cảnh lăm lăm không chịu xuống. Mãi đến hai ngày sau, Lương Cảnh mới thấy thân nhiệt hắn đã hạ, lại mơ mơ hồ hồ muốn gần gũi y, khiến y cảm thấy Tiểu Nhan của y đáng yêu đến mức tâm can cũng đều tan ra, không nỡ lòng nói ra chân tướng, tình nguyện đem người nâng niu trong lòng bàn tay mà dụ dỗ.

11. Chương 11

Lương Cảnh từ lúc sinh ra chưa hề phải hầu hạ người khác tốt đến như vậy.

Bụng trà dâng cơm không nói, ngày trước còn sợ tình ngay lý gian, thế nhưng sau này không còn để ý đến, ngay cả việc thay y phục lau người đều lần lượt làm hết.

Mặc dù chần nệm nằm dưới đất được lót rất dày, nhưng ban đêm khí lạnh vẫn xông lên, rã rời cả xương cốt.

Đoan Mộc Nhan cuối cùng cũng tỉnh, hai gò má đỏ bừng vì sốt cao mấy hôm trước giờ đã hết hẳn, chỉ có đôi môi vẫn còn chút trắng bệch, nhìn chằm chằm Lương Cảnh không chớp mắt.

“Người đã tỉnh.” Lương Cảnh lộ chút mệt mỏi mỉm cười với hắn.

“..... Ừ.” Đoan Mộc Nhan không biết nhớ đến điều gì, trên mặt nhiễm một tầng ửng hồng, cúi đầu quay lại phía giường mà khoác áo.

Lương Cảnh nhìn bóng lưng của hắn, muốn đem tâm tư của bản thân bộc bạch, nhưng vừa nghĩ tới hai người cũng chưa từng thành thật thân phận của nhau, tương giao hoàn toàn bắt nguồn từ lời nói dối, không khỏi tránh được sự tình phức tạp (*), bất đắc dĩ không thể mở lời.

Tâm tư vẫn chưa rõ ràng, đột nhiên một bóng đen rớt xuống bệ cửa sổ. Đoan Mộc Nhan đưa tay mở cửa ra, liền thấy trên bệ cửa một phong thư gửi cho hắn.

Hắn đứng bên cửa sổ rút thư ra, Lương Cảnh ở xa chỉ thấy được vài dòng, Đoan Mộc Nhan xem rất vội, sắc mặt vô cùng căng thẳng, thậm chí đầy mắt còn lóe lên một tia ác liệt Lương Cảnh chưa bao giờ gặp.

Đọc xong thư Đoan Mộc Nhan khế siết chặt bàn tay, phong thư liền hóa thành bột mịn, theo gió bay ra ngoài.

Đoan Mộc Nhan lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt lại trở nên ôn hòa như trước: “Vương huynh, ta bệnh mấy ngày nay, may nhờ có người chăm sóc.”

“Bệnh của người nguyên do bắt nguồn vì ta, ta mắc nợ người rất nhiều.” Lương Cảnh vội nói.

Nhớ tới đêm trước y còn ôm mỹ nhân trong lòng, hiện tại lại phải ra vẻ nghiêm trang, nhất thời có một loại tư vị không nói nên lời.

“Là ta đã quá thiếu cảnh giác, Vương huynh đừng nhắc lại chuyện cũ.” Đoan Mộc Nhan chuyển đề tài, vẻ mặt sốt ruột: “Ta vừa mới nhận được phong thư khẩn cấp, nhất định phải lập tức trở về.....nhà một chuyến. Vương huynh ở nơi nguy hiểm này, Tiểu Yên hận không thể lấy thân bảo vệ, chỉ là tình huống cấp bách, ta đây liền viết một bức thư cho một vị hảo bằng hữu của ta, đợi hơn hai ngày hắn đến, ta liền rời đi.”

Lương Cảnh bất ngờ, chẳng lẽ.....Ma Giáo có chuyện gì? Nhìn Đoan Mộc Nhan trong lòng nóng như lửa đốt, sợ rằng không phải là phiền toái nhỏ. Những ám vệ bên cạnh y, mặc dù không phải là tuyệt đỉnh cao thủ như Đoan Mộc Nhan, nhưng bảo vệ hắn không việc gì thì cũng không khó.

Lương Cảnh không muốn dính thêm chuyện với vị bằng hữu gì đó của Đoan Mộc Nhan, càng không cần thiết trì hoãn hai ngày của Đoan Mộc Nhan.

Chỉ là..... Hắn chính là đã quyết định đem lời trong lòng mà nói thẳng hết ra, nhưng mà bây giờ đang lúc nước sôi lửa bỏng, nói ra chỉ sợ khiến Đoan Mộc Nhan rối loạn tâm tư, không thể tập trung vào sự vụ quan trọng của hắn. Không muốn lúc đối địch vì phân tâm mà lại bị thương, phải chịu dày vò đau đớn như mấy ngày qua.

Lương Cảnh hận bản thân không biết thế nào là võ học cao thâm, cũng không thể như người trong võ lâm tiêu sái mà đi tới, cùng hắn xông pha.

Dựa vào quan hệ lúc này của y, cũng chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Trong lòng vô cùng sâu khổ, cũng chỉ biết đem chuyện muốn nói nuốt trở lại, chờ Đoan Mộc Nhan xử lý xong việc, lại phân trần.

Lại nhân tiện nói: “Kỳ thực bên cạnh ta không phải là không có người bảo vệ, Tiểu Yến cứ an tâm mà đi.”

Đoan Mộc Nhan nhìn chằm chằm vào y một lúc lâu: “Có phải ta đi rồi, Vương huynh sẽ quên Tiểu Yến?”

Lương Cảnh ngay lập tức nghiêm túc nói: “Đợi người giải quyết xong việc, đến Kinh Thành tìm ta. Ta nhất định ở đó thiết đãi chờ người.”

Đoan Mộc Nhan cười vui vẻ đáp ứng: “Một lời đã định.”

Thời khắc ấy, Lương Cảnh chỉ thấy nụ cười của hắn tựa như nắng xuân, vô cùng chân thành.

Không hề biết rằng một chuyến đi này, lại dẫn đến vô số khó khăn trắc trở,... là đoạn hồi ức không muốn nhớ lại, chỉ biết lúc này thật sự rất nguy cấp.

Sau khi ước định, Đoan Mộc Nhan thật sự một khắc cũng không dám chậm trễ, nhẹ nhàng rời đi.

Thân ảnh kiêu diễm còn chưa phai nhạt trong thần trí, người đã không còn thấy đâu. Lương Cảnh ủ dột, ngồi lì trong phòng nửa ngày, dần dò ám vệ đi thám thính động tĩnh của Ma Giáo, còn bản thân thì kêu chủ quán đem rượu đến, không nói một lời, uống say đến không biết trời đất.

Hôm sau giật mình tỉnh lại, nghe ám vệ báo rằng võ lâm chính phái chuẩn bị tấn công Ma Giáo, đầu óc lúc này còn đang chéch choáng lập tức tỉnh hẳn.

“Người không phải đã bảo từ lúc Đoan Mộc Nhan nắm giữ chức vị giáo chủ thì Ma Giáo không còn làm xằng làm bậy nữa mà,” Lương Cảnh day day mi tâm, sắc mặt khó coi, “Vì sao võ lâm chính phái vẫn muốn đem quân đi đánh dẹp?”

Ám vệ giải thích: “Nghe nói Võ Lâm chính phái vô cùng quy củ. Lúc trước Nhậm minh chủ trong thời gian tại vị không có công lao, đến năm thứ hai giữ chức liền bị người ta trục xuất khỏi vị trí. Sau lần đó bất luận Ma Giáo có gây sóng gió hay không, võ lâm chính phái đều là không thể không đếm xỉa đến.”

Lương Cảnh giận dữ. Đây là cái quy định quái đản gì vậy không biết.

(*) Thiên đầu vạn tự (): dùng để miêu tả những việc phức tạp, hay manh mối khác.

>

12. Chương 12

Suốt một ngày Lương Cảnh tinh thần bất định.

Ra lệnh ám vệ gia tăng tìm hiểu Chiêu Giang phủ thật sự có vấn đề hay không, nhiều lần ám vệ báo lại đều là chính trực ngay thẳng. Đặc biệt còn có lời đồn người dân ở đầu đường cuối ngõ đề nghị được thăng chức cho Tri Phủ, đáp lại cũng đều là những tiếng vui mừng hoan hỉ, tuyệt ít người bất mãn.

Đã như vậy, người của Chiêu Giang phủ tuyệt đối không có lí do ám sát khâm sai.

Trừ phi ——

“.....Tiểu Nhan!”

Ban đêm ánh trăng mập mờ vì bị mây đen che lấp, một ánh kiếm sáng như tuyết chém rách bầu trời, liền sau đó là một vết máu kinh tâm.

Lương Cảnh giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân, ngoài cửa sổ vẫn là một màn đêm thâm trầm, “Lương Ảnh!”

Thanh âm ám vệ không biết từ đâu vang lên: “Chủ thượng.”

“Lập tức phái người ngăn Đao Mộc Nhan lại!” Lương Cảnh lồng ngực vẫn phập phồng chưa ổn định, “Việc ám sát lần này nếu không phải là do Chiêu Giang phủ mưu tính, thì nhất định là người quen biết hẳn đã hạ thủ.”

Lương Ảnh trầm mặc giây lát: “Chủ thượng, Đao Mộc giáo chủ di chuyển cực nhanh, lúc này sai người đuổi theo chỉ sợ không kịp.”

“.....Trẫm biết.” Lương Cảnh đau đầu day day thái dương, tỉnh lại bởi vì giấc mộng kinh động tâm phách, hơi thở còn chưa thể ổn định lại, oán hận mà hất đổ ly tách trên bàn, “Người cứ phái người đuổi theo cho ta, có tin tức gì lập tức báo lại. Còn người theo ta, trẫm muốn tức khắc trở về kinh.”

Mặc dù cố gắng quay về thật nhanh, nhưng trở lại Kinh Thành cũng đã là nửa tháng sau.

Ba ngày trước, ám vệ mật báo, Tả Hộ Pháp của Ma Giáo xúi giục giáo chúng, nói dối là vô lâm chính phái đem người đến đánh, để dụ Giáo chủ Ma Giáo Đao Mộc Nhan quay về giáo phái.

“Đao Mộc Nhan bị ám hại, mất hết võ công, bị đánh rơi xuống sườn núi Lăng Sơn.”

Lương Cảnh đứng bất động hồi lâu, cẩn thận đối với thị vệ thân cận phất phất tay, giọng nói khàn khàn: “Các người lui xuống đi.”

Người hầu trong điện chân run run mà đi ra cửa, nghĩ lại mà vẫn hoảng sợ, bỗng nhiên lại nghe thanh âm của Lương Cảnh vang lên trong điện.

“Phái người xuống sườn núi tìm kiếm. Sống phải thấy người, chết phải thấy.....”

Âm thanh im bặt đi.

Nửa ngày trước, nghe báo vô lâm chính phái đã dẫn người lên Lăng Sơn, lấy lí do Ma Giáo tự giết hại lẫn nhau tàn bạo vô luân, đem người một trận càn quét Ma Giáo, mới leo lên vị trí Giáo chủ, mộng vẫn chưa ngồi nóng ghế Tiền Nhân Tả Hộ Pháp cũng bị Minh Chủ một chưởng đánh vỡ tâm mạch, rơi xuống sườn núi mà “bầu bạn” với Đao Mộc Nhan.

“Tốt, rất tốt.” Lương Cảnh chỉ nói một câu, liền cúi đầu tiếp tục xem tấu chương trong tay.

Nét mặt không chút biểu tình, chỉ có bút son trên tay đều chỉ hạ xuống những vệt đỏ run rẩy.

Lương Cảnh ban ngày vui đầu vào việc triều chính, giống như không có chuyện gì, ban đêm lại trần trọc không thể chợp mắt, ác mộng cứ như thủy triều không chịu tan biến.

Mặc dù phái người đi tìm Đao Mộc Nhan, nhưng trong lòng cũng biết rõ rằng sườn núi cao ngàn trượng, người rơi xuống chỉ có một con đường chết, tan xương nát thịt, đừng nói đến là có cơ may sống sót.

Càng về khuya càng mộng lung, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Đao Mộc Nhan lẳng lặng đứng ở ngoài trướng, có lúc vẻ mặt hồ hững có lúc lại là viên mắt ngấn lệ, y đưa tay định chạm vào, lại hóa thành tro bụi bay đi.

Kiên cường chống đỡ không bao lâu, tinh thần không ngừng giảm sút, sau đó triệt để sinh bạo bệnh, đem Thái hậu dọa đến hồn bay phách tán.

Lương Ảnh dù không hé miệng nửa lời, nhưng đã phái rất nhiều người đi nghe ngóng, vô tình để lại dấu vết, Thái hậu lúc này mới minh bạch, nguyên lai chỉ vì một nam tử.

Mà lại là một tên ma đầu!

Thái hậu đầm ngực dậm chân, chẳng trách nghiệt tử này mỗi khi nghe đến phi tử liền giả bộ đầu óc choáng váng, hóa ra là đoạn tụ.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, cũng may Thái hậu từ trước đến nay rất hiểu chuyện, vì muốn chữa khỏi tâm bệnh cho Lương Cảnh, liền lặng lẽ bảo Thừa Tướng suy nghĩ biện pháp.

Để xem xét việc tuyển nam phi cho Hoàng đế.

13. Chương 13

Một giọt nước lạnh rơi trên gương mặt khiến Đao Mộc Nhan tỉnh dậy.

Đôi mắt hé mở, lơ mơ cảnh giác mà xem xét bốn phía, nguyên lai hắn rơi vào một hang động tối đen, phía sau chính là vực thẳm sâu không thấy đáy, giọt nước rơi trên mặt lúc này chính là từ phía trên đỉnh đầu mà rơi xuống.

Kiểm nằm chéch bên cạnh trên mặt đất, Đao Mộc Nhan một thân bạch y dính đầy vết máu khô đỏ sẫm, chân khí trong đan điền hỗn loạn, cộng với mấy ngày chưa ăn uống gì, cảm giác cách cái chết cũng không xa bao nhiêu.

Càng gay go chính là..... Đầu óc trống rỗng, ngay cả bản thân tên họ là gì cũng không chút ấn tượng. (dmdmdmdmdm, mị nhảy nhảm hồ rồ, mị muốn bỏ rồi đó, T>T)

Hắn chỉ biết rằng nhất định có người hãm hại khiến bản thân thảm hại đến mức này, không ngờ hắn lại từ cõi chết trở về, kiểm về một mạng, khiến kẻ kia không đạt được mong muốn. Hai con mắt thanh tú nheo lại, tỏa ra một tia ánh sáng lạnh nham hiểm.

Đao Mộc Nhan gắng gượng đứng dậy, ho khan hai tiếng, đem vết máu ở khóe miệng lau đi, dự định đi ra ngoài thăm dò đường, thuận tiện tìm gì đó lót bụng.

Hắn chỉ mới suy nghĩ còn chưa bước được bước nào, liền có bóng dáng từ bên ngoài đi vào, chặt chẽ mà chặn lại ánh nắng bên ngoài, bởi vì ngược nắng nên không biết đối phương hình dáng như thế nào, chỉ biết vóc người khá cao lớn.

Đao Mộc Nhan nắm chặt kiếm trong tay, mặt không biến sắc.

Chỉ thấy người kia bất chợt lên tiếng: “Người đã tỉnh?”

“Người là ai?” Đao Mộc Nhan mờ mịt hỏi ngược lại.

“Ta là Mạnh Trúc.” Đối phương nói.

Chờ người kia đến gần hơn, Đao Mộc Nhan mới thấy rõ là một nam nhân trẻ tuổi thân đầy chính khí lẫm liệt. Đao Mộc Nhan mặc dù mất ký ức, nhưng cũng cảm giác được võ công của bản thân không phải là chính phái, vì thế càng cẩn trọng đề phòng hơn.

“Mạnh Trúc là ai?”

“Ta là.....” Mạnh Trúc ngừng nói, kinh ngạc nhìn hắn, “Chờ chút, ngươi không nhớ gì ư?”

“Vừa tỉnh dậy, liền phát hiện..... Cái gì cũng không thể nhớ.” Đao Mộc Nhan lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Người có biết ta là ai không? Tại sao lại ngắt ở đây? Nơi đây là đâu?”

Hắn vốn đã đẹp, cười lên càng thêm thuận mắt, Mạnh Trúc bị nụ cười ấy làm rung động, hai tai đỏ ửng, lúng túng nói: “Nơi này ở bên dưới vách núi.....”

Vốn định ở bên dưới vách núi mà tìm kiếm tung tích của Tả Hộ Pháp, không ngờ lại phát hiện Đao Mộc Nhan nằm ngắt bên hồ không rõ sống chết.

Theo lẽ thường, yêu nhân Ma Giáo nên một kiếm mà chém chết để tránh hậu hoạn về sau. Có lẽ Mạnh Trúc bởi vì luôn luôn tuân theo đạo lý chính nhân quân tử, nhìn về mặt đau đớn ấy, cuối cùng không thể xuống tay với người không có khả năng đánh trả.

Trái lại không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đem người mang đến hang động bên hồ mà chăm sóc.

“Người là hảo bằng hữu của ta.” Mạnh Trúc nói, “Bị yêu nhân Ma Giáo làm hại, không cẩn thận rơi xuống vách núi. May mà dưới đáy vực có hồ nước kia, người được dòng nước đưa dạt vào bờ mới tránh được một kiếp. Bây giờ võ lâm chính phái đã đem Ma Giáo diệt trừ, đợi chữa khỏi thương thế cho người, chúng ta có thể quay lại trên kia rồi.”

“Vậy tên ta là gì?”

“Đoan..... Đoan Nhan.”

Đoan Mộc Nhan không hề có một tia hoài nghi mà tin lời hắn, trên mặt bất chợt ửng hồng thẹn thùng: “Mạnh huynh có đồ ăn không? Ta thật sự là..... cực kỳ đói bụng.”

Mạnh Trúc sững sờ, vội vàng đưa tay ra nói: “Ta quên mất, vừa vặn ở đây có nắm đại có thể hái được, bên ngoài có con thỏ hoang, ta đi nướng cho người.”

“Đa tạ.” Đoan Mộc Nhan mỉm cười tiếp nhận đồ ăn hắn đưa tới, dùng tay áo lau lau vài cái qua loa, không chê bai gì mà bỏ vào miệng nghiền ngẫm nhai.

Đợi đến lúc Mạnh Trúc buông lời cảnh giác thở hắt một hơi, trong nháy mắt mà rời hang động, Đoan Mộc Nhan sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm.

Chính tà vốn không thể cùng tồn tại, người này vừa diệt trừ Ma Giáo, về mặt lại rõ ràng là mờ ám, lời của hắn nói tất nhiên một câu cũng không đáng tin.

Từ sau khi tỉnh lại, trong lòng Đoan Mộc Nhan cứ cuộn cuộn khúc mắc gì đó mà không thể nói ra, nhắm mắt lắng lắng điều tức chốc lát, trong lồng ngực sát ý đột nhiên dâng cao.

Đoan Mộc Nhan mở bừng hai mắt, hai mắt đỏ ngòm không chút tiếng động nhìn bóng lưng Mạnh Trúc.

Lấy tình hình của hắn lúc này, không phải là đối thủ của Mạnh Trúc.

Chậm rãi hít thở một hơi, mới miễn cưỡng đem tà niệm trong lòng đè nén xuống.

14. Chương 14

Mạnh Trúc cùng Đoan Mộc Nhan ở nơi này dưới vách núi đã mấy ngày.

Đoan Mộc Nhan gặp phải độc kế ám hại, cơ thể trúng tán công dược (thuốc làm phân tán công lực), bị quăng xuống vách núi, vết thương trên người phần nhiều là nội thương, sau khi từ đỉnh núi ngàn trượng kia rơi xuống hồ nước này, kinh mạch toàn thân đều bị tổn thương, nếu không phải đúng lúc được Mạnh Trúc phát hiện, cho dù may mắn không chết thì cũng tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Mạnh Trúc và hắn nội lực chánh tà khác nhau, không thể giúp đỡ được gì, Đoan Mộc Nhan chỉ có thể tự mình đả thông chân khí.

Mà càng ngày, Đoan Mộc Nhan nhận ra bản thân dần dần không thể không chế được tà niệm trong lòng, suy nghĩ u ám phát sinh từng ngày, thậm chí có mấy lần thừa dịp Mạnh Trúc ngủ say còn muốn ra tay lấy mạng của hắn.

Theo lý mà nói, hiện tại vẫn không biết Mạnh Trúc là thù hay là bạn, không nên có sát tâm mãnh liệt như vậy.

Đoan Mộc Nhan cũng tự nhiên đoán ra được là do ma công phản phệ lại tâm trí bản thân, bởi vậy khi ngoại thương lành lại, liền hối thúc Mạnh Trúc rời đi.

Mạnh Trúc dẫn hắn đi một vòng, đi qua một sơn động vô cùng bí mật, một đường leo trèo, mới có thể đến sườn núi.

Lấy võ công Đoan Mộc Nhan hiện tại, vốn là như đi trên đất bằng, nhưng không hiểu vì sao ở giữa không trung khí lực bỗng nhiên biến mất, nếu Mạnh Trúc không nhanh tay kéo hắn lại, chỉ sợ lại một lần nữa đến Quỷ Môn Quan mà thăm thú.

Vất vả lắm mới đến được mặt đất, Mạnh Trúc trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Vừa nãy sao ngươi lại đột nhiên buông lỏng tay thế, suýt chút nữa hù chết ta rồi.”

“..... Không có chuyện gì.” Đoan Mộc Nhan bắt lấy cánh tay của hắn, thật sự cảm kích: “Nếu không phải Mạnh huynh phản ứng kịp thời, ta đã tan xương nát thịt rồi.”

Mạnh Trúc liên tục xoa tay nói không việc gì không việc gì.

Đoan Mộc Nhan lại rửa mắt đảm chiêu.

Vừa nãy thật sự là thập tử nhất sinh, chỉ là đột nhiên đau đầu như búa bổ, khí lực ở tay mất hẳn.

Trước mắt xuất hiện vô số hình ảnh không rõ ràng.

Mơ hồ nghe thấy có người nói, hắn ở kinh đô thiết đãi chờ đợi.

Đoan Mộc Nhan dù không thể nhớ được thanh âm kia là của ai, thế nhưng trong lòng không hiểu vì sao nhắc nhở không nên thất ước.

Có lẽ, người này nếu đã có hẹn ước như vậy, vậy ít nhất so với Mạnh Trúc ngay từ đầu gặp mặt đã không rõ ràng thì có thể tin tưởng nhiều hơn.

Trước mắt, cứ tìm người này trước, tìm lại thân phận của mình, sau đó lại tính tiếp.

Hắn vẫn còn miên man suy nghĩ, Mạnh Trúc ở một bên hỏi: “Tiểu Nhan nếu mất ký ức, chắc là không biết sẽ đi đâu phải không? Không bằng cùng ta đi đến dinh thự ở Nam Phương tịnh dưỡng, đem nội thương dưỡng cho tốt rồi đi cũng không muộn.”

“Không cần, đa tạ Mạnh huynh.” Đoan Mộc Nhan khéo môi nhợt nhạt cong lên, “Ta đã có nơi đi.”

Mạnh Trúc hình như không cam lòng, nhưng là không cách nào ép buộc Đoan Mộc Nhan, chỉ biết lấy một ít lộ phí đem tặng cho hắn.

Kinh đô ngàn dặm xa xôi, Đoan Mộc Nhan một đường cô độc, vung kiếm mà đi.

Đoan Mộc Nhan không nhớ rõ chính mình có bao nhiêu kẻ thù, lại e ngại nội thương chưa khỏi hẳn, làm đủ mọi cách, tận lực không làm người khác chú ý.

Kỳ quái là dọc đường đi có rất nhiều bảng cáo thị, chính là vẽ chân dung của hắn!

Phía dưới chân dung viết tên Đoan Mộc Nhan.

Đoan Mộc Nhan? Nguyên lai đây mới là tên của hắn. Cái tên “Đoạn Nhan” kia chắc là Mạnh Trúc bịa ra để nói dối hắn.

Lại nhìn dòng chữ nhỏ bên cạnh—— tìm được hành tung, thưởng trăm lạng bạc.

Triều đình vì sao lại dùng số ngân lượng lớn như vậy chỉ để biết hành tung của hắn, Đoan Mộc Nhan mù mịt không chút manh mối. Mặc dù không thể nhớ nổi điều gì, có điều nhìn bảng cáo thị này, bản thân chắc chắn không phải là người trong hoàng tộc, nhưng cũng không thấy tội trạng, không giống truy nã.

Hắn biết rằng bản thân là một kẻ giang hồ, tự đứng lại cùng hoàng tộc dính líu quan hệ, cảm thấy mọi chuyện khó bề phân biệt. Hắn không hề biết gì cả, không biết việc này là thật hay giả, bởi vì cũng không dám trực tiếp lộ diện, trăm phương ngàn kế né tránh ánh mắt của người khác mà chạy đi.

Ra vào cửa thành lúc này, nếu không muốn vì cải trang mà bị nghi ngờ, phải đợi đến đêm khuya mới có thể bí mật vượt qua.

Hôm sau, hắn một thân hắc y đơn giản, mũ sa che mặt, ở quán trà nghỉ ngơi.

“Nghe nói gì không?” Một người ngồi cách đó không xa nhỏ giọng nói với người đi cùng hắn, “Đương kim hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ, muốn chọn nam phi vào cung.....”

Tên còn lại kinh ngạc: “Không ngờ có việc này a!”

“Ta là nghe huynh trưởng thông gia nói, hần.....”

Đoan Mộc Nhan vô tình nghe được câu chuyện, trong lòng không hiểu vì sao lại có chút buồn phiền.

Nghĩ đến triều đình dân cáo thị tìm hần, không biết cùng người hẹn ước có can hệ gì không.

Hai người đang xì xào bàn tán, chợt có một nam tử áo đen hàn khí bức người đi tới: “Hai vị có biết, đương kim hoàng thượng bao nhiêu tuổi, tên húy là gì không?”

Hai người kia hai mặt nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng cũng có chút gan lớn mà lên tiếng: “Hoàng thượng năm nay hai lăm, Tả Vương, Hữu cảnh, là.....Lương Cảnh.”

Dứt lời hiểu kì đánh giá vị nam tử trẻ tuổi che mặt, thấy được đôi mắt diêm lệ dị thường của hần, không khỏi phỏng đoán —— này, chẳng lẽ cũng muốn đi tuyển phi?

Nhưng nhìn thấy người này trước mặt ánh mắt bỗng nhiên quét qua lạnh lẽo, trong chớp mắt cầm kiếm trên bàn, liền không nói một lời rời đi.

Từ lúc dưới vách núi kia đi lên, cơn đau đầu của Đoan Mộc Nhan phát tán mấy lần. Mỗi lần lại có thể nhớ được chút chuyện, nhưng sắp xếp lại cũng khiến hần kinh hãi.

Người có ước hẹn ở kinh đô với hần tên là Vương Cảnh.

Càng biết rằng bản thân cùng y từng có tiếp xúc da thịt.

Càng biết rằng y.....dám đối với mình bội tình bạc nghĩa.

Vương Cảnh, chữ Cảnh này không phải là chữ phổ biến. Người trong thiên hạ cấm kỵ còn không kịp, dù cho có dùng tên giả, tại sao lại cứ phải dùng cái chữ ấy.

Còn chưa biết hần còn sống hay đã chết, còn lời ước hẹn ở kinh đô chưa thực hiện được, lại liền giống trống khua chiêng muốn chọn cái gì mà nam phi thị tẩm.

Đoan Mộc Nhan cười lạnh.

Đối phương thiên toán vạn toán cũng không ngờ rằng hần vẫn sống trên cõi đời này.

Đã dám phụ hần, hần cũng không ngại phiền phức, tự mình đi thanh toán món nợ này.

15. Chương 15

Lương Cảnh được mẫu hậu của mình triệu kiến.

Thái hậu ngồi ngay ngắn đối diện, cười híp mắt: “Tiểu Cảnh a.....”

Lương Cảnh chẳng hay biết gì, trên đường đến đây vẫn an mới hỏi chuyện hạ nhân, mới biết trong cung ngoài thành mọi người đang xôn xao, ai nấy đều truyền tai nhau tin y muốn tuyển nam phi.

Các nhà có của cải chức quyền mấy năm qua luôn tìm đủ mọi cách đem nữ nhi của mình đưa vào hậu cung, không thể toại nguyện. Bây giờ bọn họ lại vận động đưa các thanh niên trẻ tuổi vào, nhưng chung quy không thể xem đây là một cuộc tuyển chọn.

Chính là, nữ tử vào cung là để sinh ra dòng dõi, nam phi thì có thể làm gì? Huống hồ lại trái với luân thường đạo lí, cũng bất lợi cho danh tiếng.

Nhất thời nhà nào cũng cảm thấy bất an, đem cửa ngõ khép chặt hết mức có thể.

Trái lại những gia đình có xuất thân thấp kém, lại thật sự có ý định dựa vào cái này mà leo lên cây cao.

“Mẫu hậu, chuyện này.....” Lương Cảnh sau khi nghe xong không biết nên khóc hay cười, “Người nghe việc này ở đâu thế? Trẫm khi nào nói muốn chọn nam phi?”

“Hoàng thượng vì một yêu nhân không biết xuất thân từ đâu đã dẫn vật ra đến nông nổi gì a? Đã mấy ngày rồi không thiết triều hả?” Thái hậu biểu hiện không vui, “Hoàng thượng yêu thích nam tử, ai gia liền cho người tuyển vào, đỡ phải khiến người nhớ đến người đã chết kia.”

Lương Cảnh cứng đờ mặt, hạ ly trà: “Mẫu hậu, tiên hoàng khi còn sống chỉ chung thủy với một mình người, khiến nhi tử vô cùng cảm phục. Nhi tử cũng là muốn như vậy, mong mẫu hậu lượng thứ.”

Thái hậu thấy hần ngoan cố không thay đổi, cười lạnh: “Hoàng thượng sao có thể đem ta so sánh với một kẻ đã chết?”

“Mẫu hậu nói quá lời. Triệu nam tử hầu hạ không phải là việc mà một minh quân nên làm, nhi tử hôm nay mới biết chuyện, kinh đô lời đồn nhảm nhí ngày càng lan rộng, mẫu hậu vẫn còn kịp lúc mà đem việc này làm sáng tỏ đi.” Hai chữ “người chết” đã chạm vào cảm kị của hoàng đế, Lương Cảnh áp chế lửa giận trong lòng, phát tay áo bỏ đi.

Thái hậu đổi sắc mặt: “Lương Cảnh! Người nên nhớ người là vua một nước!”

Lương cảnh cũng không quay đầu lại nói: “Ngôi vị hoàng hậu trong lòng nhi tử, chỉ có Đoan Mộc Nhan là xứng đáng. Ái nhân trong lòng nhi tử, chỉ cần mỗi Mộc Nhan.”

Thái hậu vô cùng tức giận, hạ nhân bên cạnh run sợ cầm như hén.

Mấy tháng qua, hoàng đế ăn ngủ không yên, không nói đến hình dáng tiêu tụy không ít, tính tình cũng không ôn hòa như trước. Ngoại trừ y ra, không một ai dám nhắc đến ba chữ Đoan Mộc Nhan.

Đám người phái đi tìm kiếm ở vách núi không thu hoạch được gì, đã từ từ rút đi.

Không ai hiểu được trong lòng Lương Cảnh rốt cuộc đang nghĩ gì. Chứng bệnh mất ngủ, mặc dù thái y cũng bó tay toàn tập, nhưng hàng đêm dùng định hồn an thần giúp dễ ngủ, rốt cuộc tinh thần cũng ổn định trở lại, mỗi ngày như trước đều luôn thượng triều, đêm thì nghỉ ở thư phòng, giống như chưa có gì xảy ra.

Nhưng mà, vẫn bí mật phái người dò tìm tung tích của Đoan Mộc Nhan, không biết tại sao chính mình lại cố chấp như vậy, chẳng qua là không tin Đoan Mộc Nhan cứ như vậy rời bỏ y, bỏ lại cùng y ước hẹn ở kinh đô.

Đêm hè.

Tiếng ve sầu không ngừng kêu ran, oi bức dị thường.

Đã lâu rồi Lương cảnh mới hoảng hốt giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, cho nên cảm giác lần này càng sâu sắc, cả người ướt đầm.

Vừa mở mắt, chính là nhìn thấy dung nhan xinh đẹp tuyệt trần mà bản thân ghi lòng tạc dạ ở trước mắt (đệch, không hiểu vì sao edit đến đoạn đây lại rơm rớm nước mắt T>T)

Lương Cảnh một khắc cũng không cam lòng chớp mắt, nhìn khuôn mặt kia cười nói: “Người vậy mà lại quên ta, bao lâu rồi không thăm ta trong giấc mộng rồi hả?”

Đoan Mộc Nhan so với giấc mộng lúc trước gò má đã hóp hơn, được bóng tối bao phủ, không khác gì La Sát.

Y nheo mắt, Lương Cảnh cảm thấy được da thịt mát lạnh.

Một thanh trường kiếm lạnh lẽo gác trên cổ y.

Nhất định..... Không phải là mộng.

16. Chương 16

“Tiểu Nhan, người quả thật còn sống!” Lương Cảnh cơ hồ đã quên thanh kiếm trên cổ y, kích động đứng dậy, mũi kiếm liền ở xẹt qua một vết trên người, chảy máu.

Đoan Mộc Nhan bất ngờ, lập tức đưa tay đè y lại, lông mày hơi nhíu nói: “Ta chưa chết, đã khiến hoàng thượng thất vọng rồi.”

Lương Cảnh đau nhói mà hít một hơi, há miệng, kinh ngạc nói: “Người sao lại nói vậy?”

Lương Cảnh mơ hồ cảm thấy Đoan Mộc Nhan có gì đó không ổn, nhưng biết hắn còn sống khiến y mừng rỡ như điên, không quan tâm đến có gì khác thường, ngay cả bản thân xem tí là rơi đầu cũng không hề biết.

Đoan Mộc Nhan liếc nhìn tiểu y (quần sịp á:3:3) của Lương Cảnh, theo bản năng mà cau mày, lại nhìn y bằng một con mắt khác: “Không nghĩ tới người là bậc đế vương, vậy mà lại đi thất tín với tiểu nhân.”

“..... Thất tín?” Lương Cảnh ngẩn ra, vội kêu lên, “Tiểu Nhan người lại đi tin những tin đồn sằng bậy ở ngoài thành ư?”

“Mà dù cho người tuyển nam phi hay nữ phi, cũng có can hệ gì đến ta a?” Đoan Mộc Nhan cười nhạo nói.

Đoan Mộc Nhan tính cách trước giờ điềm đạm, Lương Cảnh chưa bao giờ thấy qua nét mặt ác liệt này, mờ mịt không rõ: “Tiểu Nhan.....? Người làm sao vậy?”

“Không được gọi ta như vậy!” Đoan Mộc Nhan oán hận cắn răng, “Việc trước kia, ta đều đã quên hết. Duy nhất nhớ được chính là Lương Cảnh người lừa dối ta, vứt bỏ ta, phụ bạc ta, lần này ta đến chính là lấy mạng người để bồi thường.”

“..... Đã quên ư?” Lương Cảnh ghen ngào một lát, “Vậy người có nhớ, ta và người quen nhau ở đâu không?”

“Không nhớ.”

“Có nhớ lúc người và ta đi đập thanh, người đã đàn cho ta khúc Yến hà hoàn ?”

“Không nhớ.”

“Vậy có nhớ lúc ở Chiêu Giang phủ.....”

“Không nhớ.” Đoan Mộc Nhan vẫn lạnh như băng nói.

Lương Cảnh đau đầu: “Vậy người đến tột cùng là nhớ được gì?”

“.....” Đoan Mộc Nhan trầm mặc chốc lát, kiếm trong tay run lên, hung ác nói: “Hồi nhiều như vậy làm chi!”

“.....” Lương Cảnh như nhận ra gì đó.

Mặc dù không biết Đoan Mộc Nhan không hiểu vì sao tính tình lại thay đổi lớn như vậy, nhưng nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, không chấp niệm sâu như Đoan Mộc Nhan trước kia, lại chỉ nhớ rõ việc phóng đăng sau khi uống rượu kia, cũng khó trách xem y là kẻ phụ bạc.

Đoan Mộc Nhan lại nói: “Người hẹn gặp ta ở kinh thành, nhưng người lại ở trong nơi thâm cung đại nội này, nào có một tia tâm ý chứ hả?”

“Trẫm phái rất nhiều người xuống dưới vách núi tìm người, nhưng bọn họ nói người Không tìm thấy gì cả. Trẫm mới cho rằng.....” Lương Cảnh âm trầm cười khổ, “Trẫm sớm nên trước kia thừa nhận tâm ý với người, cho đến khi nghĩ người có chuyện, hối hận thì đã quá muộn. Tiểu Nhan, người đừng giận ta nữa, trẫm hiện tại liền chiếu cáo thiên hạ, lập người làm hậu, người có bằng lòng hay không?” (mị chỉ muốn nói, Lương Cảnh ơi là Lương Cảnh Tiểu Nhan không còn là Tiểu Nhan của trước kia, cứ một tiếng là Vương huynh, một tiếng là Cảnh ca ca, người ta giờ là băng lãnh dỗi, quên hết dỗi, anh chuẩn bị thê nô đi là vừa:)))

Đoan Mộc Nhan trợn mắt một hồi, liền nhanh chóng phản ứng lại, châm chọc nói: “Người không phải điên rồi chứ! Ta tới là để giết người, người lại muốn lập ta làm hậu? Mở mắt ra mà nhìn cho cẩn thận, ta là nam nhân!” (rồi xong rồi xong, tới thời khắc cầu huyết dân chúng rồi đây:~:~))

Lương Cảnh thở dài: “Trẫm lúc này đã muốn nói, người không nên cứ như vậy mà vào cung. Nếu đại nội thị vệ tổn thương người, trẫm biết phải làm sao?”

Đoan Mộc Nhan khoe miệng giật giật, tức giận: “Câm miệng! Không cho nói những thứ buồn nôn như vậy nữa!”

Lương Cảnh biết hẳn vì đánh mất ký ức, mới đối với chính mình mà cảnh giác bài xích. Có điều người vừa trở về, dù cho không thể nhớ lại mọi thứ trước kia thì đã sao, chung quy sau này vẫn còn rất nhiều thời gian a.

Ngữ khí thâm than, khuyên nhủ: “Tiểu Nhan, người mặc dù đã quên rất nhiều chuyện, nhưng mọi thứ về trăm người đều nhớ. Người ngồi xuống đây, trăm từng cái nói cho người nghe, được không?”

Đoan Mộc Nhan không chút cảm kích: “Người mà còn giả bộ, ta liền một chiêu đem người thủ tiêu một cách êm thấm.” (quỷ thần thiên địa ơi:’))

“Người nhất định phải suy nghĩ cho kĩ, nếu như không thể xuống tay giết trăm, trăm nếu phải trói người cũng phải trói người lại mà đi thành hôn.” Lương Cảnh không chỉ cố ý dùng ngữ điệu cợt nhả, còn không sợ chết mà kéo lấy tay hắn.

“Thật sự cho rằng ta sẽ không —— ” Đoan Mộc Nhan ánh mắt lộ ra sát ý, đang muốn đem nụ cười đáng ghét này của Lương Cảnh làm biến mất hoàn toàn, nhưng kiếm trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất.

Lương Cảnh vốn định đưa tay lên đỡ, thấy vậy kinh hãi, đưa tay đón lấy Đoan Mộc Nhan đột nhiên bất tỉnh.

“Nhanh truyền thái y!”

Lương Cảnh cúi đầu nhìn Đoan Mộc Nhan trong lòng, rõ ràng hắn đã gầy đi rất nhiều. Dù cho hai mắt đang nhắm, ngũ quan cũng sắc bén lạnh lẽo, đối với trước đây giống như hai người khác nhau.

Chân mày bởi vì đau đớn mà nhíu chặt, khoe miệng chậm rãi trào ra một vệt đỏ điểm lệ, không biết lúc rơi xuống vách núi đã phải chịu bao nhiêu cực khổ.

Quả thực là đau lòng vô cùng.

Nhưng mà hiện tại thật sự ôm người trong lòng, lỗ hổng trong ngực trước kia vô thanh vô tức đã được lấp đầy.

Trời cao có mắt, để y đánh mất rồi tìm lại được, Lương Cảnh lần này vô luận như thế nào cũng sẽ không buông tay. (liệu rằng con dân chúng ta sẽ được hưởng sự ngọt ngào này trong bao lâu:’))

17. Chương 17

Đoan Mộc Nhan mặc dù thỉnh thoảng bị cơn đau đầu quấy nhiễu, nhưng đau đến ngất đi vẫn là lần đầu.

Vốn dĩ là muốn lấy tính mạng của Lương Cảnh, thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi giáo phái, ai ngờ bản thân không chút tiền đồ, trái lại rơi vào trong tay Lương Cảnh.

Hành thích vua là tội chu di cửu tộc, hắn mặc dù không có cửu tộc, nhưng rất ngạc nhiên chính mình lại có cơ hội tỉnh dậy. Chỉ có điều lúc tỉnh táo hẳn, lại phát hiện tay chân bị trói, không thể động đậy. (Quân tử nhất ngôn, Tứ mã nan truy. Anh là vua, anh nói là làm :’)))

Càng lúc càng thấy tên hoàng đế này đích thị là mê sắc, vô liêm sỉ hạ lưu cực kì.

Cơn đau đầu lần này, khiến Đoan Mộc Nhan nhớ lại rất nhiều chuyện. Nguyên lai lúc trước chính hắn như một con thiêu thân mà cứ liều mạng nhất định muốn cùng người ta kết giao! Nhớ đến đây, cảm thấy rất sỉ nhục, thậm chí bản thân lúc trước có mắt như mù.

Nhìn sắc mặt mà theo người không nói, Lương Cảnh vậy mà lại không hề lay động, khiến cho hắn mặt mũi đều mất hết. Có lẽ, sau đó hai người có dính dáng đến nhau, e rằng cũng là do hắn.....

Không khỏi thẹn quá hóa giận.

Lại nhìn bốn phía, vẻ mặt vì kinh hãi tột độ mà biến sắc.

Là ai đã mặc cho hần y phục đỏ thắm này a!

Trên bàn còn có mũ phượng! Khăn choàng vai! Son bột nước! Trang sức lấp lánh! (đạch, anh hoàng đế cũng có tâm ghê, mũ phượng luôn, son nước luôn. :)))

Nghĩ đến câu nói của Lương Cảnh “Có trói người cũng phải trói người lại để đi thành thân”, Đao Mộc Nhan nổi trợn lời đĩnh, tựa mình muốn thoát khỏi dây thừng, lại phát hiện chính mình toàn thân không chút sức lực.

..... Xảy ra chuyện gì?

Không giống võ công bị phế, ngược lại có chút giống với như lần bị Tả Hộ Pháp hạ được, trong thời gian ngắn nội lực dường như mất sạch.

Nhưng cho dù là gì đi chăng nữa, hần vô cùng căm ghét điều này.

Không biết trong hậu cung thật sự có chuyện cung nữ cường tráng bỏ củi, lực cánh tay kinh người không, nhưng bọn họ thật sự đem hần ám chế đến không thể tựa quây, miệng Đao Mộc Nhan lại bị bịt lại, qua loa viết gì đó, ngơ ngác ngắc ngắc mà trở thành hoàng hậu đương triều.

Mặt bị tô lên một đồng son phấn, Đao Mộc Nhan thân đeo đầy trang sức ngồi trên hỉ giường, mặc dù chính mình cũng không có kỷ cương, nhưng thật sự muốn cảm khái một câu.

“..... Đến tột cùng còn có vương pháp hay không.”

Nghĩ đến một lúc nữa Lương Cảnh cũng sẽ vào đây động phòng, hần càng tức giận đến run người, liền có ý muốn đâm đầu vào tường mà chết quách đi.

Không lâu sau quả nhiên Lương Cảnh bước vào. Mang theo chút mùi rượu, không quá nồng, nhìn vô cùng hăng hái.

Nhìn thấy Đao Mộc Nhan, có chút chột dạ: “Tiểu Nhan, mặc dù thuốc này dùng nhiều không tốt cho cơ thể, nhưng lúc này là tình huống đặc biệt, trăm đảm bảo tuyệt không có lần hai.”

Đao Mộc Nhan im lặng không lên tiếng, chỉ quay lưng lại về phía y, xem như kháng nghị.

Mặc dù chưa thấy được mặt, nhưng nhìn thấy Đao Mộc Nhan mặc hỉ phục Lương Cảnh thật sự thấy tâm mình dao động.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hần lúc này, Lương Cảnh biết rằng việc động phòng hoa chúc là không thể xảy ra, y mặc dù không phải là Liễu Hạ Huệ (*), nhưng y cũng không khổ nạn đến mức đã ép buộc người ta động phòng còn để người ta ra giường. (câu này ta chém,;v:v, thật ra câu gốc của nó dịch ra rất nhẹ nhàng, nhưng ta thấy dịch nhẹ thì nó không thú vị tình huống lúc này nên mới chém thế kia, nhưng ý nghĩa không khác mấy đâu, a hi hi hi hi)

Lương Cảnh thở dài, lại tiếp tục nói một mình: “Thái y nói người mất trí nhớ tạm thời, đau đầu phát tác chính là biểu hiện của việc ký ức đang quay lại, muốn trăm cùng người nói chuyện trước kia, xem có thể hay không khiến người sớm nhớ lại.”

“Đa tạ hảo ý của hoàng thượng, nhưng thứ cho ta không dám tiếp nhận.” Đao Mộc Nhan hừ lạnh một tiếng.

“Trăm biết, những việc có thể nói cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay”, Lương Cảnh chân tâm thành ý nói, “Hoàng hậu, trăm sau này nhất định sẽ bồi lại mọi thứ cho người.”

“Câm miệng, không cho gọi ta như vậy!” Đao Mộc Nhan tức giận nói, hai tai bị hỉ phục rọi đến đỏ ửng.

Lương Cảnh phản nộ: “Thôi. Người cũng không cần phải lo lắng, trăm đêm nay sẽ không động vào người.”

Đao Mộc Nhan không nhận được, khẳng khái làm trái lại nói: “Nói rất êm tai, chỉ sợ chính mình làm không được.”

Một nén nhang sau, Đao Mộc Nhan thật sự hối hận vì mồm mép nhanh nhẩu của mình.

Hoàng đế bại hoại còn chút nhã nhặn này lúc đầu còn kiềm chế mấy phần, bị hấn kích động, liền nhào tới đem hỉ phục trên người hấn cởi sạch.

Đoan Mộc Nhan ngoài mặt yếu nói: “Người dám..... A!”

Hấn hơi sơ suất không đề phòng, liền bị hôn đến thất điên bát đảo, môi bị dày vò đến tàn nhẫn, lúc buông ra liền thở hổn hển, hai gò má cùng viên mắt cũng không khống chế được mà ửng đỏ.

Lương Cảnh hai tay ở trên người hấn không kiêng kị mà sờ mó, kích thích, từ từ đưa ngón tay vào khu vực chật khít kia của hấn mà mở rộng.

Sau cùng ngắt lấy phần eo cứng nhắc của hấn. Dem cự vật to lớn tàn nhẫn mà đâm vào.

“A.....Người.....Súc sinh!” Đoan Mộc Nhan đau đến mức hận không thể đem y giết ngay lập tức.

Nhắc chân muốn đạp, không nghĩ tới lại tạo điều kiện thuận lợi, khiến cự vật kia thêm sâu mấy phần.

Đoan Mộc Nhan eo mềm nhũn, cắn môi nhịn xuống tiếng rên rỉ muốn thoát ra ngoài, trên người đối phương dùng sức cắn xuống mà trả thù.

Dầu cắn rướm cả máu. Lương Cảnh khó chịu một tiếng, cũng không cách nào cùng hấn tính toán, chỉ có thể nhịn đau, hôn xuống khóe mắt ướt ướt của hấn. Phía dưới không ngừng luân động kịch liệt.

Đêm đẹp nhưng ngắn, không bằng cứ vui đầu tận lực mà dày vò.

Đoan Mộc Nhan lúc đầu còn liên tục mà cắn, tận lực chuyên chú phản kháng, lúc sau dục vọng cũng từ từ nổi lên, ngược lại còn nhéo lấy eo Lương Cảnh tức giận mắng: “Chưa ăn cơm a! Dùng sức A.....” (ôi Tiểu Nhan ơi là Tiểu Nhan mị không còn gì để nói với cưng nữa rồi.:v:v:v)

Lương Cảnh tất nhiên rất biết nghe lời, ngón tay vén lấy những sợi tóc trước mặt Đoan Mộc Nhan, tại khu vực ẩm ướt chật khít kia không ngừng ra vào liên tục, chẳng biết từ lúc nào hai chân như bạch ngọc của Đoan Mộc Nhan đã vòng qua eo y, đang không ngừng co giật vì khoái cảm.

“Được rồi a..... Chậm một chút.... Ô.....”

Lúc đạt đến cao trào, Đoan Mộc Nhan thanh âm đều đã chuyển sang khóc lóc, không chịu được phát tiết một hồi, mang theo một thân đầy dấu vết, mơ màng mà thiếp đi.

Lương cảnh cũng không nghĩ tình thế lại chuyển tiếp đột ngột như vậy, lúc qua loa thu dọn tàn cuộc lại hơi hơi có chút hối hận.

Không biết là nên tức giận hay buồn cười.

Lúc này dục hỏa khó nhịn không cảm giác được gì, lúc này mới phát hiện bản thân một thân đầy vết thương, hơi động một tí cũng đau đớn không chịu nổi.

Không thể làm gì khác hơn là thở dài, nằm lại trên giường đem người ôm vào trong lòng, suy nghĩ tính toán đủ đường, cuối cùng có danh có phận rồi.

Cuối cùng cũng đã chính thức là người của trầm rồi.

(*)Liễu Hạ Huệ tên thật là Triển Cẩm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. (nguồn wiki)

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi chỉ muốn nói một câu.....

Tôi vô cùng vô cùng lên án hành vi bạo hành gia đình nha :))))

Lương Cảnh đem khuôn mặt đầy vết cào mà thiết triều. (bạo hành gia đình)))

Y lại một bộ như không có chuyện gì, các quan đại thần cũng chỉ biết nhắm mắt làm ngơ.

Sau khi tan triều không nhìn được mà xì xào bàn tán, dường như vị tân hoàng hậu này rất ghê gớm, ngay cả Lương Cảnh cũng không hề biết.

Vội vàng trở lại tẩm điện của hoàng hậu, nhìn thấy Đoan Mộc Nhan vẫn còn mệt mỏi mà nằm trên giường, không nén được mà thở phào nhẹ nhõm.

Thuốc ngày mai sẽ hết tác dụng, Lương Cảnh thật sự sợ rằng chỉ cần y vừa quay đầu, Đoan Mộc Nhan liền phủi mông không chút lưu luyến mà bỏ đi. Nhưng dù gì cũng là hoàng hậu đương triều, cũng không tiện đem một đám người ngày ngày rình rập canh chừng. Cái này không được, cái kia cũng không xong, thật sự là thấp thỏm bất an vô cùng.

May là Đoan Mộc Nhan vẫn còn ở đó. Dù cho ánh mắt của hắn có chút.....

Lương Cảnh thật sự cảm thấy hối hận, Đoan Mộc Nhan đã không còn nhớ rõ chuyện trước kia của cả hai, vậy nên những tình ý kia tự nhiên cũng không thể tồn tại. Đêm qua vốn nên hảo hảo mà cùng hắn giải thích rõ ràng chuyện quá khứ, mà không phải chỉ lo làm loại chuyện kia.

Đoan Mộc Nhan có lẽ bởi vì cùng người xa lạ thân cận, nên mới chống cự.

Khiến y không khỏi đau lòng, Đoan Mộc Nhan sau khi tỉnh lại thì giận y cái y, cũng chỉ biết trách là do y tự làm tự chịu mà thôi.

Cả đám người hầu nhìn thấy Lương Cảnh, nét lo lắng trên mặt như hiện rõ cả ra.

Lương Cảnh cảm thấy kỳ quái: “Các người làm sao vậy?”

“Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương..... Không chịu đi thỉnh an Thái Hậu.” Cả đám yếu ớt nói.

Lương Cảnh thật sự không nghĩ tới vấn đề này, nhưng Đoan Mộc Nhan rõ ràng là đang nổi nóng, làm sao mà chú ý đến những việc này. Vung vung tay áo đem người phân phát: “Trẫm sẽ tự mình đi tạ lỗi với mẫu hậu, các người đều lui xuống hết đi.”

Đoan Mộc Nhan chỉ mặc tiểu y trên người, cuộn tròn trong chăn, để lộ ra bắp vai trắng như tuyết, tựa tiểu phi tiêu nói: “Hoàng thượng có muốn giáng tội không?”

“Giáng tội gì?” Lương Cảnh cười khở, dầy dầy mi tâm.

“Cũng phải,” Đoan Mộc Nhan nhú mày cười gằn, “Chuyện ngày hôm qua, ta còn chưa tính sổ với ngươi.”

Lương Cảnh mặt dày nói: “ Tối hôm qua không phải ngươi cũng rất thoải mái ư.”

“.....” Đoan Mộc Nhan ngay tức khắc nổi giận, “Ai muốn cùng ngươi nói chuyện tối hôm qua! Ngươi cường ngạnh ép ta thành hôn, người trong thiên hạ giờ đều biết Đoan Mộc Nhan ta là hoàng hậu, sau này ta còn mặt mũi nào mà xuất hiện trên giang hồ?”

Đoan Mộc Nhan đã minh bạch, nguyên lai bản thân là Giáo chủ Ma Giáo, nhưng xui xẻo thay tên hoàng đế này đã chiếu cáo khắp thiên hạ, Đoan Mộc Nhan hẳn chính là hoàng hậu đương triều, hẳn tuy có lòng định trọng chân kỳ cổ (*), nhưng cũng đã lộ mặt rồi, tự nhiên lại khiến người ta đến xem náo nhiệt.

“Giang hồ đầy rẫy thị phi, ngươi cùng trẫm ở trong cung an ổn mà sống không tốt hơn sao?” Lương Cảnh vội vã động viên.

Đoan Mộc Nhan ngoắc ngoắc ngón tay: “Ngươi tới đây.”

Chờ Lương Cảnh mở miệng đi tới, hắn liền vươn ngón tay đâm đâm vết thương trên mặt đối phương, nghe thấy Lương Cảnh khẽ hít một ngụm khí lạnh, khóe miệng nhếch lên: “Hoàng thượng nói cũng có lý.” (bạo lực gia đình lần 2 :)))

“..... Tiểu Nhan?” Lương Cảnh đầy hoan hỉ.

Đoan Mộc Nhan hồ hững thu tay lại: “Dù sao thì nội thương vẫn chưa hồi phục, ta trước hết cứ miễn cưỡng ở đây mà điều dưỡng vậy.” (trong lòng khoái lắm chứ miễn cưỡng nổi gì:v)

Lương Cảnh hoảng hốt, muốn hất tung cả chăn lên: “Nơi nào thụ thương, cho thăm xem?”

Đoan Mộc Nhan nắm lấy tay y, mắng: “Người mò cái gì!”

“.....” Lương Cảnh lúng túng ngừng tay.

Đoan Mộc Nhan cười sâu xa: “Ta tạm thời không đi, không phải là tha mạng cho ngươi. Ngươi hại ta mất hết thanh danh, còn muốn gánh thêm tội.”

Lương Cảnh mặc dù trong lòng không hiểu làm hoàng hậu thì sao lại mất thanh danh, nhưng vẫn là vui vẻ đồng ý.

Nương tử không chạy trốn, Lương Cảnh tinh thần phấn chấn, tấu chương sổ sách trong cung đều xử lý rất nhanh và hiệu quả, trong cung ngoài cung đều tấm tắc lấy làm lạ.

Đoan Mộc Nhan ngày ngày cơm ngon áo đẹp, cộng thêm mỗi ngày đều được uống thuốc tẩm bổ, nội thương dần dần phục hồi, eo cũng nuôi béo thêm một vòng.

Không biết có phải hay không vì lần này lại uống tán công dược, lúc điều hòa chân khí toàn thân, sát ý mạnh mẽ trước kia cũng liền dịu đi, không còn hể giờ tay liền muốn thấy máu, nhưng tính tình lại vô cùng ương bướng, không còn lạnh lùng nhưng ôn hòa như trước kia. (dối, em thụ em ngạo kiều bộc phát rồi, xong bạn công dồi,:v:v)

Buổi tối thật sự ngủ chung một chỗ.

Thỉnh thoảng muốn đem Lương Cảnh dần vặt một phen.

Đoan Mộc Nhan từ khi tính tình thay đổi, đối với việc hoan ái không chỉ không bài xích, mà so với ngày xưa còn thoải mái hơn nhiều.

Chỉ có điều rất thô bạo, không ngừng cẩu véo hoàng đế đến tím xanh cả người, hầu hạ không vừa lòng liền không ngại cho một bạt tai, mắng chửi. Lương Cảnh thì cứ cho rằng vì hấn chưa hồi phục ký ức, trong lòng không những không tức giận, trái lại còn yêu thương chiều chuộng hơn trước, mặt cho hấn phát tiết. (cái số thê nô nó đến rồi đó :)))

Duy chỉ không cam lòng một điều là, thỉnh thoảng lại để quần thần trong triều thấy được một vài dấu vết bạo hành trên mặt của y.

(*) Trọng chấn kỳ cổ (): nghĩa là sau khi trải qua thất bại, người ta chấn chỉnh năng lực, sẵn sàng làm lại một lần nữa.

19. Chương 19

Không biết có phải vì, có nơi ăn chốn ở, buổi tối còn thỉnh thoảng “vận động” một tí, Đoan Mộc Nhan tinh thần trở nên thư thái, liền đem những chuyện trước kia chậm rãi chậm rãi mà nhớ lại.

Hắn ba tuổi đã bị người mang đến Ma Giáo, mém tí nữa bị quăng vào bên trong lò tế làm Kiếm Hồn, may sao hắn cũng là một đứa trẻ mi thanh mục tú, mới được nữ trưởng lão ngăn lại mà thu nạp ở lại trong môn hạ.

Sau đó vì phải bảo toàn tính mạng giữa việc tranh chấp phe phái, bắt đắc dĩ cũng nhiễm phải rất nhiều máu tanh, càng ma xui quỷ khiến thế nào lại trở thành Giáo chủ Ma Giáo.

Đoan Mộc Nhan đã quen nhìn thấy người bị tế sống để đúc kiếm, đào mộ trộm tài sản, vô số việc làm tối tăm khác, nên sau khi trở thành Giáo chủ, liền ban xuống cho thủ hạ vô số lệnh cấm, tự bản thân mình mà ngăn cản những kẻ liều mạng kia. Cũng chỉ có thể mỗi năm vào đầu xuân, mượn cơ thăm mộ phụ mẫu mà xuống núi.

Lại không khéo đúng dịp gặp trúng Lương Cảnh.

Hắn rút cuộc cũng đã nhớ ra tâm tư trước kia của mình, yêu nhưng không được hồi đáp..... Càng suy nghĩ càng cuồng loạn.

Đoan Mộc Nhan ngơ ngác ngồi trước gương trang điểm, sắc mặt lạnh lẽo, đưa tay sờ lên hai gò má của bản thân trong gương.

So với trước kia hoàn toàn không khác nhau chút nào.

Nhưng con người bên trong thể xác này, dường như trở nên hoàn toàn thay đổi.

Đoan Mộc Nhan khi xưa, dù là người lạnh nhạt nhưng luôn giữ mình trong sạch ngay thẳng, đối với Lương Cảnh vừa gặp đã thương, cũng giống như những mối tình vừa mới chớm nở khác (chỗ này ta chêm:'), bản thân đối với Lương Cảnh không chỉ nói gì nghe nấy, mà còn cảm thấy chỉ cần có thể chờ đợi bên cạnh đối phương, liền không cần cầu xin gì hơn.

Mà hắn hiện tại, đến tột cùng vẫn là Đoan Mộc Nhan, hay chỉ là một tâm ma mượn thân xác, chính bản thân hắn cũng không rõ.

Chỉ muốn Lương Cảnh thuộc về một mình hắn, chỉ muốn Lương Cảnh cưng chiều sủng ái hắn yêu thương hắn, ánh mắt chỉ mang một mình hình bóng của hắn. Chỉ cần nghĩ đến việc Lương Cảnh có thể có tam cung lục viện, hay phải chia sẻ tình cảm cho người khác, những lúc như thế ý niệm muốn giết người của hắn lại mạnh mẽ ngút trời.

Những tâm tư u ám này, chính bản thân hắn cũng không thể chịu đựng được, lại càng không dám suy nghĩ Lương Cảnh sau khi biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Người Lương Cảnh yêu là Đoan Mộc Nhan trước kia.

Người Lương Cảnh chờ là Đoan Mộc Nhan trước kia.

Ngay cả Lương Cảnh nhìn hắn bây giờ, trong lòng cũng nghĩ là Đoan Mộc Nhan trước kia.

Lương Cảnh nghĩ rằng thái độ bất thường của hắn đều là do mất trí nhớ, hắn biết rõ chân tướng, nhưng lại không muốn nói, không muốn phơi bày.

Thật nực cười, hắn bây giờ thậm chí ngay cả bản thân cũng muốn căm ghét chính mình.

Đoan Mộc Nhan ngây ngẩn một lúc lâu, bỗng nhiên cảm thấy như rơi xuống hố băng, cả người phát lạnh, cuối cùng giật lấy màn che đem gương đồng chặt chẽ phủ kín, không muốn lại nhìn thấy vầng mắt đỏ ửng của người trong gương.

Buổi tối vẫn là quần lấy nhau, tham lam rút lấy nhiệt độ trên người Lương Cảnh.

Lại không muốn y biết tâm tư kia của mình. Chỉ làm bộ oán hận như cũ.

Lương Cảnh dang cánh tay ôm lấy hắn, cắn cắn lỗ tai hắn nói: “Tiểu Nhan thực không thấy ghét thâm cung cô quạnh này ư?”

“Có thể cô quạnh hơn rừng núi sâu thẳm ư?” Ta lớn lên ở Lương Sơn mười tám năm, trong núi có bao nhiêu tảng đá ta đều biết rõ.” Đoan Mộc Nhan thấp giọng cười nhạo.

Lương Cảnh thở dài: “Trẫm còn sợ ngươi thừa lúc ta thiết triều lại bỏ trốn.”

Đoan Mộc Nhan nhắm mắt lại nói: “Cứ yên tâm đi, nếu muốn đi, kiếm của ta cũng sẽ trước tiên đến chào hỏi ngươi.”

Lương Cảnh hôn lên mái tóc hắn.

Đoan Mộc Nhan bỗng nhiên quay người nhìn y, ánh mắt lóe lên: “Không bằng ngươi dẫn ta vào triều đi?”

“Chuyện này.....Không phù hợp với lễ nghi cho lắm.” Lương Cảnh nói.

“Không phải chỉ là nhìn thôi sao.” Đoan Mộc Nhan hừ lạnh, “Thật sự đem ta xem là phụ nhân hậu cung ư?” (phi tần, đàn bà)

“.....Thật sự không được.” Lương Cảnh lúc đầu còn ra sức phản đối, cho đến khi Đuan Mộc Nhan trở mình dang chân kẹp chặt lấy eo y mà ma sát lên xuống. Thân thể khiêu khích không ngừng ma sát, liền nâng hai tay đầu hàng. (đồ cái thứ hoàng đế nhu nhược :))))))

Ngày hôm sau Đuan Mộc Nhan được toại nguyện mà ngồi trong điện xem thiết triều như thế nào.

Khăn che lấy mặt, miễn cưỡng ngồi ở long ý bên cạnh. Tách hạt dẻ ăn.

Thành công chọc giận một đám quan thần nhiều chuyện.

Đại thần Giáp: “Hoàng thượng dù sủng ái hoàng hậu, cũng không thể để hậu cung tham gia vào chính sự a.”

Lương Cảnh không hiểu: “Hắn nơi nào tham gia vào chính sự, không phải chỉ là ngồi ăn hạt dẻ thôi ư.” (dm nhu nhược, dm thê nô, dmdmdmdmdmdm :))))))

Đại thần Ất: “ Tân hậu mới vừa lấy được thánh tâm liền cố tình làm bậy, e rằng sẽ có họa loạn triều cương.”

Lương Cảnh oan uổng: “Trẫm đều rất chú tâm làm việc nha.”

Đuan Mộc Nhan đối với sự vụ triều đình một tia hứng thú cũng không có. Nguyên lại cũng chỉ là tâm huyết dâng trào, muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy Lương Cảnh đối xử với hắn như thế nào, đỡ phải để đám đại thần có mắt như mù kia, nhiều chuyện mà tìm cách tuyền cung phi gì đó cho y.

Mục đích đạt được, hài lòng, nhét vào miệng Lương Cảnh hai cái nhân hạt dẻ.

Đám quan thần nhiều chuyện triệt để chết đứng.

Từ ngày ấy, Đuan Mộc Nhan liền vô thanh vô tức được “ban” chức danh yêu hậu.

Nhưng kẻ gây ra tai họa nào có để trong lòng việc này, cả ngày ở trong tẩm cung của mình, hết ăn lại ngủ, thưởng hoa sưởi nắng, thích thú thoải mái đến độ còn nhâm nhi vài chén.

Lúc này ở trong sân uống rượu, bỗng nhiên một bóng người từ đằng xa đập nóc nhà đi tới, nhẹ nhàng hạ xuống.

Đuan Mộc Nhan mỉm cười nâng chén: “Mạnh huynh có khỏe không a.”

Mạnh Trúc thấy hắn cười như có thâm ý, bước chân ngừng lại một chút, mới nói: “Người nhớ lại rồi ư?”

“Không sai.”

“.....” Mạnh Trúc trầm mặc giây lát, “Ngày ấy sau khi ta và người mỗi người đi một ngã, ta phát hiện các cửa ải lớn đều dựng bằng cáo thị có treo chân dung của người, giống như bị triều đình truy nã. Trở lại tìm không thấy người, chỉ biết một đường hướng đến Kinh Thành, không ngờ, lại nghe được.....”

“Nghe nói ta thành hoàng hậu?”

Mạnh Trúc gật đầu, giọng điệu khẩn thiết: “Đuan Mộc hiền đệ bị tên hoàng đế kia cưỡng bức ư? Vì huynh lần này vào cung, chính là muốn giúp người rời đi.”

“Mạnh huynh nói dối không chớp mắt, làm sao khiến tiểu đệ tin đây?” Đuan Mộc Nhan khóe miệng nhếch lên một tia châm biếm.

“Ta tuyệt đối không phải có ý gạt người, chỉ sợ tùy tiện nói ra chân tướng, làm cho người và ta sinh hiềm khích.” Mạnh Trúc lo lắng giải thích.

Đuan Mộc Nhan than nhẹ: “Đáng tiếc ta và người bây giờ vẫn là sinh hiềm khích.”

Mạnh Trúc âm trầm không nói gì.

“Hiện tại ta muốn hô mưa có mưa, gọi gió có gió, tại sao phải rời đi?” Đuan Mộc Nhan lạnh nhạt nói, “Mạnh huynh vẫn là mời trở về đi.”

“Tiểu Nhan.....”

Đuan Mộc Nhan đưa ngón trỏ lên, mỉm cười thúc giục: “Xuyt, hoàng thượng giá lâm.”

Mạnh Trúc thất vọng rời đi, thân pháp cũng không linh hoạt như lúc mới đến, vừa vặn khiến Lương Cảnh bắt gặp bóng lưng.

Lương Cảnh nhất thời cảnh giác: “Tiểu Nhan, người đó là ai?”

“Muốn dẫn ta rời khỏi cung của người a.” Đao Mộc Nhan không khống chế được tâm tình đùa giỡn của mình, nhếch môi nói.

20. Chương 20

“Người phải đi?” Lương Cảnh thay đổi sắc mặt.

Đao Mộc Nhan dùng ngón tay thon dài miết nhẹ miệng chén, như vô tình mà nói: “Ta khi nào đã nói sẽ lưu lại.”

“..... Đao Mộc Nhan!” Lương Cảnh trong lòng phát hỏa, “Người không tuân theo cung quy, trẫm cũng dung túng cho người, người không kỉ cương, muốn xem náo nhiệt mà theo trẫm thiết triều, trẫm cũng đáp ứng cho người. Người muốn đánh, muốn mắng, muốn giết, trẫm có từng nói không không? Trẫm biết trẫm đã khiến người chịu nhiều thiệt thòi, bất luận người muốn bù đắp ra sao, trẫm đều sẽ đáp ứng. Thế nhưng người chưa bao giờ nói cho trẫm biết —— trong lòng người nghĩ gì.”

“Nếu như những việc này cũng không phải là thứ ta muốn.” Đao Mộc Nhan lạnh nhạt nói.

“.....”

Đao Mộc Nhan đột nhiên vung tay, đem chén ngọc trong tay quăng mạnh xuống đất, tiếng vỡ nát vang lên giòn giã, ngọc vỡ bay tán loạn.

“Là người nhân lúc ta thần trí không rõ mà cưỡng ép đưa ta cái danh hiệu hoàng hậu này. Người có nghĩ tới ta có nguyện ý lưu lại hay không? Ta hiện tại muốn rời đi, có điểm nào có lỗi với người?”

Lương Cảnh giọng khàn khàn, nhẩn nại nói: “..... Người muốn đi cùng ai.”

“Lương Cảnh, người nghe người nói kia”. Đao Mộc Nhan ngược mắt nhìn y, khóe miệng nhếch lên cười gằn: “Ghen tị ư? Có phải người cho ta đã xuất tường?” (câu đầy đủ của nó là “hồng hạnh xuất tường”, ý chỉ việc ngoại tình í)

Lương Cảnh chấn động, trầm giọng nói: “Trẫm không rõ.”

Không dám nhìn vẻ mặt của Đao Mộc Nhan, Lương Cảnh dời ánh mắt: “Từ cái đêm gặp lại người, có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Trẫm cũng chỉ biết tự nhủ, chỉ cần người là Tiểu Nhan, người trở về, trẫm sẽ thề với trời đất mà quý trọng người, không để cho người phải gánh chịu một chút thương tâm đau khổ nào nữa. Nhưng là..... Trẫm không hiểu, bất luận trẫm làm gì đi chăng nữa, người đều là đáng đáp kìa.”

“Người muốn ta lưu lại, ta liền lưu lại. Có thể người vẫn không tin ta, ta cũng không tin người.” Đao Mộc Nhan mặt lộ vẻ mệt mỏi, “Cái loại quan hệ giữa người và ta này, duy trì không phải sẽ tệ nhạt đến cực điểm ư.”

Lương Cảnh ngơ ngác nhìn Đao Mộc Nhan, trên mặt hắn hiện rõ tia căm ghét, chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau đớn kịch liệt, như có hàng trăm hàng vạn lưỡi dao cứa vào.

Không phải là như vậy.

Lúc trước Tiểu Nhan hắn, đối với bất kì ai cũng như xa cách ngàn dặm, nhưng mỗi lần nhìn đến y ánh mắt đều tràn đầy tình ý, khóe miệng mỉm cười, ôn nhu dính người vô cùng.

Không hề giống như bây giờ, tính tình thô bạo, tâm tình bất định, hơi một tí là muốn đánh muốn giết.

Mặc dù hàng đêm thân thiết da thịt, cũng chỉ là bản năng dục vọng chiếm thượng phong, đồng sàng dị mộng. (bên cạnh nhau nhưng suy nghĩ không ở cạnh nhau)

Vậy thì. Hắn hết thấy đều đã quên hết, cũng tự mình đem những tình ý kia mà rũ bỏ sạch, y có tư cách gì mà ép hắn lưu lại?

Đoan Mộc Nhan vốn là người lưu lạc giang hồ, mà bản thân y nói hoa mỹ chính là có cả thiên hạ, nhưng thật ra chỉ là trông coi một góc hoàng thành.

Có lẽ kết cục vốn phải như vậy.

Bắt đầu một lần không nghĩ thông, sau cùng vẫn không tránh khỏi.

Hồi lâu, yết hầu dâng lên một tia ngọt ý. Lương Cảnh gồng mình kiềm nén, kêu: “Tiểu Nhan.....”

Trăng treo trên đỉnh đầu, trúc đung đưa theo gió, che đi vẻ mặt Đoan Mộc Nhan.

“Người vẫn chưa hiểu sao. Ta nguyên lai không còn là Đoan Mộc Nhan trước kia.” Đoan Mộc Nhan cúi đầu, thân thể hơi run, “Ta cũng không thể tìm lại được Đoan Mộc Nhan trước kia.”

Lương Cảnh sửng sốt.

Y không hiểu. Không hiểu vì sao Đoan Mộc Nhan lại run lẩy bẩy như vậy.

“..... Cái gì?”

“Người có biết rằng ta luôn có suy nghĩ giết người.” Đoan Mộc Nhan hít sâu một hơi, giọng khàn khàn, “Ta biết, người yêu thích cái kẻ nhẹ dạ cả tin kia, một Đoan Mộc Nhan thanh cao thoát tục, đáng tiếc, người bây giờ thấy đây, ta hiện tại chỉ là một tên yêu nhân Ma Giáo hỉ nộ vô thường.”

Lương Cảnh không thể tin những gì mình đang nghe, cả người đều cứng đờ, lại nghe Đoan Mộc Nhan nói: “Ta sớm đem hết thấy đều nghĩ tới.”

“Nhưng người vẫn là.....” Lương Cảnh giọng nói có chút khó khăn.

“Nhưng ta vẫn không thể trở về là người mà người muốn.” Đoan Mộc Nhan nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ma Giáo tâm pháp vốn là ăn mòn tâm trí người tu luyện, việc này cũng không có gì kỳ quái. Chỉ trách ta không sớm không muộn.....”

Hắn bỗng dưng im lặng, không nói thêm lời nào.

Lương Cảnh cũng đã nghe ra ẩn ý bên trong, tim như bị dao cắt.

“Người..... Cũng không phải là tuyệt tình, đúng không?”

Đoan Mộc Nhan đưa tay che mắt, không để Lương Cảnh nhìn thấy bộ dáng của mình: “Người tới đây.”

Lương Cảnh nhớ lại những trò đùa dai của Đoan Mộc Nhan trước kia với mình, vẫn là không tự chủ mà đi tới, cúi đầu nhìn mái tóc dài đen của hắn, không biết làm sao cho phải bèn đưa tay vuốt một cái.

Một đôi tay ôm lấy eo y, Đoan Mộc Nhan đem mặt chôn trên người y, thấp giọng lầm bầm.

“Trên đời chỉ có một Lương Cảnh. Nhưng vì sao lại khiến cả hai Đoan Mộc Nhan..... đều thích người chứ.”

.....

Một câu thôi

Một chương này lấy sạch nước mắt của tôi. Ơm

21. Chương 21

Nếu có thể lựa chọn, Đoan Mộc Nhan tình nguyện đem tất cả triệt để quên hết.

Ác mộng giống như lúc còn nhỏ, cả người đầm máu mà dần dần leo lên vị trí Giáo chủ, gạt không đi, tẩy không sạch bàn tay dính đầy máu này.

Trong tâm luôn ám ảnh việc không cha không mẹ, liền đem chính mình mà mặc định coi tới cuối đời, nhưng vẫn là ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lương Cảnh cũng không thể kiềm nén được chính mình mà sinh tình cảm. Có lẽ vẫn còn có thuốc chữa trị, kề cạnh nhau, ôm ấp nhau, sự ấm áp nóng rực ấy khiến hắn càng về sau càng lưu luyến không rời.

Tuy là tâm tình chợt biến, nhưng đoạn tình cảm này đã đâm rễ sâu trong hần, khiến hần cuối cùng vẫn mắc kẹt với người ấy.

Từng đoạn từng đoạn kí ức trôi qua trước mắt như mũi dao sắt nhọn đâm khoét trái tim hần.

Máu chảy ồ ạt. Mỗi một vết thương đều đau đớn đến thấu tâm can.

Không dám thừa nhận bản thân là kẻ nói một đằng làm một nẻo, không dám để cho Lương Cảnh nhìn thấu chính mình dường như đã sinh bệnh, căn bản là không thể rời bỏ y.

Chỉ sợ.....

Lương Cảnh có một ngày rốt cuộc phát hiện hần cùng với người trong trí nhớ căn bản không cùng một người, thì hần cũng sẽ giống như một đôi giày rách nát bị vứt đi. Đến lúc đó, bản thân như cái lá bèo phiêu dạt bất định kia, không còn gì cả.

Nhưng vẫn tìm đủ các cơ đường hoàng để lưu lại. Vừa lừa gạt Lương Cảnh, cũng tự lừa gạt chính mình.

Lương Cảnh đem lòng bàn tay ôm lấy gò má của hần, chỉ thấy một tia ướt át lạnh lẽo.

Đoan Mộc Nhan quay đầu rời khỏi, giọng điệu cứng nhắc: “Những điều cần nói ta đã nói hết, người chắc cũng đã hiểu rõ. Có muốn yêu hay không, cứ nói đừng ngại.”

“Nếu ta nói không muốn, người chẳng phải sẽ đem ta giết sao?” Lương Cảnh như thế nào cũng không nghĩ ra mọi chuyện lại thành ra thế này, trong lòng đầy ca thán, dùng lòng bàn tay mềm nhẹ lau đi nước mắt của hần, dùng thanh âm ôn nhu nhất có thể dỗ dành nói.

“Không giết.” Đoan Mộc Nhan chôn đầu, giọng điệu mặc dù cứng nhắc, nhưng không che giấu được ghen ngào mơ hồ.

“Tiểu Nhan ngốc..... Trẫm thật đáng chết, lại đi hoài nghi người.” Lương Cảnh dùng sức đem người ôm vào trong lòng ngực, “Trẫm đợi người tâm ý tuyệt không thay đổi.”

“Lương Cảnh, người nếu như lại gạt ta.....”

Ta thật sự sẽ không còn gì nữa. (Còn ta, còn ta nè, Tiểu Nhan đáng thương của tôi, oaoaoaoaoao)

Cỏ mọc én bay, gió mát dễ chịu, không khí trong lành ấm áp.

Lương Cảnh bãi triều, nhìn thấy Đoan Mộc Nhan má lúm đồng tiền tay cầm một con điều tét vô cùng tinh xảo, đứng ở cửa điện chờ đợi.

Nhìn thấy Lương Cảnh đi tới, xa xa liền rộ ra vẻ mặt ôn nhu: “Cảnh ca ca, hôm nay có gió, chúng ta cùng đi thả điều đi.”

Lương Cảnh kinh ngạc nói: “Người hôm nay sao lại.....”

“Làm sao vậy?” Đoan Mộc Nhan mở mí mắt của mình, “Trên mặt ta có dính gì à?”

Bị hần hỏi lại, Lương Cảnh bỗng nhiên cũng không nhớ ra mình muốn hỏi gì, chỉ đơn giản quên sạch sành sanh, lôi kéo tay hần nói: “Phượng Hoàng này ai tét thế? Xinh đẹp như vậy.”

Đoan Mộc Nhan hé miệng nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười.

Sắc trời xanh thẳm, cỏ xanh trải dài khắp nơi, Lương Cảnh giúp kéo lấy dây điều, nhưng tâm tư dường như không đặt trên Phượng Hoàng kia, trong mắt y lúc này chỉ có một mình Phượng Hậu mi thanh mục tú của mình.

Diệp hè như hoa, ôn tử như Oánh. (phồn thịnh như hoa, nhu hòa như ngọc, hình như ý tác giả ở đây là đất nước phồn thịnh, cuộc sống an nhàn)

Cuộc sống thế này tựa hồ trôi qua rất lâu, nhưng Lương Cảnh không biết vì sao chính mình cảm thấy không yên ổn. Thời gian trước mắt giống như con điều trong tay, một khi buông dây, liền bay đi không bao giờ quay lại.

“Tiểu Nhan.” Lương Cảnh trong lòng suy nghĩ, muốn đem người gọi về.

Đoan Mộc Nhan giống như không nghe thấy, không hề để ý đến y.

“Tiểu Nhan?” Lương Cảnh càng thấp thỏm, lại kêu thêm một lần.

Cũng không biết một cái tát ở đâu đập đến, đột nhiên thức tỉnh.

Lương Cảnh mở mắt ra, chỉ thấy trướng đỉnh tối tăm, ngoài trướng ánh nến yếu ớt giãi dựa không ngừng, không có cỏ mọc én bay, lấy hoa tết điều.

Người trong lòng cau mày, trong mắt mang theo ba phần buồn ngủ bảy phần không kiên nhẫn: “Đêm hôm khuya khoắt, gọi tên ta làm cái gì?”

Lương Cảnh dường như vẫn chưa thoát khỏi mộng, chỉ ngơ ngẩn nhìn hắn, lòng cứ ngu ngu ngơ ngơ.

Một lúc lâu mới phản ứng được, Đoan Mộc Nhan nếu không giống như trước kia chờ đợi y.

Nghĩ đến đây tim liền nhảy loạn, một hồi lâu cũng không nói gì.

Đoan Mộc Nhan đợi một lúc, không nghe thấy thanh âm của Lương Cảnh, liền dụi dụi con mắt, như không có gì nằm xuống lại lồng ngực của y, cọ cọ tìm vị trí thoải mái, oán giận: “Không cho lại làm phiền.”

Sống lưng tự đứng cứng đờ đi thường.

Hồi lâu sau, run lên một cái, không ngừng run rẩy.

Lương Cảnh trong lòng đau đớn tựa như kim đâm, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể một lần lại một lần mơn trớn đôi vai gầy gò kia, nhiều lần nói: “Xin lỗi.”

Bốn bề im ắng đến độ có thể nghe được tiếng kim rơi, mãi cho đến khi Lương Cảnh nghĩ rằng Đoan Mộc Nhan đã ngủ, mới nghe được một câu nói nhẹ nhàng yếu ớt.

“Lương Cảnh..... Ta thật sự hận ngươi.....”

22. Chương 22

Sau đêm đó, hai người dù không hẹn nhưng cũng không nhắc lại bất kì điều gì trước mặt đối phương, cái giấc mộng kia cũng mau chóng bị vứt đi.

Lương Cảnh vẫn ở tấm cung của Đoan Mộc Nhan, cùng dùng bữa, cùng ở cùng phòng, ban đêm ôm nhau mà ngủ.

Trong lòng Lương Cảnh, Đoan Mộc Nhan có biến hóa như thế, cùng y cũng không quan hệ, thái độ đối xử với Đoan Mộc Nhan chưa từng lạnh nhạt nửa phần, chỉ có càng cứng chiều hơn. Thậm chí cảm thấy, chỉ cần không phải là việc đại nghịch bất đạo, Đoan Mộc Nhan muốn như thế nào liền cho phép hắn như thế đó, không một chút trở ngại.

Cũng không nghĩ đến, Đoan Mộc Nhan những lời cay độc đều như không còn nữa, trên mặt cũng xuất hiện nét cười nhiều hơn, buổi tối lúc hoan ái cũng không dần vật Lương Cảnh một thân đầy thương tích nữa. Thậm chí còn chủ động kêu người đem cầm đến, trong đình giữa hồ lại gầy Yến Hà Hoàn mấy lần cho Lương Cảnh nghe.

Lương Cảnh nhiều lúc cơ hồ đều bị làm cho hồ đồ rồi, lòng nghi ngờ Đoan Mộc Nhan có hay không lại biến trở về dáng dấp trước đây rồi. (mịa, người mà cứ như siêu nhân, biến đi biến về, biến liên tục vậy nó phân liệt mịa nó rồi đó anh :))))))

Nhưng lại không dám mở miệng hỏi hắn.

Đã như vậy Lương Cảnh cũng chỉ biết thuận theo, sự việc cũng không đến mức quá nghiêm trọng để chỉnh đốn, Đoan Mộc Nhan tính tình hiền dịu như vậy y đương nhiên yêu quý còn không kịp, còn tính khí hắc ám..... Chỉ cần Đoan Mộc Nhan vẫn một lòng một dạ là được.

Những khúc mắc của Đoan Mộc Nhan chính là đã thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ, vững chắc không thể lung lay), đáng đáp hiện tại nếu là diễn kịch, Lương cảnh chỉ sợ đâm thủng xong mọi chuyện lại trở nên gay go.

Có đêm tỉnh lại, Lương Cảnh lim dim vẫn chưa thể mở hắt mắt, liền phát hiện Đao Mộc Nhan bên cạnh hoàn toàn không ngủ.

Trong bóng đêm lặng lẽ nhìn y hồi lâu.

Rõ ràng là giữa mùa hạ, Lương cảnh trong phút chốc không rét mà run.

Nếu không cố chấp đến tận cùng, sao lại trắng đêm không ngủ, chỉ lặng lẽ nhìn một người, dường như một cái chớp mắt tiếp theo liền phút chốc mà biến mất.

Sau khi hoảng sợ, càng xác định hết thấy dấu hiệu chuyển biến tốt của Đao Mộc Nhan đều là nguy trạng che giấu.

Có lẽ vì muốn Lương Cảnh yên ổn.

Hoặc giả có lẽ là làm như vậy mới có thể cảm thấy an toàn.

Lương Cảnh mặc dù không hiểu biết nhiều về y thuật, nhưng cũng hiểu rằng trong lòng càng kiềm nén thì sẽ càng chuyển biến xấu, quyết không thể cho điều đó xảy ra.

Hữu tâm tìm thái y đến thăm hỏi một phen, lại không dám quang minh chính đại, chỉ sợ truyền đến tai Đao Mộc Nhan, lại hại hắt suy nghĩ lung tung.

Ở trong ngự thư phòng đi qua đi lại một hồi, rốt cục quyết định, phái người tâm phúc bên cạnh đi một chuyến, lặng lẽ đem Đồng thái y, người già nhất cũng kinh nghiệm nhiều nhất ở Thái Y Viện mà mời tới.

Tiểu Lục hầu hạ bên người vô cùng hốt hoảng chạy đến báo: “Bệ hạ, hoàng hậu hắt.....Hắt.....”

Lương Cảnh kinh hãi, tấu chương trong tay “soạt” một tiếng rơi xuống đất, vội hỏi: “Hắt làm sao?”

Tiểu Lục chạy như chết đến đây, hít thở thông khí một lát, càng khiến Lương cảnh lòng như lửa đốt, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Hoàng hậu hắt, đem trù phòng trong cung đốt rồi.”

Lương Cảnh ngạc nhiên, đem tấu chương trên tay đóng lại.

Lúc nhìn thấy Đao Mộc Nhan, một thân tâm tình lo lắng liền chuyển sang buồn cười.

Trên khuôn mặt trắng như tuyết kia dính đầy tro bụi, định dùng tay áo lau sạch không ngờ lại đem khuôn mặt biến thành nham nhở hơn, chật vật vô cùng. Cảnh tượng này nếu ở một nơi thôn dã, người dân trong thôn với khuôn mặt thế kia cũng không có gì lạ, chỉ là đây lại là trên khuôn mặt xinh đẹp của Đao Mộc Nhan, liền không hiểu vì sao lại cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Đao Mộc Nhan cau mày ngơ ngác, đứng cách đó không xa xem người hầu thu dọn một mảnh hoang tàn kia. Lương Cảnh vừa xuất hiện, hắt liền quay đầu tránh đi, không muốn để y thấy được bộ dạng này.

Lương Cảnh tiến lên đem người ôm vào lòng.

Đao Mộc Nhan vùng vẫy hai cái, Lương Cảnh lại nói: “Đừng quấy, ta lau mặt cho người.”

Hắt nghe vậy liền không động đậy, cứng đờ người mặc cho Lương Cảnh dùng tay áo long bào giúp hắt tỉ mỉ lau đi một mặt đen thui.

“Sao lại muốn làm cơ a?” Lương Cảnh thấy hắt vẫn là một bộ dáng dấp không tình nguyện, không nhin được trêu nói.

Đao Mộc Nhan không thèm nhìn y, lạnh nhạt nói: “Chỉ là hiếu kỳ thôi.”

“Nha, trẫm còn tưởng Tiểu Nhan là vì trẫm nên mới xuống bếp.”

“Hoàng thượng đa nghi rồi.” Đao Mộc Nhan hừ nhẹ một tiếng, nhưng gò má có chút ửng hồng.

Lương Cảnh cũng không dám trêu quá mức, vội vã vuốt lông, động viên nói: “Không nên tức giận. Những việc nấu nướng này, trẫm cũng đâu biết làm.”

“.....Người chỉ an ủi ta.” Đao Mộc Nhan nghiêm mặt chốc lát, nhưng cuối cùng cũng không nhin được mà nhếch khóe miệng.

“Người xem, trù phòng đều bừa bộn hỗn loạn thế này, hay là hôm nay trước cứ đến Ngự Thư Phòng dùng bữa đi.”

Đoan Mộc Nhan trầm mặc chốc lát: “.....Ân.”

Lương Cảnh đem người dụ dỗ đi rồi, tâm tình có chút ít phức tạp

Đoan Mộc Nhan dù cho tính tình có biến hóa, đối xử với y như thế nào y cũng không cần phải nói.

Làm ra chuyện tuy rằng khiến người không nhìn được cười, nhưng bên trong rõ ràng ẩn chứa tâm ý, Lương Cảnh cũng không mù đương nhiên sẽ không xem thường.

Lương Cảnh chưa bao giờ nghĩ tới hai người bọn họ sẽ không được ở bên nhau dài lâu.

Có thể hai người luôn luôn đối lập, nên mối quan hệ sinh ra vết nứt —— vừa hay có thể dựa vào diễn trò mà hàn gắn lại.

23. Chương 23

Đoan Mộc Nhan vào cung từ đầu hạ, bây giờ đã gần sang thu, cũng chưa từng một lần đến tẩm cung Thái hậu vẫn an, Thái hậu cũng chỉ biết mặt mũi đáng đáp hân qua tranh vẽ.

Nhiều lần hỏi Lương Cảnh, Lương Cảnh đều bảo hoàng hậu thân thể chưa khỏe hẳn, không muốn gây ảnh hưởng đến Thái hậu.

Chuyện Đoan Mộc Nhan ung dung ăn hạt dẻ trong lúc thiết triều, trong cung đều truyền khắp.

Lần này hoàng hậu lại đem trù phòng đốt cháy, động tĩnh không hề nhỏ, Thái hậu làm sao mà không quan tâm đến được.

Công bằng mà nói, nhiều chuyện phát sinh như vậy, cũng chỉ có Lương Cảnh tự chuốc khổ vào mình, cũng không hề biết rằng người đời đã sớm chê trách.

Ngày hôm đó, Đoan Mộc Nhan đang ngồi trong tẩm cung lột hạt sen, liền nghe hạ nhân báo lại, Thái hậu giá lâm.

Nghe được tâm liền lập tức co rụt lại, nhưng sau đó rất nhanh lại tự trấn an bản thân, một bên lấy khăn lau tay một bên kêu người mời Thái hậu vào.

Thái hậu mặc dù đã ở tuổi tứ tuần, nhưng được bồi phụng tốt, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng đi vào, vẫn là một bộ dáng đẹp đoan trang xinh đẹp.

Đoan Mộc Nhan mặc dù một thân anh tuấn xinh đẹp, nhưng cũng không giấu được bản chất là người xuất thân từ võ, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Mời Thái..... Mời mẫu hậu dùng trà.”

Thái hậu cũng không tính toán, hớp một ngụm trà từ tốn nói: “Hoàng hậu dạo trước có đau bệnh, giờ đã khỏe hơn chưa?”

“Hồi mẫu hậu, đã không còn đáng ngại rồi.” Đoan Mộc Nhan sụp mắt.

“Vậy thì ai gia cũng yên tâm. Thực không dám giấu giếm, ai gia có rất nhiều chuyện muốn hỏi hoàng hậu, nhưng hoàng thượng lại cứ giấu người không cho ta gặp, bây giờ cuối cùng coi như cũng đã gặp mặt.”

Đoan Mộc Nhan khuấy khuấy ly trà trên tay, giọng điệu vô cùng khiêm tốn: “Đoan Mộc Nhan xin nghe mẫu hậu chỉ bảo.”

“Ai gia chỉ biết là hoàng thượng từ Giang Nam trở về, long thể liền không khỏe, cũng không biết hoàng hậu với hoàng thượng là như thế nào mà quen biết nhau?” Thái hậu hỏi.

Đoan Mộc Nhan siết chặt tay, trầm mặc giây lát: “Nhi thần vì không biết dung nhan của hoàng thượng, nên cả gan cùng hoàng thượng kết giao.”

Thái hậu không có phản ứng gì, chỉ “Ân” một tiếng.

“Đêm đó hoàng hậu làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở tấm điện của hoàng thượng?”

“Nhi thần tự phụ võ công..... Một mình lẻ vào đại nội.”

“Vì chuyện gì?”

Đoan Mộc Nhan hé miệng không nói.

Thái hậu giọng điệu chuyển nghiêm: “Người có biết, có cung nhân truyền rằng người đem kiếm có ý muốn ám sát?”

“..... Chưa từng nghe nói.” Đoan Mộc Nhan nói rõ từng chữ, tay bưng trà có chút run run.

Thái hậu giữ lấy ly trà của hần: “Nếu như không có việc này, Hoàng hậu hà tất tâm thần bất định? Đoan Mộc Nhan, người thật to gan lớn mật. Cũng không biết cho hoàng thượng ăn bùa mê gì, không những không chu di cửu tộc người, ngược lại còn cưng chiều sủng ái. Từ cổ chí kim, cũng là chưa từng nghe thấy.”

Đoan Mộc Nhan nở nụ cười, dường như có ẩn ý: “Thánh ân cuộn cuộn, nhi thần kinh hoảng.”

“Gả vào gia đình đế vương, những chuyện tình cảm phần nhiều chỉ là hư ảo.” Thái hậu chậm rãi nói, “Hoàng đế phải cưới những nữ tử các nhà có chức có quyền làm hoàng hậu và phi tần, chung quy cũng chỉ vì khai chi tán diệp (sinh con nối dõi), củng cố lòng người.”

“Mà người, cũng nên.....”

“Đúng vậy a. Nhi thần xuất thân hèn mọn, cũng không hiền thực, mà lại càng không thể vì hoàng thất mà sinh con nối dõi —— ” Đoan Mộc Nhan cúi đầu, thần sắc trên mặt mơ hồ khó nhận biết, “Cư nhiên không dám tranh sủng. Mẫu hậu dạy bảo chí phải, Đoan Mộc Nhan khắc sâu trong lòng.”

Thái hậu trước giờ cho rằng Đoan Mộc Nhan tính khí hung hăng khó thuần, không ngờ hần lại nghe lời như vậy, vô cùng thỏa mãn mà rời đi.

Lương Cảnh nghe tin liền dâng lên linh cảm không lành, vội vã đi đến, còn tưởng tấm cung hoàng hậu sẽ bị biến thành một mảnh tan hoang nhưng không ngờ lại vẫn bình thường.

Mọi thứ xung quanh đều rất ngăn nắp trật tự, Đoan Mộc Nhan ngồi ngay ngắn xuất thần, thấy Lương Cảnh đi vào, còn bình tĩnh nói: “Người về rồi.”

Lương Cảnh trong lòng như có đá tảng đè nặng, đi tới muốn nắm tay Đoan Mộc Nhan nói vài câu dỗ dành, đem người động viên động viên.

Đoan Mộc Nhan hoảng hốt rút tay ra.

Lương Cảnh phát hiện khác thường, đưa mắt nhìn tay mình, chỉ thấy một mảng ướt nhẹp toàn máu.

“Tiểu Nhan, người.....!”

“Yên tâm, không có thương tổn người.” Đoan Mộc Nhan vô lực nở nụ cười: “Làm võ ly trà người thích rồi, xin lỗi.”

24. Chương 24

Đồng thái y được mời đến, cùng Lương Cảnh âm thầm nói chuyện với nhau đã được một hồi lâu

Hần tin rằng không có bệnh nào là không chữa được, nhưng những bệnh kiểu do võ công tâm pháp gây ra này, hần chỉ là một thái y văn nhược (nhỏ nhả yếu đuối) thì làm sao mà hiểu được, chỉ có thể nói bó tay toàn tập.

Nhưng vẫn bảo, nghe nói ở ngoài Nam Hải có một hòn đảo tiên, trên đảo có một vị tiên y sinh sống, có thể sẽ chữa được tâm ma của Đoan Mộc Nhan.

Tin này khiến Lương Cảnh không ngừng suy nghĩ mấy ngày qua.

Người đã thất lạc một lần, nên không dám để Đoan Mộc Nhan một mình đến địa phương xa xôi ấy.

Nhưng y ở trong cung cũng đã hai mươi năm, số lần ra khỏi cung cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa phía sau luôn có nhiều người đi theo hộ tống, hầu hạ. Nếu muốn đi Nam Hải, đường xá xa xôi như vậy nhất định phải lên đường gọn gàng, mang theo một mình Lương Ảnh cũng là đã quá sức.

Càng phiền não chính là, bất kể muốn trì hoãn lại bao nhiêu thời gian, qua lại cũng là nửa năm, y nếu như cùng đi, việc triều chính phải giao cho ai quản lý đây?

Một mặt khổ não vấn vương việc này, một mặt lại dần dần lên kế hoạch, thăm dò tâm ý Đoan Mộc Nhan, chỉ sợ hấn nghe xong lại tức giận.

Lương Cảnh giúp hấn bôi thuốc trị thương, cũng thừa dịp lúc này thăm dò ý tứ.

Không ngờ chính là cả hai đều đồng thời mở miệng.

“Tiểu Nhan, trăm có một chuyện muốn cùng ngươi thương lượng.”

“Lương Cảnh, ta nghĩ tới một chuyện.”

Lương Cảnh chỉ đành phải nói: “Ngươi nói trước đi.”

“Cái này là do tà công mà thay đổi tâm tính, vậy nếu như đem võ công triệt để phế bỏ, thì có thể hay không khiến bản thân trở lại như trước.”

Lương Cảnh sững người chốc lát: “Nhưng ngươi từ nhỏ đã bắt đầu luyện võ công của.....”

“Cũng không cần quan tâm điều này.” Đoan Mộc Nhan cười cười, “Chẳng qua là, mấy ngày gần đây ta nhớ lại tâm pháp này, mơ hồ nghĩ đến trên trang bị khuyết cuối cùng của tâm pháp có nói, công pháp này chính là kí sinh trên hồn phách người luyện, một khi phế bỏ, thần hồn thất lạc, bởi vậy những người luyện trước kia chưa bao giờ có tiền lệ tự phế bỏ.”

Thần hồn thất lạc?

Lương Cảnh không tin những chuyện ma quỷ, nhưng thuyết pháp này thấy thế nào cũng thật dọa người, vạn nhất thật sự đem hoàng hậu của y biến thành xấu xa hoàn toàn thì còn kinh khủng đến mức nào.

“Lời này không cho nói ra.”

Đoan Mộc Nhan còn muốn nói gì đó, Lương Cảnh liền ngăn lại nói: “Trăm nghe nói Nam Hải có một vị tiên y, có lẽ có thể giúp ngươi.”

“Nam Hải.....” Đoan Mộc Nhan trầm tư chốc lát, “Nghĩ tới, thật sự có một dị sĩ ẩn cư biệt lập trên đảo, hình như gọi là Yến Tê.”

“Ngươi cũng biết người này?”

Đoan Mộc Nhan nhíu nhíu mày: “Không sai. Nhưng người này tính tình kì quái, không những khiến người tìm đến chữa trị phải chạy tìm khắp nơi, phương thức chữa trị cũng rất đảo hành nghịch thi (đi ngược lại, làm ngược lại), nghe nói cũng có thể chữa khỏi bệnh này rồi, lại sinh ra bệnh khác.”

“Dù sao vẫn là cách. Nếu như thật sự không giúp được gì, thì chúng ta lại trở về.” Lương Cảnh thấy vẻ mặt hấn cũng không bài xích, lại nói thêm, “Có chữa được hay không, đối với trăm kỳ thực cũng không có gì khác nhau. Trăm thực sự không muốn ngươi ủy khúc cầu toàn (chấp nhận một cách miễn cưỡng), ngày ngày chuốc phiền. Càng không muốn ngươi chỉ vì để vừa lòng kẻ hèn mọn như ta đây....mà lấy máu chứng thực.”

“Xem ra ngươi đã biết ta đêm đến khó ngủ.” Đoan Mộc Nhan thở dài, nhẹ nhàng đem tay được Lương Cảnh nắm lấy mà rút về, không đợi Lương Cảnh lên tiếng lại nói, “Đã như vậy, đi liền đi thôi. Tạm thời chấm dứt bản khoản.”

Lương Cảnh không nghĩ tới hấn sẽ đáp ứng dễ dàng như vậy.

“Bảo bối, ngươi phải hiểu, ngươi bây giờ, trăm cũng không có một tia bất mãn.” Y dè dặt nói.

“Ân. Ta biết.” Đoan Mộc Nhan chớp mắt, dựa vào trong lòng Lương Cảnh.

Lương Cảnh không nhịn được nâng lên gáy hắn, cắn cắn vào bờ môi mềm mại của hắn, hôn lấy.

Hồi lâu, Đoan Mộc Nhan giọng trầm thấp thở hổn hển nói: “Chỉ là ta chán ghét bản thân mình bây giờ”

25. Chương 25

Lương Cảnh đi tẩm cung Thái hậu thỉnh an.

Thái hậu trang phục chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trên điện, cung nữ bên cạnh nhẹ nhàng quạt mát cho nàng.

“Hoàng thượng hai ngày nay có khỏe không?”

“Nhờ phúc mẫu hậu, rất tốt.” Lương Cảnh nhìn sắc mặt yên ổn của nàng, do dự nói: “Nhi tử đến, là có một chuyện muốn nhờ.”

Thái hậu ánh mắt hơi động: “Chuyện gì?”

“Nhi tử muốn theo Đoan Mộc Nhan đến Nam Hải chữa bệnh cho hắn.”

“Cái gì?” Thái hậu cau mày, “Người có còn nhớ hay không mình là hoàng đế?”

Lương Cảnh cúi đầu nói: “Nhi tử biết. Nhưng Đoan Mộc Nhan hiện tại bệnh tình nguy kịch, không đi cùng hắn, nhi tử thực khó yên tâm.”

“Vì sao không thể đem vị lang y kia mời tới?”

Lương Cảnh đem nguyên nhân nói rõ: “Người coi tiên tính khí cũng không giống người thường, chỉ sợ không cách nào cưỡng cầu.”

Thái hậu phát tay cho tất cả hạ nhân lui xuống, nhìn chăm chăm y hồi lâu, thở dài một tiếng.

“Phụ hoàng ngươi một đời chinh chiến, ai gia cũng là người trải qua sa trường chiến sự, sao lại sinh ra một người như ngươi chứ.”

Thái hậu xuất thân là con gái võ tướng, gả cho tiên hoàng không bao lâu liền bị các nước phía Bắc xâm lăng, nàng cũng theo tiên hoàng thân chinh, mặc giáp trụ trên chiến trường, lưu truyền tới nay một đoạn giai thoại đầy huyết sắc. Đáng tiếc đến lúc Lương Cảnh lên ngôi, làm một hoàng đế bình yên đã lâu, sát tính trong huyết mạch dường như cũng đã phai mờ không ít.

“Nhi tử tự biết không bằng phụ hoàng.” Lương Cảnh nói.

Thái hậu khoát tay nói: “Bất quá cũng không thể bức ép ngươi. Phụ hoàng ngươi là một vị vua vũ lực, cảm quyền tung hoành ngang dọc, có lẽ ngươi tốt hơn hiền.”

Lương Cảnh nở nụ cười: “Mẫu hậu quá khen.”

Thái hậu nhìn y: “Đoan Mộc Nhan thật sự có tốt như vậy không? Hắn có thể đem thiên tử lừa rồi.”

“Chuyện tình cảm không thể nói trước được gì, cũng không quá để ý, mẫu hậu cũng là người từng trải.” Lương Cảnh thành khẩn nói.

“Ta mặc dù không thích hắn, cũng nhìn ra hắn đối với ngươi quả thật có tình cảm. Hai người các ngươi như vậy, ta cũng không thể nói gì được.” Thái hậu vẻ mặt bình thản, “Chỉ là việc trong triều, chỉ cần hoàng thượng tự mình an bài, mẫu hậu chỉ là một kẻ phụ nhân, chung quy khó có thể khiến nhiều người nghe theo.”

Lương Cảnh gật đầu: “Không ngại nói cùng mẫu hậu. Hiện nay trong triều, nắm quyền thế có ba người, các văn thần trong cung rất kính trọng Giang Thừa Tướng, học trò khắp thiên hạ, nhưng Giang thị xưa nay ngay thẳng chính trực, có lẽ mặc dù nhi tử ly cung, kỳ tâm cũng sẽ không sinh biến, hai người còn lại là.....”

“Ba người nếu ai có dị tâm, cũng sẽ không tránh khỏi việc cản tay lẫn nhau, mặt khác nhi tử có sắp xếp tâm phúc vào ba cỗ thể lực này đã nhiều năm qua, có biến động dù nhỏ nhất, cũng sẽ ngay lập tức liền có thể truyền đến bên tai mẫu hậu.”

Thái hậu sau khi nghe xong, ngạc nhiên nhìn Lương Cảnh vài lần, lập tức trấn an nói: “Cũng được, nếu như thế, người liền đi chuẩn bị đi. Mẫu hậu khi người còn bé đã không yêu chiều người, thừa dịp còn chưa mất mờ chân chậm, đem việc này bù đắp một chút vậy.”

Lương Cảnh ngẩn ra, trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Thứ nhất chính là đột nhiên được quan tâm. Phụ mẫu y mặc dù dạy dỗ y nghiêm khắc, nhưng cũng bởi vì y gánh vác cả một giang sơn trên lưng, không thể khinh thường. Suy cho cùng, hoàng đế là người cô đơn, có thể khiến Thái hậu thỉnh thoảng biểu lộ ôn nhu đã là rất may mắn rồi.

Thứ hai là vì Đoan Mộc Nhan chưa bao giờ có cơ hội phụng dưỡng cha mẹ.

Cảm giác này, thuở nhỏ khi ở Đông cung Lương Cảnh hiểu rõ hơn ai hết. Nếu như có thể, y cũng muốn bù đắp việc này cho Đoan Mộc Nhan. (anh sẽ cho em một mái nhà hoàn mỹ, có chồng yêu thương và mẹ chăm sóc, tôi cảm động quá mà T>T)

Liên tiếp mười mấy ngày, Lương Cảnh đem tất cả những đại thần tương đối đặc lực mà lần lượt truyền gọi. Thừa Tướng quyền cao chức trọng, cứ ra ra vào vào Ngự Thư Phòng, chính là vì nghe theo chỉ định sắp xếp hoàng đế phân chia quyền lực, chính vụ.

Vì là kế an toàn, Lương Cảnh chỉ nói mình bệ quan không thiết triều, mọi chuyện đều do Thái hậu buông rèm chấp chính (ý là người ở phía sau thay mặt nắm quyền), mà tin tức trong cung cũng được chặt chẽ phong tỏa, để ngừa sinh biến.

Vào một ngày nào đó, cửa cung lặng yên mở, hai bóng người ung dung từ bên trong đi ra, leo lên một chiếc xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài.

Phu xe giương roi lên, xe ngựa cùng với tiếng vang cộc cộc của móng ngựa, từ từ ẩn vào màn đêm.

26. Chương 26

Xe ngựa nhiều ít gì cũng sẽ xóc nảy, Đoan Mộc Nhan nguyên bản gối đầu lên chân Lương Cảnh nhắm mắt dưỡng thần, mặc cho Lương Cảnh một chốc lại một một chốc vuốt ve đỉnh đầu hần, thoải mái không muốn mở mắt.

Một lát sau, có chút tò mò mà vén rèm xe lên, nói: “Ám vệ của người đâu?”

“Hần cưỡi ngựa đi theo phía sau.” Lương Cảnh kỳ quái nói, “Sao lại hỏi hần?”

Đoan Mộc Nhan nhéo y một cái: “Người không phải bảo đó là sư phụ người sao?”

Lương Cảnh: “..... Đau.”

“Ai kêu người miệng đầy lời nói dối.” Đoan Mộc Nhan xem thường nói.

Lương Cảnh chịu thiệt tự mình muốn đáp lễ, sờ sờ mặt hần, cười trêu nói: “Tiểu Nhan, bộ dáng này của người nhìn thật xinh đẹp.”

“Đẹp, đẹp gì chứ?” Đoan Mộc Nhan hất tay y ra, gò má ửng đỏ, không tự nhiên.

Đoan Mộc Nhan ngay từ đầu đã phải mặc trang phục nữ tử. Hần khẽ chuyển động, tay áo dài màu vàng nhạt liền rũ xuống đầu gối Lương Cảnh, lúc ẩn lúc hiện, vô cùng khiêu khích lòng người. Ông tay áo, vạt áo mặc dù không rườm rà hoa lệ như trang phục trong cung, nhưng lại khiến tăng thêm vài phần xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù Lương Cảnh cải trang cơ hồ sẽ không có ai nhận ra, nhưng Đoan Mộc Nhan lúc trước quanh năm hành tẩu giang hồ, những người biết hần không phải là ít, mà bây giờ khắp thế gian không ai là không biết hần còn sống, mà còn không thể tin rằng lại còn trở thành hoàng hậu, một khi nhận ra hần, khó tránh khỏi

cũng sẽ đoán ra ai như hình với bóng đi cùng hắn. Chưa kể vạn nhất xúi quẩy gặp phải đám người võ lâm chính phái tìm đến hắn, cũng sẽ không khỏi chuốc thêm phiền phức.

Cuối cùng Lương Cảnh đưa ra một cao kiến, dứt khoát để Đao Mộc Nhan sa mạn che mặt, cùng y sắm vai phu thê tránh tai mắt của người khác.

Đao Mộc Nhan lúc đầu không đồng ý, sau đó lúc thử quần áo lại bị Lương Cảnh nhìn chăm chăm, còn đặt tại trên bàn mà chiếm một cái tiện nghi thật lớn, trái lại ỡm ờ mà chấp nhận. Chỉ là từ lúc phải luôn mặc trang phục nữ tử hắn cứ không ngừng dựa dẫm vào người Lương Cảnh, Lương Cảnh cũng không thể gây khó dễ cho hắn, chỉ có thể quật cường tự mất nhìn thẳng, bình thản, vì thế phải luôn kìm nén dục hỏa trong người.

“Người xem người khỏe mạnh thế kia, sao cả ngày cứ loay quanh trước mặt ta thế?” Lương Cảnh xoa bóp mặt hắn, trên khuôn mặt trắng không tì vết chưa trang điểm kia, chỉ điểm một chút son đỏ trên môi, lại đặc biệt kiều diễm.

Đao Mộc Nhan đầu chịu thừa nhận, nổi giận nói: “Người chê ta phiền phức chứ gì.”

Lương Cảnh cười cười, ghé sát vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Người không biết chơi với lửa có ngày chết cháy à?”

“Ngôn ngữ ô uế!” Đao Mộc Nhan hai tai đỏ bừng, buồn bực đem y đẩy ra.

Náo loạn một trận, Lương Cảnh bỗng nhiên nói: “Một đường này núi non hiểm trở, thế nhưng có thể cùng người trải qua tất cả, cũng xem như đã là một chuyện vui.”

“Sơn sơn thủy thủy còn không phải là người.” Đao Mộc Nhan cười nhạo hắn, “ Vừa nghe đã biết không phải người từng chịu khổ. Thu phong đông tuyết, người một mình ở thâm cung chỉ sợ không chịu nổi.”

Lương Cảnh bất mãn nói: “Không nói ta còn không biết người lại xem ta như vậy, dám bất kính với phu quân.”

Đao Mộc Nhan nghe vậy nhướng mày: “Ai là phu quân?”

“Người bộ dáng thế kia, chẳng phải chính là kiềuthê của ta ư” Lương Cảnh còn chưa nói hết, lỗ tai đã bị nhéo đến đáng thương, chữ cuối cùng mang theo run rẩy mà phát ra, “Tiểu Nhan tha mạng.”

Đao Mộc Nhan khẽ cười: “Chớ quên y phục này người cũng phải mặc. Người như thế lại làm càn, lại dám kêu ta là kiều thê của người.” (kiều: kiều diễm, xinh đẹp. thê: nương tử, vợ)

Lương Cảnh: “.....”

Thú một tuyệt thế cao thủ làm vợ, chính là một chút tôn nghiêm cũng không có.

Tưởng tượng bản thân mặc y phục kia, Lương Cảnh không khỏi một trận phát tởm.

27. Chương 27

Hai người một bạch một lam sóng vai đi đến khách điếm.

Nam tử mặc bạch y trang phục mộc mạc, mặc dù khuôn mặt không gì nổi bật, nhưng khóe miệng luôn mỉm cười. Người còn lại là một nữ tử vóc người cao gầy, vận một thân thủy lam lụa mỏng, sa mạn che mặt cũng cùng một màu với y phục, mặc dù cũng không mang bất kì đồ trang sức đẹp để quý giá nào, chỉ đeo một cây ngọc trầm, thế nhưng khí chất xung quanh khiến người người phải ngoái đầu nhìn, không kìm lòng được tò mò không biết dung nhan dưới lớp mạng che mặt này như thế nào.

Chỉ nghe nữ tử áo lam mở miệng, thanh âm lại có chút trầm thấp kỳ quái: “Vương Cảnh, người.....”

“Ta làm sao?” Lương Cảnh lôi kéo tay của đối phương, tâm tình rất tốt.

Đao Mộc Nhan nhẩn nhẩn một hồi, vẫn là lên tiếng: “Phơi nắng đến đen.”

“.....” Lương Cảnh trì trệ chốc lát, “Này thì có làm sao?”

Đoan Mộc Nhan nghĩ nghĩ, xác thực cũng không có gì quan trọng, tiếc nuối nói: “Chỉ là không dễ nhìn như trước nữa.”

Lương Cảnh sắc mặt chuyển đen: “Bảo bối, có thể nào như vậy lại ghét bỏ vi phu.”

“Đâu dám, đâu dám.” Đoan Mộc Nhan nở nụ cười bốn cột, nắm tay Lương Cảnh đi vào cửa lớn khách điếm.

Mới vừa bước vào một bước, Đoan Mộc Nhan bỗng nhiên siết chặt lấy tay Lương Cảnh, lại cấp tốc đem người quay ra.

Lương Cảnh đầu óc mơ hồ còn chưa hiểu chuyện gì, lại nghe Đoan Mộc Nhan lên tiếng: “Chúng ta chuyển sang nơi khác.”

“Có phải đã nhìn thấy ai rồi không?” Lương Cảnh ngoan ngoãn mặc hần lôi đi.

Đoan Mộc Nhan nhú nhú mày: “Không nghĩ tới Võ Lâm Minh Chủ đã đến nơi này.”

“Võ Lâm Minh Chủ? Đây không phải vì cái chết của người đứng.....”

Lương Cảnh nói cũng không kịp nói xong, vị khách không mời mà đến kia đã đuổi theo phía sau, ngăn ở trước hai người.

Mạnh Trúc mang theo bội kiếm (vãi, bạn MT là võ lâm minh chủ á, ghê chưa, cầu huyết lên rồi này:)), quay người nhìn Lương Cảnh cùng Đoan Mộc Nhan, ánh mắt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ lúc đầu nhìn đến Đoan Mộc Nhan liền chuyển thành vui sướng: “Tiểu Nhan, quả thực không phải là ta hoa mắt!”

Đoan Mộc Nhan sợ hần không giữ mồm giữ miệng, nói năng bậy bạ gây hiểu lầm, không nói hai lời liền một chưởng đánh ra: “Im miệng!”

Mạnh Trúc vội vàng lách người né một chưởng này, cũng không đánh trả, một mặt lại không hiểu mình đã làm gì sai.

Lương cảnh thấy thế, đại thể rõ ràng này Đoan Mộc Nhan cùng Minh Chủ Võ Lâm không phải là mối quan hệ vừa gặp mặt đã làm lớn chuyện, liền có chút nghi hoặc, hòa giải nói: “Nơi này không tiện nói chuyện.”

Mạnh Trúc như người trong mộng mới tỉnh: “Y là.....”

“Người biết ta biết, còn hỏi cái gì?” Đoan Mộc Nhan ngắt lời nói.

Hần cũng không phải căm ghét Mạnh Trúc, chỉ có điều đang yên đang lành đột nhiên một người nhảy ra quấy rầy hần và Lương Cảnh, vì vậy không thể bình tĩnh được.

Mạnh Trúc nghĩ đến Lương Cảnh thân phận khác với người thường, trong lòng liền có chút không dễ chịu, vô số lời định nói đến miệng lại không thể nói ra. Nhưng xa cách mấy tháng, nhiều lần trong lòng nhớ Đoan Mộc Nhan, hiện tại lại vô tình gặp được trên đường, sao lại chịu để hai câu chặn trở lại được.

Liền mặc kệ Đoan Mộc Nhan khinh thường, ân cần hỏi tới: “Người..... Thật sự là cùng với y rồi ư? Sao lại xuất hiện ở nơi này?”

“Là thật.” Đoan Mộc Nhan mặt không chút thay đổi nói, “Có việc.”

Lương Cảnh đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện mà không hề để ý đến y, đầu tiên cảm thấy khó chịu vì bị bỏ quên, thấy Đoan Mộc Nhan lúc này đây giọng điệu cực lực rũ sạch, lại bị vẻ đáng yêu này làm ngứa ngáy trong lòng, liền trấn định mà đứng một bên không nói gì.

Mạnh Trúc bị những câu nói thẳng thắn dứt khoát của Đoan Mộc Nhan quăng vào mặt, mặt mang một chút âm u: “Bây giờ nghĩ lại, ngày ấy lúc ta thấy ngươi, ngươi căn bản không muốn rời đi.”

Đoan Mộc Nhan mặt biến sắc, theo bản năng mà quay sang nhìn phản ứng của Lương Cảnh.

Hần này vừa nghiêng đầu, cũng làm cho Lương Cảnh một hồi phản ứng lại, Mạnh Trúc nói “Ngày ấy” là cái ngày gì. Thật sự này giờ y vì không muốn chen vào cuộc nói chuyện này nên không để tâm cho lắm, bởi vậy Lương cảnh mới ngăn người trong chốc lát mới sực tỉnh.

Nguyên lai bóng lưng xa xa để y thấy lúc đó chính là người này, Lương Cảnh lúc đầu còn cảm thấy Mạnh Trúc là một nhân tài, thế nhưng bây giờ từ đầu đến chân nơi nào cũng khiến y thấy ngứa mắt.

Huống hồ nhìn một phen biểu hiện của hắn, rõ ràng đối với Đoan Mộc Nhan có tâm tình bất chính.

Không chờ Đoan Mộc Nhan mở miệng liền chen vào, mỉm cười nói: “Vị này..... Minh Chủ? Ta cùng Tiểu Nhan còn có chuyện quan trọng muốn làm, phiền người tránh đường.”

28. Chương 28

“Ta.....” Mạnh Trúc bị Lương Cảnh lần thứ hai đánh gãy, cuối cùng đem ánh mắt sáng rực nhìn Đoan Mộc Nhan thu hồi lại, chuyển hướng nhìn sang Lương Cảnh, nghiêm mặt nói: “Các hạ xuất hiện ở nơi này, chắc là có chuyện quan trọng. Nếu như có khó khăn gì cần giúp đỡ, Mạnh Trúc chút tài mọn nguyện gắng hết sức.”

Lương Cảnh đã xem Mạnh Trúc như tình địch. Ở trong lòng nhân sĩ giang hồ, địa vị của Minh Chủ Vô Lâm không chừng so với Thiên Tử còn cao hơn, huống hồ Mạnh Trúc không biết là hữu tâm hay vô tình để lộ ra chuyện hắn đã từng có cơ hội mang Đoan Mộc Nhan đi, chẳng khác nào đang ra oai, càng làm cho Lương Cảnh khó chịu trong lòng gấp bội, làm gì có chuyện tìm hắn giúp đỡ khi gút mắc, chỉ mong Mạnh Trúc mau mau đi càng xa càng tốt.

Chỉ là sợ rằng Mạnh Trúc thật sự có biện pháp giúp đỡ lúc bọn họ cần, bởi vậy cũng không dám tùy tiện từ chối.

Đoan Mộc Nhan nắm tay Lương Cảnh tăng thêm chút lực, đem Lương Cảnh nắm đến hơi đau, chỉ nói: “Bọn ta là người tà giáo, không nói đến việc tri ân báo đáp. Người mặc dù đã cứu ta, nhưng cũng không nên ở chỗ này mà nhận ra ta.”

Mạnh Trúc ngơ ngác hiểu ra, vội vàng nói: “Ta..... Ta sẽ không nói cho bất kì ai.”

“Vậy thì đa tạ.” Đoan Mộc Nhan gật gật đầu, “Việc này người không giúp được gì, nhiều lời cũng là vô dụng.”

Lương Cảnh thế nhưng lại chen vào: “Minh Chủ có biết người tên Yến Tê không?”

Mạnh Trúc suy nghĩ chốc lát: “Ý là vị tiên y kia?”

“Đúng vậy.”

Mạnh Trúc mờ mịt quan sát tỉ mỉ hai người: “Hai người nhìn qua không phải là người đang mang trọng bệnh.”

Hắn nói xong, nhưng đợi mãi cũng chẳng ai thềm lên tiếng, chỉ biết ho nhẹ một tiếng: “Không dối gạt hai người, Yến Tê đại phu mặc dù ta không quen biết, nhưng mấy năm trước có nghe được một vị khách của gia phụ ghé chơi có đề cập tới, đại khái có nghe được một ít. Nơi này không tiện để nói rõ, tìm một nơi nào ngồi xuống rồi chúng ta nói chuyện.”

Lương Cảnh thầm nghĩ: “Hắn cuối cùng cũng nhớ tới nơi này không phải là nơi nói chuyện quen biết.”

Y là nghe Đồng thái y mà tìm đến nơi này, nhưng cũng không biết thêm được gì khác, chuyện này xuôi nam, dự định đến Nam Hải hỏi thăm tin tức rồi cứ đi theo, chỉ là thuận miệng hỏi Mạnh Trúc nhưng không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Vừa kinh hỉ, lại vừa cảm thấy không cam lòng khi phải tiếp cận Mạnh Trúc.

Nghĩ đi nghĩ lại, chính mình với những việc này một chữ cũng không biết, lại ngày ngày phơi nắng gió còn bị Đoan Mộc Nhan châm biếm, liền có chút không cười nổi, bản thân không thể làm gì khác hơn ngoài việc đáp ứng.

Đợi đến khi ba người tìm được một gian trà lâu ngồi xuống, Mạnh Trúc mới thấp giọng nói: “Không biết vì sao hai người tìm y, có điều vị khách của gia phụ kia mặc dù gặp Yến Tê, nhưng vẫn chưa cầu được y ra tay giúp đỡ. Ta chỉ biết Yến Tê ở trên một hòn đảo vô danh, từ Nguyệt Mê Tân bên bờ Nam Hải đi theo

đường thủy, cứ phía Tây Nam mà đi, đến khi gặp được một mảng sương mù dày đặc, xuyên qua liền có thể nhìn thấy.”

“Đảo vô danh này còn được gọi là Yến đảo. Diện tích rất nhỏ, trên đảo độc trùng măng xà khắp nơi. Yến Tê sống trong một căn nhà trúc đơn sơ, xung quanh đều là trận pháp do y bày bố, quanh quần trong đó hơn mười ngày cũng không thể tiếp cận. Mặc dù gặp được người, nhưng Yến Tê là một người vui buồn thất thường, y chưa chắc liền chịu cứu chữa. Vị khách kia hứa sẽ đưa cho y một cuốn võ công tâm pháp, sau lại đưa ra một số ngân lượng lớn muốn nhờ, nhưng vẫn là trắng tay quay trở về.”

Lương Cảnh càng nghe, càng cảm thấy con đường phía trước đầy gian nan, không khỏi liên tiếp hỏi một vài vấn đề: “Vị khách nhân kia cầu xin trị chứng bệnh gì? Yến Tê này đến tột cùng lai lịch như thế nào? Đã bao nhiêu tuổi?”

“Khách nhân kia không nói rõ, nhưng hình như là trúng một loại độc gì đó.” Mạnh Trúc lắc đầu nói. “Yến Tê kia, hình như nhớ mơ hồ là một thiếu niên tuần tú, hiện nay nghĩ đến cũng bất quá là một thanh niên trẻ tuổi. Sự phụ là ai, giang hồ đều mỗi người một ý, nhưng chung quy đều là vô căn cứ, không đề cập đến cũng được.”

29. Chương 29

Mạnh Trúc nói vô cùng tường tận, Lương Cảnh gật gù đầu: “May mà Minh Chủ chỉ điểm, bằng không biển rộng mênh mông, chỉ sợ chúng ta khó tìm được bóng dáng.”

Mạnh Trúc nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày bản thân cùng Thiên Tử cùng bàn nâng chén, nhưng cơ duyên cũng từ Đoan Mộc Nhan, không biết nên vui hay là cảm thấy thất lạc, không thể làm gì khác hơn là khước từ nói: “Dăm ba câu, không đáng gì.”

Đoan Mộc Nhan từ đầu đến cuối ở một bên im lặng ngồi nghe bọn họ nói chuyện, biểu hiện tựa hồ cũng rất chăm chú, lúc này đột nhiên nói: “Người đã đem Giáo phái ta diệt sạch, mặc dù lúc này đây giúp đỡ, ta cũng sẽ không tiếp nhận tâm ý của người.”

Mạnh Trúc hiện vẻ lúng túng: “Nhưng ta.....”

Mà trong việc này thật sự cũng là một mớ rối tung rối mù. Tả Hộ Pháp mưu hại Đoan Mộc Nhan, Mạnh Trúc đem Tả Hộ Pháp đánh bại, có thể coi là đã báo thù cho Đoan Mộc Nhan, nhưng hắn cũng đem người tiêu diệt Ma Giáo, khiến cho Lương Mộc Nhan chỉ còn lại một cái hư danh cự Giáo chủ, không còn chỗ đứng.

“Coi như có qua có lại,” mặc dù Đoan Mộc Nhan không hề muốn nhận tâm ý của hắn, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp, liền lạnh nhạt nói: “Ta đơn giản bây giờ không còn lưu luyến gì với tà giáo, sau này người ta ân cứu xóa bỏ toàn bộ.”

Ý tứ xa lánh trong lời nói của hắn vô cùng rõ ràng, Mạnh Trúc không ngừng đảo mắt nhìn Lương Cảnh cùng Đoan Mộc Nhan, cuối cùng cúi đầu nói: “Vậy, tại hạ liền chúc nhị vị thuận buồm xuôi gió, mọi việc như ý nguyện.”

Hai người sau khi chia tay Mạnh Trúc, thì sắc trời cũng đã tối, chậm rãi đi trên đường, không ai mở miệng nói chuyện.

Ở trước mặt Mạnh Trúc còn mười ngón liên kết, ra khỏi trà lâu lại mang tâm sự riêng, bầu không khí vô cùng quái lạ.

Một lát sau, Đoan Mộc Nhan không giữ được bình tĩnh, trầm giọng nói: “Người sao không nói lời nào.”

Lương Cảnh biết rõ y cùng Đoan Mộc Nhan tâm ý tương thông là điều không thể nghi ngờ, nhưng Mạnh Trúc vẫn khiến y trong lòng có chút dậy sóng, vì vậy nói: “Không có gì.”

“.....” Đoan Mộc Nhan đã lâu không bị lạnh nhạt như vậy, nhất thời giận dữ, vô cùng thù hận Mạnh Trúc không biết thời điểm, lại khiến Lương Cảnh sinh khí. Mà hắn dù cho uất ức khó chịu, nhưng vạn lần không tài nào bỏ xuống mặt mũi mà cầu hòa trước, cũng chỉ biết ngậm miệng không nói gì.

Lương Cảnh một lúc lại nghĩ, nếu không phải Mạnh Trúc cứu Đoan Mộc Nhan một mạng, ái nhân giờ khắc này có lẽ đã chết không thấy xác. Một lúc lại nghĩ, Đoan Mộc Nhan đối với Mạnh Trúc không có tình ý, người tình tường vừa nhìn liền biết. Chỉ có điều suy nghĩ lung tung, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không tài nào chấp nhận hũ giấm chua này, thần trí cứ lơ lửng trên mây, không hề chú ý tới sắc mặt không vui của Đoan Mộc Nhan.

Đi qua một con ngõ tối, Lương Cảnh đột nhiên bị đẩy một cái, còn đang giật mình không biết chuyện gì, đã thấy Đoan Mộc Nhan mặt đối mặt đem y đẩy sát vào tường, giọng điệu vô cùng bá đạo mà kêu tên y: “Lương Cảnh.” (cũng gần hơn 2/3 chặng đường rồi mà cứ làm tôi hoang mang là thế nào, dmdmdmdm, thật méo hiểu sao một thằng võ công tầm thường lại đề được một thằng tuyệt thế võ công như thế kia dưới thân nhể:’))

Lương Cảnh còn chưa lấy lại được tinh thần, mơ hồ “Hả?” một tiếng, Đoan Mộc Nhan liền ôm lấy eo của y, đem mặt chôn trong cổ y, nói: “Là hần tự mình muốn tới tìm ta, chuyện không hề liên quan đến ta.” (dmdmdmdmdm, tiểu Nhan sao cứng lại có thể đáng yêu như vậy cơ chứ *cắn khấn*)

“..... A”.

“Hần ở dưới vách núi nhìn thấy ta, không có giết ta, còn cứu ta một mạng.” Đoan Mộc Nhan dừng một chút, lại bổ sung, “Có điều, chính là không có hần, ta cũng chưa chắc sẽ chết được.”

Lương Cảnh tâm nhất thời co rút, không muốn để hần nói thêm gì nữa: “Việc sinh tử chớ nên.....”

“Ta muốn trở về gặp người, sẽ không chết.” Đoan Mộc Nhan ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nói.

Bốn phía xung quang mặc dù tối như mực, cặp mắt kia lại sáng rực như một vì sao, Lương Cảnh ngực đau đớn, bất chấp mà đem người ôm vào lồng ngực: “Đưa gốc, không cho lại nói chết hay không.”

Đoan Mộc Nhan chỉ cần dựa vào lồng ngực y, liền cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Mím cười vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: “Đêm nay sẽ mặc hồng y người thích, được chứ?” (chương sau “ăn mặn”:), cầu xin yêu thương để có động lực:’))

30. Chương 30

Giờ ta mới nhận ra, khả năng edit H của ta lại tệ đến vậy $T > T$. Một chương này, ta phải vật vã đến hai ngày mới xong, mà từ ngữ vẫn còn rất cứng.

Thành thật xin lỗi mọi người. Mà sao không ai comt hay thả tim cho ta thế, đau lòng lắm cơ. $T > T$

Đoan Mộc Nhan sau khi tắm rửa xong, chỉ khoác lên người một lớp lụa đỏ mỏng manh, từ sau tắm bình phong đi ra.

Lớp lụa đỏ này vốn chỉ là lớp áo ngoài cùng, trên kệ bên cạnh còn treo một kiện y phục hoàn chỉnh, Đoan Mộc Nhan lại rất cố gắng làm quần áo mình trở nên xộc xệch, vừa nhìn liền không giống dạng hoàng.

Đồ từ trong cung mang ra tất nhiên đều là hàng thượng phẩm, mềm nhẹ tựa như khôngmặc, mặc dù không đến mức để lộ da thịt, nhưng lại khiến dáng vẻ mềm dẻo, hơi gầy của hần phác họa vô cùng rõ nét. Mái tóc đen nhánh của hần, còn ướt đầm nước mà rũ xuống vai và cổ, lụa đỏ sáng rực lay động để lộ đôi chân trắng nõn không chút tì vết, vừa mỹ miều đến độ không chân thực, lại ngả ngớn khiến người ta muốn xé tan lớp lụa mỏng manh kia, tùy ý cột nhả.

Lương Cảnh nghiêng người tựa vào trên giường, nghe tiếng nước chảy trong lòng đã ngứa ngáy không thôi, lúc này đây lại thấy Đoan Mộc Nhan một thân lụa mỏng khiêu khích, khóe miệng mang theo một tia tà ý mà đi tới, đóm lửa nhỏ trong lòng lúc này dường như đã bùng phát mà cháy lan khắp ngõ ngách, giọng có chút khàn khàn nói: “Người thế này.....”

Đoan Mộc Nhan nghiêng người ngồi lên mép giường, vươn ngón tay thon dài chặn lấy môi Lương Cảnh, mắt phượng long lanh nước, hơi nheo lại mà nhìn y: “Mặc thể này, so với ban ngày mặc thể này vẫn là đẹp hơn phải không?”

Hắn dựa sát người lại, mùi hương quen thuộc liền phả vào mặt, nhẹ nhàng nhưng không thể không lưu tâm, như rất nhiều tiểu câu tử đem người ôm chặt lấy, không cách nào trốn thoát được. Lương Cảnh đặt tay lên đùi hắn, cảm thụ làn da trắng mịn ấm áp dưới lòng bàn tay, bụng dưới một trận co thắt, thành thành thật thật đáp: “..... Tất nhiên mặc thể này rất đẹp, nhưng lại không thể để người khác nhìn thấy.”

“Nha?” Đoan Mộc Nhan khoe miệng khê cong lên, cười cười vươn người cắn lấy vành tai Lương Cảnh, thân mật nói, “Người sẽ không xấu xa tới mức, khiến người khác đều muốn thấy ta xấu xí như thế nào chứ.”

Động tác cùng hàm ý trong lời nói của hắn đều quá phóng dăng, Lương Cảnh hơi chấn động, cố gắng khắc chế bản thân không bị hắn dụ dỗ theo ý muốn, nheo nhẹ lên chân hắn, nói: “Người cố ý muốn ta phát rồ đúng không?”

“Nhìn ra rồi.” Đoan Mộc Nhan liếm lấy vành tai y, lại đưa tay tại ngực Lương Cảnh không ngừng sờ loạn, đầu ngón tay không an phận trượt lên xuống, dịu dàng nói: “Tức rồi?”

“Ấn.” Khiêu khích như vậy cũng là tình thú, Lương Cảnh hiểu rõ Đoan Mộc Nhan còn định làm gì tiếp theo, liền nhịn xuống kích động mà đem người trực tiếp đè xuống, giả vờ một bộ dáng không vui, tránh đi đôi môi đang định hôn lên má y.

Đoan Mộc Nhan vốn là chân trần, thấy thế liền bỏ lên giường, cầm lấy tay Lương Cảnh đặt lên ngực mình, thanh âm trầm đầy dụ dỗ: “Không nên tức giận, cho người sờ sờ có được không?”

Lương Cảnh hô hấp không thông, thuận thế sờ lên hai điểm hồng nho nhỏ trước ngực Đoan Mộc Nhan, nơi đó vừa bị đụng vào liền run rẩy cương lên, dời đi ngón tay, còn có thể thấy một bên nhô lên dưới lớp lụa đỏ mỏng manh.

“Sao lại nhạy cảm như vậy?” Lương Cảnh dùng ngón tay, không ngừng mơn trớn xoa bóp nơi đó.

Đoan Mộc Nhan trầm thấp “Ấn” một tiếng, oán giận nói: “Rõ ràng là do người, ai bảo lại sờ chỗ đó của ta.”

Lương Cảnh khê cười nói: “Tiểu Nhan bảo ta sờ, ta từ trước đến giờ rất biết nghe lời phải a.”

“A..... Tiểu Nhan lại để cho người hôn một cái.” Đoan Mộc Nhan choàng một cánh tay trắng mịn qua cổ Lương Cảnh, chủ động đem bờ môi mềm mại hôn lấy, lập tức bị Lương Cảnh giữ tay đè lại, môi lưỡi cùng hắn lưu luyến không rời.

Đoan Mộc Nhan cổ họng thoát ra tiếng rên rỉ, giống như còn sợ quá rồi không đủ, lại dùng mũi chân không ngừng sụt động trên người Lương Cảnh, eo vặn vẹo ma sát, hận không thể cả người như nước mà hòa tan trên người Lương Cảnh.

Lương Cảnh dù cho ý chí kiên định, cũng không nhịn được ái nhân khiêu khích như vậy, đưa tay muốn đem vạt áo buông lỏng của Đoan Mộc Nhan mà cởi bỏ.

Đoan Mộc Nhan nhưng lại “Ồi chao” một tiếng né ra, nhú mày nói: “Đồ dâm dăng, cư nhiên lại muốn cởi y phục của ta.”

Lương Cảnh bật cười, bắt lấy cổ chân của hắn, thỉnh giáo nói: “Ta cột nhả người trước thì mới là dâm dăng chứ, dăng này là người khiêu khích ta trước, này là có ý gì?”

Đoan Mộc Nhan mũi chân không biết từ lúc nào đã men theo xuống dưới khố y, bị Lương Cảnh bắt tại trận, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Nói không lại người, người.....muốn cởi thì cởi đi.”

Hắn chơi đùa đến nghiện, làm cho Lương Cảnh giống như thật sự là người xấu vậy, Lương Cảnh thầm buồn cười, nhưng cũng không hề khách khí với hắn, đem y phục trên người lột ra, cúi đầu nhắm nhủ hoa phần hồng đã trưởng cứng kia mà cắn xuống, lại vuốt ve chiếc eo mềm mại của Đoan Mộc Nhan nói: “Bêu danh cũng đã mang, vậy thì cũng nên làm gì đó để bù đắp chứ nhỉ.”

“A..... Đừng cắn.....” Đoan Mộc Nhan mi run rẩy, tay luồn vào mái tóc của Lương Cảnh, chịu không nổi vuốt ve.

Lương Cảnh ngược lại còn tăng thêm chút lực nắm lấy, Đoan Mộc Nhan khoái cảm tê dại, eo như muốn nhũn ra, muốn đẩy Lương Cảnh ra nhưng tay lại không cầm được mà đem người đè xuống sâu hơn, run rẩy nói: “Bên..... Bên kia nữa a.....”

Nhũ hoa bị Lương Cảnh gặm cắn, mát đến bóng loáng. Lương Cảnh tay hướng phía dưới nắm lấy dực vọng đã ngẩng cao đầu từ lâu của Đoan Mộc Nhan, tựa như an ủi mà xoa xoa, lại thuận tiện trượt tay đến cái miệng nhỏ ở giữa hai đùi kia, mới phát hiện nơi đó đã ướt át mềm mại, y không chút khó khăn đưa một ngón vào thăm dò.

“Tiểu Nhan, nơi này của người đều ướt cả rồi.”

Lương Cảnh dùng ngón tay chậm rãi kiên trì mà mở rộng bên trong, từng lớp thịt nóng ẩm mềm mại bên trong, mỗi lần ngón tay rút ra, lại giống như tham lam mà co rút giữ lại, bên trong còn không ngừng chảy ra dịch lỏng trắng mịn, đem ngón tay đều thấm ướt đầm.

Đoan Mộc Nhan phía sau bắt đầu thích ứng quen dần, bị ngón tay không ngừng quấy nhiễu khiến cả người như mềm ra, dực vọng tăng cao, lại cảm thấy phía sau vẫn chưa thỏa mãn, đuôi mắt cũng đã ửng hồng, hừ nhẹ nói: “A..... Muốn người.... Mới..... Như vậy.....”

Vừa dứt lời, ngón tay bên trong cơ thể liền rút ra, Đoan Mộc Nhan cảm giác mát mát xâm chiếm không ngừng đưa đẩy eo, liền bị Lương Cảnh đặt trên người y, tách mở hai chân. Thân mật không chút kẽ hở mà dán chặt vào nhau.

Cảm giác được cự vật nóng bỏng mấp mé ở cửa huyết, Đoan Mộc Nhan nhưng lại đưa tay đè lại y, thở dốc: “Cảnh ca ca..... Từ phía sau đến.”

Hắn chủ động trở mình, hai cánh mông trắng như tuyết nhếch lên, toàn thân đều mang tâm ý dụ dỗ. Lương Cảnh hít một hơi, nắm lấy eo của hắn, đem cự vật căng trướng đã có chút đau đớn mà mạnh mẽ đâm vào, không chút lưu tình mà luân động.

“..... Ô!” Đoan Mộc Nhan phát ra một tiếng rên rỉ bị thương, tay siết chặt lấy chân, “Nhẹ một chút..... Sẽ đau.....”

“Thật ư?” Lương Cảnh ngừng lại cao trào tình ái mãnh liệt, theo lời thả chậm động tác, từng chút từng chút xâm nhập vào.

Đoan Mộc Nhan khẽ cắn môi, Lương Cảnh thừa biết làm vậy hắn sẽ không thỏa mãn, nhưng keo kiệt không muốn chiều ý, coi như trả lại những gì mà y bị đùa cợt lúc này, khiến hắn vừa sướng khoái vừa khó chịu.

“Không..... Không đau. Cảnh ca ca.....”

“Gọi ta làm gì?” Lương Cảnh ghé sát vào tai hắn, ôn nhu cười nói.

Đoan Mộc Nhan nhẩn nhện xấu hổ. Thân dưới một hồi không va chạm, cảm thấy có chút trống vắng, yếu đuối thỉnh cầu: “Ấn..... Dùng sức, nhanh lên.....”

“Cảnh ca ca nghe không rõ.” Lương Cảnh lại nói.

“Nhanh lên.... Làm ta..... A!” Người phía trên động tác đột nhiên tăng nhanh, khiến Đoan Mộc Nhan khóc nức nở rên rỉ, hai tay nắm chặt càng dùng sức thêm, các khớp tay gần như trắng bệch.

Lương Cảnh nắm lấy tay hắn, cùng hắn mười ngón giao nhau. Lúc đạt đến cao trào, nhẹ nhàng hôn xuống vành tai Đoan Mộc Nhan: “Bảo bối, ta yêu người.”

Đoan Mộc Nhan thần trí hỗn loạn, nghe được tiếng của y, mới tìm về một tia thanh tỉnh, nghiêng đầu hôn lên mặt y một cái, sau đó liền ngủ thiếp đi.

31. Chương 31

Mắt thấy thời tiết càng lúc càng trở lạnh, Lương Cảnh cùng Đoan Mộc Nhan liền thần tốc trong đêm, sau vài tháng đi đường, cuối cùng cũng đến được bên bờ Nam Hải.

Lương Cảnh lâu nay đều ở nơi thâm cung, Đoan Mộc Nhan lại từ bé sinh sống ở thâm sơn cùng cốc, cả hai đều là lần đầu tiên thấy biển. Ánh nắng chói chang chiếu rọi trên từng đợt sóng biển xanh nhấp nhô, khung cảnh hai màu vàng xanh đan dệt vào nhau, phía xa xa đường chân trời thẳng tắp, mịt mờ, không khỏi khiến tim đập có phần nhanh hơn, lại nhớ đến con đường gian nan mù mịt phía trước, tâm tình cũng có phần cảm thấy không thoải mái.

Cả hai cũng không dám nói rõ, đề xuống một tia mờ mịt này trong lòng, hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng cũng đến được Nguyệt Mê Tân.

Nơi này sở dĩ có tên gọi như thế bởi lẽ sương mù dày đặc rất dễ bị lạc đường, những nhà dò ở đây cũng không giành khách đến ồn ào náo nhiệt như những nơi khác, vô cùng lạnh lẽo buồn tẻ, mọi người nghe được bọn họ muốn đi Yến đảo, đều lắc đầu từ chối.

Một thuyền phu nói: “Trên đường đi đến đó sương mù dày đặc lại có ám lưu (dòng chảy ngầm), dù có cho nhiều bạc cũng đi không được, muốn dò hãy người vong à.”

Tên còn lại cũng xen vào nói: “Đúng vậy a, mà vị chủ đảo kia cũng không hoan nghênh người ngoài tới gần, nếu để ý nhìn thấy chúng ta, cầu xin cái gì cũng không còn linh rồi.”

Lương Cảnh đã nghĩ đến thế nào cũng có phiền phức, lại hỏi: “Không biết nhà dò liệu có thể bán lại đồ cho bọn ta không?”

“Miếng cơm manh áo, sao có thể nói bán liền bán.” Thuyền phu được hỏi lắc đầu không thuận.

Lương Cảnh trầm nghĩ, chỉ có thể đến những bến dò khác hỏi xem, quay người định đi, lại thấy một nam tử bộ dáng buồn chán đuổi theo: “Hai vị nếu không chê, ta chỗ này có cái đồ nhỏ.”

Bên cạnh lập tức có người xùy xùy nói: “Hứa Nhị, dò kia của người, đem đi nhóm lửa cũng chẳng đáng.”

Lương Cảnh vốn còn tưởng rằng lời này có hơi khoa trương, nhưng lúc nhìn thấy đồ nhỏ trước mắt, nhất thời không biết phải nói gì. Thân thuyền không hề bị thấm nước, vững vàng mà nổi trên mặt biển, nhưng ngoài ra, khắp mọi nơi đều rách nát cũ kỹ, có nơi thậm chí đã mục nát, biển rộng mênh mông trước mắt làm nền, lại nhìn sang con đồ nhỏ, cảm thấy có chút hoang đường không tưởng.

Thấy hai người đều hiện ra vẻ mặt hoài nghi, Hứa Nhị gãi đầu: “Không nên coi thường con đồ này, tám chín năm qua ta đều dùng nó để đánh bắt cá, cũng chưa hề xảy ra điều bất trắc gì, so với...đám người kia còn an ổn hơn nhiều. Hai vị không biết đấy thôi, đi đến nơi khác mua đồ, cũng chưa chắc có người chịu đem miếng cơm của mình mà bán đi, vậy sao không chấp thuận a?”

Lương Cảnh nhìn về phía Đoan Mộc Nhan, người sau sa mạn vẻ mặt có chút cổ quái: “Cái này..... Thuyền này thật sự có thể xuống biển?”

“Không đối trên lừa dưới!”

Lương Cảnh nhìn Đoan Mộc Nhan cười nói: “Đã đến nước này, dám mạo hiểm thử một lần không?”

Đoan Mộc Nhan đuôi lông mày khẽ nhướn, một hồi hướng Hứa Nhị trầm giọng nói: “Tạm thời tin người. Nhưng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền lấy mạng cả nhà người mà bồi thường.”

“.....Tôn phu nhân hỏa khí thật lớn.” Hứa Nhị sợ hết hồn, sờ cằm co quắp nhìn Lương Cảnh.

“Thứ lỗi, thứ lỗi.” Lương Cảnh nở nụ cười, móc ra một thỏi bạc nhét vào trong tay hắn. Hứa Nhị lập tức ngừng oán giận, không ngừng tươi cười nói tạ ơn.

Đoan Mộc Nhan kiểm tra kỹ càng đồ, dò hỏi: “Không bằng mang theo Lương Cảnh đi cùng?”

“Yến Tê không thích nhiều người.” Lương Cảnh trầm ngâm giây lát, “Cứ tin tưởng vậy, để Lương Cảnh ở lại nơi này đợi lệnh đi. Nếu như có gì bất trắc, cũng có thể tiếp ứng một ít.”

Đoan Mộc Nhan không có ý kiến. Lương Cảnh sau khi gọi ám vệ dặn dò mấy câu, liền bước xuống con đồ nhỏ tới tận cùng hần hướng ra biển, hướng về phía tây nam mà Mạnh Trúc miêu tả.

Cách bờ một khoảng, mặt biển hoàn toàn yên tĩnh, ánh nắng mặt trời chiếu rọi bên trên, từng cơn gió mang theo vị mặn của biển lướt nhẹ qua mặt, cảm thấy có vài phần nước chảy bèo trôi, thi vị không màng sự đời,

Đoan Mộc Nhan lười biếng tựa mình lên mép thuyền, được nắng ấm chiếu lên, có chút buồn ngủ. Lại thầm nghĩ, nếu như hắn và Lương Cảnh chỉ là những ngư dân áo vải bình thường, chỉ cần có thể ngày ngày bên nhau bầu bạn, cảm thấy không có gì là không tốt cả.

Đi được một đoạn, Đoan Mộc Nhan bắt đầu cảm thấy ngực khó chịu, đầu óc trở nên mờ ảo, tay cầm lấy mép thuyền có chút tăng lực đạo, đem miếng gỗ nắm đến vỡ nát.

Lương Cảnh lúc này mới chú ý đến, lấy tay che ánh nắng bước đến xem hắn, lo lắng nói: “Có phải đầu choáng váng không?”

Đoan Mộc Nhan sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: “Không sao.”

Hắn mặc dù biết bơi, nhưng cũng ít đi đò, vì vậy không hề biết bản thân lại không thể thích ứng được việc chìm chìm nổi nổi này. Tự dừng lại nhận ra, nhiều người tự đi con đường của mình, nghe theo mệnh trời, cuộc sống như thế cũng không thuộc về hắn, ước ao cũng vô ích.

“Ngủ tí đi, nó sẽ giúp ngươi dễ chịu hơn một chút.” Lương Cảnh để hắn dựa lên người mình, vỗ về nói.

Đoan Mộc Nhan trở người tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt lại: “Nếu cần giúp đỡ, liền gọi ta.”

32. Chương 32

Mặt trời lặn, không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo, Đoan Mộc Nhan trong giấc mộng vô ý thức hướng đến lồng ngực ấm áp của Lương Cảnh mà dán vào, Lương Cảnh liền lấy một kiện áo khoác, đem hắn chặt chẽ bao lấy.

Hoàng hôn dần buông, cảnh tượng trước mắt cũng càng ngày càng không nhìn rõ, Lương Cảnh mặc dù đã nghiên cứu rất nhiều sách về việc đi thuyền, nhưng lại không có cơ hội thử nghiệm, giờ khắc này chỉ còn văng vẳng khuyết phía xa bầu bạn, nhìn mặt biển một màu đen thẫm, trong lòng cũng đột nhiên dấy lên một chút bất an. Không biết từ khi nào, phía trước đã thành một mảng hỗn độn, ánh trăng chiếu rọi phía trên, ngỡ ngàng có thể mình ra một mảng màu trắng mờ lung.

Phương hướng hoàn toàn không tính sai, nghĩ đến có khi chính là màn sương mà Mạnh Trúc cùng nhà dò nói đến.

Đoan Mộc Nhan cũng đã chớp mắt được một lúc, Lương Cảnh liền đem người đánh thức.

Đoan Mộc Nhan dường như đã ổn hơn rất nhiều, ần ần trán ngời dậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt có chút xanh lên: “..... Ngày càng đen như vậy.”

Lương Cảnh không rõ: “Ta chưa bao giờ phát hiện ngươi sợ tối.”

“Không, chỉ là mặt nước đen kịt thế kia, cảm giác đặc biệt khó có thể chịu đựng.” Đoan Mộc Nhan lông mày nhíu chặt.

“Phía trước có lẽ là sương mù dày, hiện tại lại là đêm tối, chỉ sợ đưa tay không thấy được năm ngón, phía dưới lại có dòng ám lưu không rõ, cẩn thận nhiều hơn.”

Đoan Mộc Nhan hít một hơi thật sâu, cật lực đem cảm giác ớn lạnh quăng đi, đáp: “.....Àn.”

Thân thuyền từ từ đi vào trong sương, lúc đầu còn thấy ánh trăng chiếu sáng, bây giờ xung quanh toàn một màu đen thẫm, Đoan Mộc Nhan nhắm mắt lại, dùng lực nắm lấy tay Lương Cảnh, chốc lát cũng không dám buông ra.

Lương Cảnh cũng nắm chặt lấy tay hắn, suy nghĩ một chút nói: “Hay là nói chuyện gì đó đi, sẽ không cảm thấy sợ nữa.”

“Nói cái gì?”

Lương Cảnh liền nói đến chuyện lúc y còn nhỏ ở Đông cung. Vô lâm nhân sĩ từ nhỏ đông luyện tam cử, hạ luyện tam phục, tất nhiên là vô cùng cực khổ, nhưng y chính là được nuôi dưỡng để trở thành một đế vương tài đức, ngày ngày luyện tập lực nghệ, một nhọc tâm trí.

Đang nói đến vì sao lại bị Thái Phó trách phạt, thân thuyền bỗng nhiên rung lắc dữ dội, nghiêng hẳn về một bên.

“Lương Cảnh!” Đoan Mộc Nhan cả kinh nói.

Lương Cảnh định thần nói: “Người đứng qua bên này, đem thuyền ổn định.”

May mà có y tâm tình ổn định, Đoan Mộc Nhan phản ứng nhanh chóng, thay đổi trọng tâm miễn cưỡng đem đồ nhỏ ổn định trở về. Thế nhưng không thể nào điều khiển được, đồ không ngừng xoay vòng tại chỗ, lại không biết sóng từ đâu đập vào mạn đồ, nước biển mặn chát không ngừng bắn lên mặt Đoan Mộc Nhan.

Đoan Mộc Nhan giật mình, suýt nữa lui về sau mà bước hụt ra ngoài thuyền, sau khi cắn răng gượng lại cơ thể, nghĩ lại liền toàn thân run rẩy, thân thuyền không ngừng xóc nảy mãnh liệt lại nghe thấy Lương Cảnh gọi hẳn, miễn cưỡng đáp lại nói: “Ta không sao.”

Mặc dù cơ thể vẫn còn có thể chống đỡ, nhưng một con đồ nhỏ yếu ớt như vậy không biết sẽ chống chịu được bao lâu, hơn nữa trước mắt một chút ánh sáng cũng không có, nếu rơi xuống nước, chỉ sợ không có cơ hội sống sót. Đoan Mộc Nhan tinh thần xao động, không tự chủ được mà tâm hoảng ý loạn, hoài nghi bản thân có hay không phải chôn thân trong bụng cá.

Sức người đã không thể khống chế, chỉ biết bỏ mặc cho dòng ám lưu mãnh liệt đem thuyền đẩy qua lại, khiến Đoan Mộc Nhan bị rung lắc đến hô hấp đình trệ, hoang mang lo sợ.

Bên trong bóng tối đen ngòm, một bàn tay nắm được cổ tay của Đoan Mộc Nhan, thanh âm của Lương Cảnh xuyên qua tiếng nước truyền vào tai hẳn: “Nắm lấy ta.”

Đoan Mộc Nhan như vớ được nhánh cỏ cứu mạng, trở tay nắm lấy y. Nhưng mà đồ nhỏ, sau thời gian uống cạn tuần trà, không ngừng lung lay kịch liệt, rốt cuộc không chịu nổi chấn động, liền vỡ nát.

Đoan Mộc Nhan chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ đi, cái lạnh thấu xương dần dần thấm vào trong người, lan ra toàn thân, nước biển mạnh mẽ tràn vào miệng, cơ hồ có cảm giác chết đuối đến nơi. Vô ý thức ở trong nước mà vậy đập, bàn tay vẫn còn siết chặt lấy cánh tay Lương Cảnh, một chút cũng không hề xê dịch, trong lòng suy nghĩ, chung quy cũng coi như sống chết cùng nhau rồi.

Lương Cảnh lôi hẳn theo dòng nước mà mò mẫm bơi về phía trước, Đoan Mộc Nhan bị y kéo đi cũng hướng phía trước mà bơi tới, khó khăn giữa đầu tiếp khí, mơ mơ hồ hồ trầm nghĩ, hiện tại chỉ cần một khắc, một khắc thôi, chỉ là muốn nhìn thấy dáng dấp người thương nhiều hơn một tí, đáng tiếc chính là không thể.

Hắn toàn thân lạnh lẽo, tâm càng lạnh đến bi thương, không cách nào khắc chế được nước mắt chảy xuống.

Liên như vậy vô tri vô giác giãy dụa hồi lâu, thể lực cùng tâm lực đều cạn kiệt, hôn mê mất đi ý thức.

33. Chương 33

Đoan Mộc Nhan nghe thấy có người gọi hẳn.

“Tiểu Nhan? Tỉnh lại, Tiểu Nhan?”

Khớp xương toàn thân như bị ai đó cắt đứt, mệt mỏi rồi lại rất đau đớn, cố gắng động ngón tay cũng rất khó khăn và mệt nhọc, lực phủ ngũ tạng giống như bị lửa thiêu đốt, vô cùng đau đớn, hẳn cảm thấy dường như chính mình đang quay lại cái ngày ở dưới vách núi ấy, lúc vừa mới hồi phục lại ý thức.

Nhưng dưới thân đá cát ghồ ghề cùng hỗn tạp thanh âm của sóng biển đập vào bờ, Đoan Mộc Nhan biết chắc hẳn không nhận sai.

Vừa mở mắt ra liền bị ánh sáng quá mức trên đầu chói đến muốn chảy cả nước mắt, Đoan Mộc Nhan nhắm mắt, nhìn thấy gương mặt phóng to của Lương Cảnh xuất hiện trước mắt.

Đoan Mộc Nhan ngẩn người, mở miệng định nói thế nhưng thanh âm phát ra khàn khàn khó nghe, vội ho khan hai tiếng, mới nói: “Mặt người…….”

Phía dưới hàm bên trái của Lương Cảnh rõ ràng có một vết máu, có vẻ bị ngâm trong nước biển quá lâu, vết thương vằn vẹo xấu xí.

Lương Cảnh đưa tay nhẹ nhàng chạm lên, giọng cũng có chút khàn khàn, cười khổ nói: “Hiện tại càng khó coi rồi.”

Đoan Mộc Nhan bỗng nhiên cảm thấy đau thương, khó khăn lắc lắc đầu: “Lương Cảnh.”

Lương Cảnh nói: “Hả?”

“Người ôm ta một lát đi.” Đoan Mộc Nhan nhẹ giọng nói.

Lương Cảnh cười than thở: “Lại muốn nũng nịu à.” Mặc dù trêu ghẹo như vậy, nhưng vẫn đưa tay kéo hắn vào lòng mà ôm lấy.

Đoan Mộc Nhan vốn tưởng chắc chắn sẽ chết, vì thế có chết cũng không buông Lương Cảnh ra, không ngờ lại có thể một màn chuyển nguy thành an.

“Đây là đâu?” Miệng đều đầy vị nước biển mặn chát cùng vị tanh của máu, Đoan Mộc Nhan ho khan hỏi.

Lương Cảnh lộ ra biểu hiện có chút kỳ dị, nói: “Có lẽ đây chính là Yến đảo.”

Đoan Mộc Nhan ngẩn ngơ: “Làm sao biết?”

Lương Cảnh giải thích: “Ta đã đến cánh rừng phía trước nhìn qua rồi, rừng rất rậm rạp, bên trong ẩm ướt oi bức, côn trùng rất nhiều, ắt hẳn cũng có mãng xà. Mà quan trọng hơn là, một ít cây gỗ trên thân có dấu vết của vũ khí sắc bén, hơn phân nửa có dấu chân người.”

Đoan Mộc Nhan khó mà tin nổi nói: “Không nghĩ tới ta và người chưa chết, ngược lại đánh bậy đánh bạ lại đến được trên đảo. Đêm qua ta bất tỉnh, người....người làm sao tới được đây?”

“Ta làm sao lại có bản lĩnh lớn như vậy.” Lương Cảnh lắc đầu cười nói, “Cuối cùng cũng là lực kiệt, ngất đi lại được dòng nước đưa tới nơi này. May mà người nắm lấy tay ta không buông ra.”

Đoan Mộc Nhan cố gắng nở ra một nụ cười, Lương Cảnh lại nói: “Chỉ có điều đồ kia đã vỡ nát không thể dùng được nữa, hiện tại cũng chỉ có thể kiếm Yến Tê kia trước. Nếu như nơi này thật sự là Yến đảo, y lại sống trên cây trên đảo lâu năm như vậy, danh tiếng lại có thể truyền xa thế, mà chung quy cũng không cùng thể tục lui tới, không chừng gặp được rồi chúng ta sẽ có biện pháp trở về.”

“Àn.” Đoan Mộc Nhan gật đầu, chống đỡ thân thể run rẩy đứng lên.

“Chỉ không biết trong rừng sâu này sẽ có nguy hiểm gì đang chờ.”

Đoan Mộc Nhan lạnh nhạt nói: “Phàm là độc vật, người được máu ta cũng sẽ tránh xa. Nếu là chim trời cá nước, thì có gì phải sợ.”

Lương Cảnh trầm nghĩ, máu của Đoan Mộc Nhan có tác dụng như thế nào y không phải lần đầu biết, chỉ là lần này cần trọng hơn không muốn hắn lại làm gì tác trách.

Đoan Mộc Nhan sau khi chớp mắt một chút thì tỉnh dậy, liền cảm thấy bốn phía không khí nóng như lửa đốt, lúc trước hắn với Lương Cảnh từ bắc quốc một đường xuôi nam, đến phụ cận Nam Hải, tuy đã bắt đầu mùa đông nhưng lại hết sức ấm áp, xiêm y đã rất thoáng mát, thế nhưng lúc này trên đảo vẫn không thể nào chịu được, chỉ chốc lát sau liền toàn thân thấm mồ hôi, hắn không thể nhảy xuống biển để hạ nhiệt.

“Nơi này sao lại.....” hắn đang muốn cau mày, vô tình nhìn lướt qua y phục của Lương Cảnh toàn một màu máu, tiếng nói im bặt đi.

Lương Cảnh không rõ: “Làm sao?”

“Trên người người.....” Đoan Mộc Nhan không dám bước đến, chỉ mờ mờ nhìn những vết máu kia, chân không hề động đậy.

Lương Cảnh vội nói: “Không đáng bận tâm, chỉ là vô tình bị nam thạch đầu đó cắt trúng, không ảnh hưởng gì đến hoạt động cả.”

Đoan Mộc Nhan lẩm bẩm nói: “Tại sao có thể...”

Lương Cảnh là cửu ngũ chí tôn cao quý, tại sao lại có thể bị tổn thương thành tình trạng thế kia?

Nếu không phải vì mình, Lương Cảnh hà tất lại phải ở nơi hoang vu không người này mà chịu khổ chịu tội, y rõ ràng phải ở cung vàng điện ngọc có người hầu hạ mới đúng.

Hắn yêu thương Lương Cảnh như vậy, nhưng từ lúc ở dưới vách núi trở về, nhưng lại không ngừng đem đến cho Lương Cảnh vô số phiền vạ trên người.

Đoan Mộc Nhan không chịu nổi chua xót, sắc mặt tái nhợt đứng im tại chỗ, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

34. Chương 34

Lương Cảnh thấy vẻ mặt buồn rầu u ám của hắn, liền biết hắn lại đang để tâm vào chuyện vụn vặt, vội vàng kéo tay hắn qua, cố tình trêu ghẹo nói: “Làm sao a, tổn thương eo Tiểu Nhan liền ghét bỏ ta ư?”

Đoan Mộc Nhan bị y hỏi ngược lại, nhất thời thần trí cũng quay trở về, kìm nén nói: “Lúc nào rồi, còn nói những câu như thế hả!”

Lương Cảnh sờ sờ tóc hắn nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, ta còn muốn dựa vào Tiểu Nhan võ công độc bộ giang hồ đây bảo vệ a, đi mau thôi.”

Trên đảo khí hậu nóng bức, Lương Cảnh lòng bàn tay càng nóng, Đoan Mộc Nhan được y kéo đi, liền không chút chậm trễ mà theo sát đi về phía trước. Bên bờ cách đó không xa, chính là khu rừng xanh um tươi tốt, nhìn vào bên trong có thể thấy cây lá chênh lệch, cơ hồ ánh mặt trời cả ngày đều bị chặn lại, chỉ vài tia nắng nhỏ nhoi lên lối qua các tán cây mà rơi xuống, chính là cảnh tượng trước nay chưa từng thấy, dường như có cảm giác bản thân đang ở trong mộng.

Chỉ là trong rừng rậm rất nhiều côn trùng, muôn hình vạn trạng, cho dù không độc, bị đốt qua cũng ngứa ngáy khó chịu. Khí tức của Đoan Mộc Nhan quả nhiên có thể xua đuổi phần lớn côn trùng, nhưng vẫn có một số ít không bị ảnh hưởng, cuối cùng cả hai phải mặc kệ cái nóng bức khó chịu mà đem tất cả ý phục đem theo che kín tất cả vị trí trên cơ thể, quả thực là vô cùng chật vật.

Đi được ước chừng hơn nửa ngày, một mặt chấn thương chưa hồi phục, thể lực không thể chống đỡ nổi, mặt khác cũng phải xem xét nên đi hướng nào để tìm người, liền tạm thời dừng lại nghỉ chân.

Đoan Mộc Nhan nói: “Nơi như thế này, ban đêm càng nguy hiểm, mỗi khắc đều cần có người gác đêm mới được.”

“Không sai.” Lương Cảnh nói, “Người dường như rất mệt mỏi, chợp mắt tí đi.”

Đoan Mộc Nhan lắc lắc đầu: “Thương thế của người nặng hơn.”

Lương Cảnh biết lúc này không phải là thời điểm cậy mạnh, Đoan Mộc Nhan võ công tuy cao, nhưng hắn lại không thông hiểu thuật Kỳ Môn Độn Thổ, chỉ có ý là cố tìm hiểu đôi chút. Muốn tìm được Yến Tê, cần hai người phải hảo hảo bảo trọng mới được.

Ở trên chạc cây đã được mấy ngày rồi, chưa từng thấy cái gì bất ngờ, nhưng đi sâu vào, mãng xà ngày càng nhiều, đủ loại đủ màu diễm lệ, khiến Lương Cảnh có chút kinh hoảng.

Những gia hỏa không chân kia mặc dù chỉ là qua đường, nhưng chung quy không thể vô sự sống yên ổn với nhau, Đoan Mộc Nhan cúi đầu từ trong đầm cạn mức nước đi ra, Lương Cảnh bỗng nói: “Tiểu Nhan, đừng nhích.”

Đoan Mộc Nhan thân thể cứng đờ, liền thấy Lương Cảnh nhanh như chớp đưa tay ra, nắm lấy một cái gì đó toàn thân sặc sỡ cách đỉnh đầu hắn không xa, nhìn kĩ thì đó là một con rắn nhỏ ước chừng chỉ bằng hai ngón tay.

Đoan Mộc Nhan vừa nhìn bên dưới, không khỏi nghĩ mà sợ, đưa tay chạm lên thân con rắn, con rắn kia liền mềm oặt sụp xuống.

Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy hoa mắt, trên cổ tay Lương Cảnh lại có một con tương tự vững vàng quần lấy, răng nanh của nó đã lún sâu vào thịt ở cổ tay của y.

Đoan Mộc Nhan sợ hãi kêu: “Lương Cảnh!”

“Người.... Trước tiên đem nó lấy ra.” Lương Cảnh sắc mặt cũng đã biến đổi, “Tay ta, cổ tay ta hơi tê tê.”

Đoan Mộc Nhan hoảng loạn mà đem con rắn kia cũng bóp đến chết, ném qua một bên, ánh mắt thoát chốc trống rỗng.

“Đừng sợ,” Lương Cảnh ôn nhu nói, “Có thể không phải thứ có độc trí mạng.”

Đoan Mộc Nhan nhưng mờ mịt nói: “Nếu đúng thì sao? Ta sao dám nhìn người cứ như vậy..... Như vậy.....”

Lương Cảnh cũng im lặng. Hắn nửa người đã không còn tri giác, liệu có thể lừa gạt Đoan Mộc Nhan đến khi nào.

Đoan Mộc Nhan lòng nóng như lửa đốt, cơ hồ muốn rơi lệ, bỗng nhiên trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ, cố gắng bình tĩnh nói: “Lương Cảnh, người nếu tin ta, có dám đánh cược một lần không?”

Lương Cảnh môi một màu xanh trắng, vẫn cố gắng nở nụ cười nói: “Ta luôn luôn tin tưởng người.”

Y không biết Đoan Mộc Nhan có biện pháp gì, đã thấy Đoan Mộc Nhan lấy ngón tay thay dao, cắt đứt một đường trên cánh tay mình, máu tươi nhất thời tuôn ra.

35. Chương 35

Buồn lắm cơ, sao không thấy ai comt hay thả tim cho ta thế, cũng gần hết đời, đạo này bệnh làm biếng tăng cao nên tối giờ mới nhả chương mới. Không biết có ai mong truyện của ta không T>T.

p/s: có ai chơi face không, inb nói chuyện với ta cho vui:~)

Lương Cảnh kinh hãi kêu lên: “Người.....”

Y muốn hỏi Đoan Mộc Nhan vì sao bỗng nhiên lại tự tổn thương bản thân, nhưng độc tính lan tràn cực nhanh, miệng lưỡi tê dại đến ngay cả nói cũng không thể nói trọn vẹn, rõ ràng thời tiết đang rất khô nóng, thể nhưng mồ hôi lạnh lại không ngừng từ sống lưng không ngừng chảy xuống.

Đoan Mộc Nhan đem vết cắt đang chảy máu tiến đến miệng y: “Uống nó, sau khi uống sẽ có chút thống khổ, người nhịn một chút.”

Máu người thường có mùi tanh, nhưng của Đoan Mộc Nhan lại thoang thoảng mùi của một loại thuốc, mùi có vẻ đắng chát, cũng có thể do cảm giác đã bị tê liệt, nên cơ hồ không nghe rõ được mùi vị.

Lương Cảnh tỉnh thần một trận chấn động, nhớ đến lúc Đoan Mộc Nhan nằm trên giường Lương Cảnh từng đối với y nhắc qua Ma Giáo có bí pháp lấy độc trị độc, thể nhưng không nghĩ ra một ngày bản thân lại tự mình thể nghiệm. Mặc dù không muốn uống máu Đoan Mộc Nhan, nhưng hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu y bỏ mạng tại nơi này, không chỉ bỏ lại Đoan Mộc Nhan lẻ loi một mình, mà còn đem cả thiên hạ lê dân vứt bỏ rồi.

Đoan Mộc Nhan sợ y không chấp nhận biện pháp này, liền nâng cằm y lên đem máu rót vào miệng Lương Cảnh. Chất lỏng mang theo nhiệt độ cay đắng không chịu nổi, nương theo một mùi hương kì lạ chảy xuống yết hầu Lương Cảnh, y cảm thấy yết hầu nóng như lửa đốt.

Đoan Mộc Nhan cánh tay nhỏ trắng như tuyết lộ dưới ánh mặt trời, nhiễm một màu tươi đẹp, khinh quý cực điểm. Độc vật khát máu ngửi được mùi máu tanh tìm đến, lại bị dị hương không tên kia làm kinh sợ, hốt hoảng bỏ chạy.

Một lát sau, Lương Cảnh toàn thân cứng đờ quả thực đã có chút phản ứng, ngũ quan cũng dần dần hồi phục, nhưng thay vào đó trong bụng lại dâng lên cảm giác đau nhức, khiến cho y thoáng chốc mặt vàng ợt, môi cũng một màu xanh trắng.

Đoan Mộc Nhan thả ống tay áo xuống, đỡ lấy thân thể y, lo lắng nói: “Hiện tại thấy thế nào?”

“..... Ta không biết.” Lương Cảnh cắn răng, thanh âm đứt quãng trả lời: “Độc tính.... Đường như tạm thời đã được đề lại.”

“Nơi này sợ có nhiều độc vật, chúng ta nên di chuyển sang nơi khác, người ngồi xuống nghỉ một chút đi.” Đoan Mộc Nhan nhíu mày, nói đứt lời, liền đem Lương Cảnh bế ngang lên (ôi chu cha mà ơi, lạy chúa tôi:’)), đẩy những thứ vụn vặt ra hai bên mà đi về phía trước.

Đoan Mộc Nhan một bộ dáng bình thản, giống như Lương Cảnh chỉ là một sợi lông ngỗng nhẹ tênh (thật sự là ta ko còn gì để nói với hai vị này:’)), mặc dù Lương Cảnh thần trí mơ hồ, cũng bị làm cho giật mình, không biết nên khóc hay là cười mới phải.

Cũng may Lương Cảnh vẫn bị đau đớn hành hạ, nên tâm trí cũng không còn chỗ trống cho y giận dữ và xấu hổ.

Đi được một đoạn, Đoan Mộc Nhan đem Lương Cảnh thả xuống, nhìn y bởi vì đau đớn mà ngũ quan vặn vẹo, đưa tay giúp hắn lau đi mồ hôi, thấp giọng hỏi: “Người có hối hận không?”

Lương Cảnh gắng gượng lắc lắc đầu, thanh âm yếu ớt nói: “Người thay ta chặn một kiếp, bây giờ bất quá cũng là trả lại thôi.”

Đoan Mộc Nhan sững sờ, ngang bướng nói: “Ta không cho phép người hoàn lại, ta muốn người mãi mắc nợ ta.”

“Không phải là ghi nợ mới rồi ư.” Lương Cảnh ánh mắt hơi động, liếc nhìn cánh tay của hắn.

Đoan Mộc Nhan nhất thời trầm mặc, sau đó lại nói: “Nếu là ta hại người mất đi giang sơn, người sẽ hối hận?”

“Có thể..... Hổ thẹn, nhưng không hối hận.”

Y sinh ra giang sơn đã là trọng trách của bản thân, không được quyền lựa chọn, nhưng Đoan Mộc Nhan chính là ý trung nhân mà y đã chọn. Phụ bách tính thiên hạ, y sẽ hổ thẹn, sẽ tự trách, sẽ không yên lòng, bởi lẽ y là Thiên Tử. Nhưng chọn Đoan Mộc Nhan, lại chính là cứu tử vị hối (*).

Có lẽ bởi vì uống máu của Đoan Mộc Nhan, Lương Cảnh có một loại cảm giác cùng huyết mạch hòa vào nhau, mà tự nhiên liền muốn yêu hắn càng nhiều hơn.

Đoan Mộc Nhan kinh ngạc nhìn chằm chằm Lương Cảnh một hồi lâu, không nói tiếng nào.

Độc rắn cùng máu độc hòa vào nhau, mang đến phản ứng vô cùng kịch liệt, liên tiếp mấy ngày, Lương Cảnh đều chỉ có thể nằm trên lưng Đoan Mộc Nhan, có lúc tỉnh lại, có lúc lại hôn mê, mơ mơ màng màng được hắn đem đi.

Y vì thường xuyên bất tỉnh, đương nhiên Đoan Mộc Nhan phải dốc lòng chăm sóc, thừa dịp lúc Lương Cảnh ngủ, nắn nắn mặt y, lầm bầm nói: “Bây đặt nói hoa mỹ (**) là trả nợ, tên lừa đảo nhà người, rõ ràng là đến đòi nợ.”

Sau nhiều ngày bị giày vò, Lương Cảnh cũng đã hơi hơi khôi phục chút tinh thần.

Lúc này, cảnh rừng phía trước bỗng nhiên trở nên thưa thớt, cảnh tượng so với trước khác biệt hoàn toàn.

Đoan Mộc Nhan dừng bước, ra hiệu Lương Cảnh mở mắt đến xem.

Lương Cảnh chăm chú nhìn kỹ, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra nét vui mừng.

Nơi phía trước, dường như có dấu vết sắp xếp tu chỉnh qua theo Bát Môn(***)

(*) Cứu tử vị hối (): biểu thị rất nhiều. Dù cho có chết đến chín lần cũng không hối hận. Miêu tả ý chí kiên định, bất luận trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cũng quyết không dao động lùi bước. Nghĩa trong truyện chính là không bao giờ hối hận, có chết cũng không hối hận.

(**) Câu gốc là “ ” (mỹ kỳ danh viết): xuất xứ từ tác phẩm “Đằng Dã tiên sinh” của Lỗ Tấn, đại ý khi một người đặt tên cho một vật, một việc nào đó một cái tên hay, thì người ta sẽ dùng câu này để chỉ về cái việc đặt tên đó. Tùy tình huống mà nó sẽ có nghĩa tốt hay xấu.

(***) Cái này liên quan đến mấy cái vấn đề xem tướng, hay bát quái gì đó của Trung Quốc, vì ta cũng không hiểu rõ nên cũng không biết phải giải thích sao, mọi người có thể hỏi gò ca ca để biết thêm chi tiết ha:3:3

36. Chương 36

Lương Cảnh vẫn chưa nghiên cứu kĩ về phương pháp bát môn thôi diễn, cũng may có thể từ dịch số chỉ đạo mà suy ra, cũng có thể mò mẫm ra một chút môn đạo.

Huống hồ..... Cảnh tượng trước mắt khiến Lương Cảnh có một loại cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Đoan Mộc Nhan công Lương Cảnh trên lưng mà đi, Lương Cảnh khí lực khôi phục chút ít, liền vô luận như thế nào cũng muốn xuống khỏi lưng hắn, Đoan Mộc Nhan không thể làm gì khác hơn là dịu lấy y chậm chậm đi tới.

Trong rừng rậm này, những vật còn sống có thể chế biến một bữa ăn ngon cũng không nhiều, thực sự không biết tại sao Yên Tê lại có thể sống nhiều năm trên đảo như vậy.

Lương Cảnh được Đoan Mộc Nhan dịu đi, cả hai đi theo con đường phán đoán của Lương Cảnh mà đi tới, thế nhưng khung cảnh trước mắt so với trước không hề có sự thay đổi, cứ như cả hai đã tiến vào quỹ đả tường vậy (không xác định rõ phương hướng, mơ hồ xoay quanh tại chỗ).

Đoan Mộc Nhan không nhịn được nói: “Đi thế này thật sự có thể đi được ra ngoài ư?”

“Trận pháp này, so với cái ta gặp khi bé cơ hồ là cùng một bài trí.” Lương Cảnh khẳng định.

Sở dĩ y đối với những thứ này cảm thấy hứng thú, bởi vì lúc Lương Cảnh còn nhỏ, có người ở trước mặt y bày một sa bàn trận tên gọi là Sơn Xuyên Phong Nguyệt. Lương Cảnh bởi vì bị trận pháp phức tạp này hấp dẫn, nên từ đó mới nghiên cứu cùng Chu Dịch.

Đáng tiếc người kia không lâu sau đó cũng biệt vô âm tích, không chút tin tức, thậm chí ngay cả nhà cũng không quay về, Lương Cảnh tìm y khắp nơi nhưng vô vọng, rốt cuộc cũng chỉ học được một phần của Sơn Xuyên Phong Nguyệt trận pháp.

Trận pháp Sơn Xuyên Phong Nguyệt, chính là từ bốn yếu tố đơn giản núi, sông, gió, trăng cấu thành nên, trong trận biến đổi khôn lường, khiến người thần phục, nhưng trận pháp này nếu không có một lượng lớn nhân lực của cải thì không thể bày trận. Nhưng trận pháp trên đảo này, chẳng qua chỉ là Nguyệt trận, bởi vậy dù cho chỉ có một người, tiêu hao chút thời gian cũng có thể bố trí thành.

Đoan Mộc Nhan chỉ đơn giản nói một câu: “Bát môn cửu tinh chi lưu, ta không hiểu.”

Lương Cảnh dù sao cũng rảnh rỗi, liền giảng giải cho hắn: “Trận này tên là Nguyệt trận, nhìn từ trên xuống giống như là mặt trăng đêm mờng một.....”

Y hết sức giảng giải một trận, Đoan Mộc Nhan cau mày nghe, cũng không biết có nghe lọt tai hay không, chỉ thấy hai mắt lơ mơ.

Bỗng nhiên, Đoan Mộc Nhan bất thành linh gơ tay lên nói: “Im lặng.”

Lương Cảnh chỉ biết cảm thán hắn không phải là người biết tự kiềm chế bản thân, không chút vui vẻ mà im miệng, Đoan Mộc Nhan sắc mặt lại trở nên nghiêm túc hắn nói: “Ở phía trước, ta nghe thấy hình như có dấu hiệu sự sống.”

“Không phải là.....” Lương Cảnh nghi ngờ nói, “Đến hướng phát ra âm thanh thử đi.”

Đoan Mộc Nhan cùng y trao đổi ánh mắt, lên tinh thần mà theo tiếng động đi tới.

Đi được vài bước, chẳng những nghe được âm thanh tiếng lá xào xạc, mà còn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước chảy, mặc dù chưa nhìn thấy gì, nhưng phiền muộn lo lắng trong lòng cũng vơi đi phần nào.

Bỗng nhiên Đoàn Mộc Nhan không đi tiếp nữa, lại ần ần mu bàn tay Lương Cảnh, ra hiệu cho y cũng dừng lại.

Lương Cảnh đợi một lúc, cũng nghe thấy trong gió truyền tới tiếng bước chân.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt hai người. Có lẽ, đối phương cũng nhìn thấy Lương Cảnh cùng Đoàn Mộc Nhan, nhưng vẫn không nhanh không chậm, từ từ đi đến.

Đoàn Mộc Nhan quan sát rất kỹ, người đến kia y phục hình dáng với cấu tạo có chút kì dị, chỉ là vền vền một mảnh vải thô sẫm màu bao trùm toàn thân, tay chân đều để lộ ra bên ngoài, lộ cả một mảng da thịt, có chút giống người Man, nhưng dung mạo hoàn toàn là mang dáng dấp của người Lương, nhìn khuôn mặt, so với hắn còn trẻ hơn vài phần, giống như còn chưa đến tuổi thiếu niên. Ngũ quan đoan chính, con mắt nhỏ dài, lúc đầu nhìn không có gì nổi bật, nhưng càng nhìn lâu vài lần, lại cảm thấy con mắt trong veo sáng hoắc đến dị thường, khí chất thông minh nhanh nhạy phủ vào mặt.

Đối phương đi đến gần, cách mấy trượng hỏi: “Người nào?”

Lương Cảnh cố nén tâm tình kích động, lễ độ nói: “Các hạ có phải là Yến tiên sinh không?”

Thiếu niên kia nhẹ nhàng giễu cợt một tiếng, nhún mày nói: “Đúng, ta chính là Yến Tê.”

37. Chương 37

Yến Tê trong tay cầm theo mấy con rắn còn sống, Lương Cảnh vừa trải qua một trận độc rắn dần vặt, thấy vậy không khỏi cảm thấy ngũ tạng có chút cảm giác cuộn cuộn. Nhưng mà những con rắn màu sắc sặc sỡ kia tuy so với hai con tấn công Lương Cảnh không hề khác biệt, thể nhưng trên tay Yến Tê lại chỉ mềm mại uyển chuyển lượn quanh cánh tay y, một bộ dáng không dám lơ đãng.

Yến Tê ngược mắt liếc nhìn Lương Cảnh, ngạc nhiên nói: “Bị Tu La Cơ cắn qua ư? Không sao không sao, vừa vật nhặt được một con Quỷ thần, nếu người không sợ tanh thì trực tiếp ăn đi.”

Nói xong, liền giơ tay đưa qua một con rắn lưỡi đang phì phì thè ra, một bộ cực kì hào phóng mà đưa đến trước mắt Lương Cảnh.

“.....” Lương Cảnh trên mặt lúc đỏ lúc trắng, thiếu chút muốn cúi đầu xuống mà nôn.

Đoàn Mộc Nhan vẻ mặt bất thiện mà nhìn Yến Tê: “Không được ghẹo hắn.”

Yến Tê bất mãn lườm một cái: “Muốn cầu ta, còn kén chọn.”

Được Yến Tê dẫn đường, ba người rất nhanh liền thoát khỏi mê trận. Mà chính là mỗi bước đi của y cùng Nguyệt trận ăn khớp, khiến Lương Cảnh cảm thấy trong đó có điều kì quái.

Hiện ra trước mắt là một căn nhà nhỏ bé, bảo phòng ốc sơ sài tuyệt đối không phải là khiêm tốn, trên đỉnh chỉ có chút phiến lá bện lại che phủ, nhìn qua bất quá cũng chỉ là một căn nhà nhỏ đủ cho Yến Tê trú ngụ.

“Ày, các người cũng nhìn thấy đấy.” Yến Tê ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong nhà, nhún vai nói: “Chữa bệnh hay không không nói, ta đây chỉ là một căn lều nhỏ sơ sài có muốn đãi khách cũng chỉ là có tâm mà vô lực.”

Dứt lời, y còn mỉm cười thêm một câu: “Thế nên bằng hữu từ phương xa đến, không phải nên có chút kính hỉ ư.” (câu này bạn Yến Tê đang nói mỉa í)

“Xây một cái gian nhà như của người là chuyện dễ như trở bàn tay.” Đoàn Mộc Nhan lạnh nhạt nói.

Yến Tê lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, cũng không phản bác, cười cợt: “Hai vị đến đây, muốn xem nghi nan tạp chứng gì?”

Đoàn Mộc Nhan nói: “Có một loại võ công, lúc tu luyện sẽ cùng hồn phách giao hòa, nếu như muốn loại bỏ, thì phải.....”

“Công phu như vậy chỉ sợ không phải võ học chính đạo a.” Yến Tê xen lời hắn.

Đoan Mộc Nhan bị cắt lời liền có chút không vui, Lương Cảnh lại trầm nghĩ, vạn nhất gia hỏa cổ quái này không chịu chữa trị cho người trong tà phái, thì phải làm sao cho phải đây.

“Đừng nhìn chằm chằm ta như thế.” Yến Tê vung vung tay, “Chánh hay tà, cùng ta có can hệ gì? Ta chỉ là một sơn dã thôn phu, dân trong thôn thôi.”

Lương Cảnh tâm trạng hơi bình ổn lại: “Ý của các hạ là.....”

Yến Tê cười nói: “Ma Giáo tâm pháp, đích thật chính là lấy hồn làm dẫn, lấy phách kí sinh, thú vị thú vị.”

Không chờ Lương Cảnh kịp vui mừng, y lại nói: “Có điều đã lựa chọn tu luyện ma công, lại chờ đến lúc hối hận phải quay tìm đại phu? Nhưng mà dù sao cũng không phải bệnh nan y chết người, các người tự mình cố chịu đi, không chữa không chữa.”

“Người.....” Đoan Mộc Nhan sắc mặt hiện vẻ giận dữ, nắm chặt bàn tay.

Yến Tê giả vờ kinh ngạc nói: “Sao một lời không hợp liền muốn đánh muốn giết, ta khuyên người vị tiểu mỹ nhân này, vẫn là ổn định chút đi. Một khi kinh nộ, tâm ma sẽ phản phệ càng lợi hại, nếu xảy ra liền không thể ngăn cản.”

“.....” Đoan Mộc Nhan cũng chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng lần khinh bạc này.

Lương Cảnh âm thầm suy nghĩ làm sao lay động được tâm tư người phía trước, chớp mắt lóe ra một ý nghĩ, thử thăm dò nói: “Xin hỏi các hạ tại sao lại biết được trận pháp Sơn Xuyên Phong Nguyệt không truyền ra ngoài này?”

Yến Tê bỗng nhiên sững sờ đứng thẳng người nhìn Lương Cảnh, thu hồi vẻ mặt bất cần đời: “Là..... Một vị cố nhân truyền lại.”

“Hề Xuyên?” Lương Cảnh nói ra một cái tên.

Yến Tê bỗng nhiên bật dậy, vẻ mặt kỳ dị: “Người biết hắn? Cùng hắn có quan hệ như thế nào?”

Lương Cảnh càng tăng nghi hoặc, thế nhưng trên mặt chỉ là mỉm cười nói: “Đều là truyền nhân của Sơn Xuyên Phong Nguyệt trận, vậy các hạ cùng y có quan hệ gì?”

Yến Tê sững người một hồi, ý thức bản thân tựa hồ vừa mới luống cuống, lại ngồi trở xuống, cũng không cùng Lương Cảnh dây dưa nữa.

“Nói hay không, tùy người. Chữa hay không, thì do ta.”

Lương Cảnh than: “Hề Xuyên chính là đệ đệ của gia mẫu.”

“Nói vậy, Hề Xuyên chỉ có một tỷ muội, được gả vào.....” Yến Tê ngừng nói, kinh ngạc đánh giá Lương Cảnh, rất nhanh lại vỗ tay cười nói, “Cũng coi như là chuyện ngoài dự đoán.”

38. Chương 38

Lương Cảnh vắt hết óc cũng không nhớ nổi cữu cữu của mình với người này có liên hệ gì, bất quá y vừa bảo có, thế thì cũng không tệ.

“Các hạ cùng Hề Xuyên đã là cố nhân, việc ta sở cầu có thể cân nhắc lại một chút không?”

“..... Thôi được, Hề Xuyên phóng bút ghi lung tung lên sổ sách, bản thân không đến đòi, phải để ngoại tôn qua thu lợi tức.” Yến Tê cúi đầu nghĩ ngợi, nhưng vẫn đồng ý.

Nghe ý tứ trong lời y, hẳn là đối với Hề Xuyên có điều thua thiệt. Lương Cảnh khó hiểu nói: “Tiên sinh cùng cữu cữu đến tột cùng là quan hệ như thế nào?”

Yến Tê cười nói: “Chuyện của trưởng bối, tiểu bối tốt nhất không nên biết làm gì.” (bị lừa tênh chó đẻ, tôi biết lắm mà, cậu cháu hai người này toàn đi thả dê người ta không:v:v)

Lương Cảnh nhìn khuôn mặt mềm mại muốn búng ra nước của y, có chút bực bội.

Yến Tê không hiểu vì sao lại liếc nhìn Đoàn Mộc Nhan, bốn cợt nói: “Đoàn Mộc công tử, không phải bảo muốn dựng nhà sao? Nếu như đã muốn ở lại, vậy thì hiện tại bắt tay vào làm là tuyệt vời rồi đó.”

Đoàn Mộc Nhan không ưa điệu bộ ngạo mạn thế này của y, hừ lạnh một tiếng, đối với Lương Cảnh nói: “Người ở nơi này nghỉ ngơi, ta đi.”

“Vậy ta.....” Lương Cảnh đang muốn nói, nhưng lại nhìn thấy Yến Tê đối với y liên tục nháy mắt, liền đem câu nói nuốt trở vào.

Đoàn Mộc Nha đi xa rồi, Yến Tê mới hắng giọng một cái: “Tiểu Lương a.....”

Lương Cảnh khoe miệng giật giật: “.....”

“Một mỹ nhân độc địa như vậy lại đem giữ trong cung”, Yến Tê hí hửng cười nói, “Cũng may mà người chịu đựng nổi a.”

“Trường bối, các hạ vẫn là nói vấn đề chính đi.” Lương Cảnh ho nhẹ một tiếng, cười nói.

Yến Tê nghiêm mặt nói: “Tán công như tán hồn, mặc dù không đến nỗi tam hồn thất phách (ba hồn bảy vía) mất hết, cũng tránh không được thần trí bị hao tổn. Người nếu như đã yêu thích vị mỹ nhân trở như khúc gỗ, không biết ý tứ kia (chém đó ;’)), ta cũng có thể giúp người một tay.”

Lương Cảnh cau mày nói: “Ta nghĩ, lợi tức các hạ nói đến không chỉ như vậy đi.”

Yến Tê nhìn hẩn một lúc, lắc lắc đầu: “Biện pháp thì có. Người bị tán hồn, dùng hồn một người khác thế vào.”

Lương Cảnh yên lặng nghe y nói, không thể tưởng tượng nổi.

“May mà người gặp được ta.” Yến Tê hơi chớp mắt, “Sư phụ truyền cho ta một con hồn cổ, có thể thực hồn dịch phách, cũng có thể bởi vì hồn sinh hồn. Đưa nó vào cơ thể một người mà nuôi dưỡng, thổ nạp (thải ra nạp vào) hồn phách mà sinh trưởng, chờ thời gian tinh hồn kết thành, lại đem nó đưa vào cơ thể người còn lại, liền có thể đem một phần hồn phách của người kia hoàn chỉnh trở lại.” (nuôi trong cơ thể mà sao lấy ra lấy vào dễ dàng vậy, chả lẽ dính nó trên người như ve chó à,--lll, lạy hồn)

“Trong quá trình này, người nuôi dưỡng phải chịu rất nhiều thống khổ, tâm can như bị xé nát.” Yến Tê khoe miệng khê nhếch khinh bỉ, “Người cao quý như thế....., tội gì lại đi dấn vật chính mình.”

“Cũng chỉ là nếm chút khổ sở, coi như thể nghiệm tình hình thiên hạ bách tính thôi.”

Yến Tê liếc nhìn y một cái: “Trước đem hồn phách tản đi, lúc đầu tâm trí sẽ như đứa trẻ ba tuổi. Cổ trùng ở trong người theo thời gian sẽ tăng trưởng, sẽ từ từ khôi phục lại nguyên trạng. Ngắn thì mấy tháng, lâu là ba bốn năm cũng có thể —— nhưng cũng không đến nỗi không có linh nghiệm.”

Lương Cảnh nói: “Liên theo người nói.”

“Hai yêu cầu.” Yến Tê đưa ra hai ngón tay.

Thứ nhất, thi thuật cần thiết đồ vật, chỉ cần Lương Cảnh tự mình chọn mua, Yến Tê hết thấy mặc kệ.

Thứ hai, không được đối với người khác tiết lộ y cùng Hề Xuyên có quen biết.

Điều kiện thứ nhất Lương Cảnh tự có thể lĩnh hội, nhưng cái thứ hai khiến Lương Cảnh thoáng chút do dự, nhưng cũng chỉ biết tạm thời đè nén lại nghĩ hoặc trong lòng.

“Không biết khả năng bơi của người ra sao, ta chỗ này cũng chỉ có một cái bè trúc có thể dùng vượt biển. Còn nếu không, thì tiểu mỹ nhân của người chỉ có thể cùng ta sống nương tựa lẫn nhau rồi.” Yến Tê trên mặt thoáng hiện vẻ gian xảo, “Tránh khỏi màn sương mặc dù có tổn chút sức, nhưng cũng không phải là không có cách, người phải nhớ kĩ cho ta, ta không có kiên nhẫn mà nói lại lần hai.”

Thừa dịp Đoàn Mộc Nhan chưa về, Yến Tê vội vã đem tất cả việc đều dặn dò, lại nói: “Người lấy cái dao găm trên bàn lại đây.”

Lương Cảnh lấy từ trên bàn đến một thanh đoản đao bình thường không có gì đặc biệt, Yến Tê cầm lấy trong tay, cắt một đường trên đầu ngón trỏ của mình, lại nắm lấy ngón tay của Lương Cảnh cũng cắt lấy một đường.

Yến Tê sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, hàm răng mạnh mẽ cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn dùng sức cắn rách luôn nó, dường như đang phải chịu thống khổ rất lớn. Động tác trên tay thế nhưng lại cực nhanh, Lương Cảnh còn không biết y đã làm những gì, liền cảm giác đầu ngón tay có chút ngứa ngáy, nhưng ngay lập tức biến mất.

“Một chút đau đớn vật vãnh, cổ trùng vậy là đủ rồi.” Yến Tê đè nén thanh âm run rẩy, biểu hiện mang theo tiêu tụy, nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người, “Đúng rồi, ngoại trừ đan sa ở ngoài, lại mua chút rượu, loại mạnh nhất.” (bỏ cổ trùng rồi đó hả o.O)

39. Chương 39

Yến Tê ngậm một cọng cỏ trong miệng, bệ vệ ngồi xổm xem Đao Mộc Nhan “dẫn vật” đám gỗ dưới đất, không hề quan tâm chút nào đến hình tượng bất nhả của mình.

“Tiểu mỹ nhân, người cứ “dẫn vật” đám gỗ ấy thế kia, bệnh chữa xong cũng không xây được căn nhà như của ta đâu.”

Đao Mộc Nhan lạnh nhạt liếc y một cái, nhưng phải công nhận y nói đúng. Cánh rừng này nóng ướt gấp mấy lần Trung Nguyên, nên đám cây gỗ sinh trưởng ở đây cũng cứng cáp, chắc khỏe gấp mấy lần, cho dù là hắc, cũng phải dùng sức rất nhiều mới có thể lay động. Yến Tê vốc người mảnh khảnh như vậy, vô công lại có vẻ qua quýt, không biết tại sao lại có thể dựng nên căn nhà thế kia.

Ngay sau đó không chút bực mình mà thả chậm tốc độ trên tay.

Lương Cảnh lúi đến một đồng vật nặng trĩu, nhất thời nhìn sơ qua thấy Đao Mộc Nhan lòng bàn tay đã mài hồng, có chút đau lòng. Vốn là nhìn ra Yến Tê kêu Đao Mộc Nhan rời đi là do có lời muốn nói, nhưng không nghĩ tính khí Đao Mộc Nhan bây giờ lại vô cùng hiếu thắng, nói đến liền muốn làm được. Vội vàng đi lên trước, kéo tay hắn nói: “Đừng làm nữa. Yến tiên sinh khi nãy nói không nơi ngụ ở chỉ là lừa người thôi, sau nhà có một cái trường, ta đã mang ra rồi, người nghỉ ngơi một lúc đi, ta đem nó dựng lên là có thể ở rồi.”

Vừa bắt mắt liếc mắt nhìn Yến Tê.

Yến Tê từ đầu đến cuối ở một bên cười tủm tỉm nhìn hai người, lúc này mới nói: “Người biết?”

“Mặc dù chưa từng thử qua, nhưng chung quy vẫn hiểu được quy tắc trong đó.” Lương Cảnh ngượng ngùng.

Đao Mộc Nhan tức giận đối với Yến Tê nói: “Không phải cái gì cũng chỉ có mình người biết.”

“Ồ, tiểu mỹ nhân đối với ta có địch ý lớn thế.” Yến Tê xoa xoa mặt, lại tiếp tục không có ý tốt mà cười nói: “Có điều, trường này là dùng khi ta đi săn trong rừng, cực kì nhỏ, chỉ có thể ở được một người. Người còn lại cũng chỉ có thể chấp nhận nằm dưới đất trong phòng ta rồi.”

Đao Mộc Nhan lập tức nói: “Ta ở cùng người.”

“Không được a, người mỗi giờ mỗi khắc đều mang một bộ dáng muốn ngàn đao băm thây ta, ta há có thể ngủ yên?” Yến Tê đẩy đẩy cọng cỏ trong miệng nói.

“Ta chính là không thèm ra tay với người.” Đao Mộc Nhan đáp.

“Ân.....” Yến Tê trầm ngâm chốc lát, “Nhưng mà vẫn không được.”

Đao Mộc Nhan cau mày: “Lại làm sao?”

Yến Tê khloe miệng khẽ nhếch, ung dung nói: “Người đẹp như thế kia, ta sợ bản thân không kiềm chế được.” (bạn này giỡn nhây vl:v, chắc đùa được người ta:v)

Lương Cảnh: “.....”

Đoan Mộc Nhan mặt đã một màu xám xịt. Ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa Lương Cảnh và Yến Tê, nói: “Ta không cho.” (tiểu Nhan dễ cưng quá diiiii, *lăn lăn*)

Yến Tê một bộ đã lĩnh ngộ “Nha” một tiếng, vô cùng chân thành nói: “Người không cần phải lo lắng dư thừa. Ta dù gì một nửa cũng có thể xem là cữu mẫu của Lương Cảnh, chắc chắn sẽ không làm những chuyện trái với luân thường đạo lý kia.” (*đập bàn* há há há, tự nhận cữu mẫu kìa, há há há há, đã bảo là bị thả dê mà, há há há há, cậu cháu hai người rất tốt, toàn dê được mỹ nhân, há há há há)

Nói xong, Yến Tê không ngừng tự cười, cũng không quản hai người kia phản ứng gì khi nghe xong.

Mà lúc này không riêng gì Đoan Mộc Nhan, đến cả Lương Cảnh con người cũng suýt chút nữa muốn rút ra khỏi hốc mắt.

Đoan Mộc Nhan ghen lời hồi lâu, mới hừ một tiếng: “Tạm thời tin lời xằng bậy của người.”

Trong lúc hai người kia nói chuyện với nhau, Lương Cảnh đã yên lặng mà đóng đinh lên cọc, Đoan Mộc Nhan đi đến giúp đỡ, còn chưa được bao lâu. liền nhận thấy thân thể Lương Cảnh cứng đờ, lưng cong lên, một bộ dáng dấp cực kì thống khổ.

Đoan Mộc Nhan cả kinh, vội vàng gọi Yến Tê ra xem.

Y là bởi vì tác dụng của hồn cổ mà gây đau đớn, Yến Tê vừa nhìn liền biết, nhưng lại giả vờ giả vịt bắt mạch cho Lương Cảnh một lúc, cười nói: “Chỉ sợ là độc tính của Tu La Cơ còn chưa được diệt tận gốc. Lúc trước bảo hần ăn Quỷ Quân, hần lại không chịu, bây giờ như vậy cũng là bình thường thôi.”

“Người có biện pháp gì không?” Đoan Mộc Nhan vội la lên

“Đợi ta lấy một bát máu của Quỷ Quân đến.” Yến Tê gật đầu.

Y đi rồi rất nhanh quay lại, trong tay bưng một bát gốm, bên trong đựng một thứ chất lỏng màu xanh lục, màu sắc vô cùng đậm, nhưng lại không hề nghe thấy mùi máu tanh.

Đoan Mộc Nhan tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn tiếp nhận lấy bát chính mình ném thử một miếng cảm thấy không có gì khác thường, liền đưa đến bên miệng Lương Cảnh.

Yến Tê nhìn Đoan Mộc Nhan cho Lương Cảnh uống xong, liền nói: “Độc này để loại bỏ triệt để cần có thời gian, không thể nhất thời nóng lòng. Đúng rồi, hần trúng độc đã mấy ngày, là như thế nào giữ được tính mạng?”

Lương Cảnh thần trí mê muội, được cho uống một bát mùi thơm phức, chất lỏng cay nồng như rượu, thần trí được kích thích dần dần có chút thanh tỉnh, vẫn còn chút mơ hồ lên tiếng: “Ta uống máu của hần.....”

Yến Tê con mắt hơi chuyển động: “Cái này là Quỷ Quân, người nhưng lại là Ma Quân, cũng coi như là vừa khéo.”

40. Chương 40

Lương Cảnh nửa đêm bị đau đớn hành hạ mà tỉnh giấc, bên tai lúc này chỉ còn tiếng chim riu rít hót cùng tiếng nước chảy.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên giường đã trống không, Yến Tê vốn dĩ nên ngủ say cũng đã biến mất.

Lương Cảnh cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ có thể ngồi bất động tại chỗ một lúc, chờ cho cảm giác đau đớn sắc bén này giảm bớt, mới rón rén đi ra cửa

Dưới ánh trăng yếu ớt, Yến Tê cực kỳ tùy ý ngồi trên mặt đất, ôm một vò rượu, ngửa cổ thoải mái uống một ngụm lớn. Rượu kia mùi thơm cách mười bước vẫn nghe rõ, có thể tưởng tượng được là rượu mạnh như thế nào.

Yến Tê đưa mắt thoáng nhìn y, hất cằm lên coi như chào hỏi, chờ Lương Cảnh đến gần mới mở miệng: “Ngủ không được ư?”

“..... Đau tỉnh.” Lương Cảnh có chút lúng túng đáp.

Yến Tê hiềm thấy không chế nhạo, trái lại đem rượu đưa cho y, cười cợt,: “Đau đớn này thuốc và châm cứu đều không có tác dụng, chỉ có rượu Đỗ Khang mới có thể giải trừ.”

Lương Cảnh đa tạ y, lại hỏi: “Tiền bối vì sao nửa đêm lại uống rượu một mình?”

Yến Tê nhún vai nói: “Cái tên nghe một hiểu mười nhà người, bởi vậy ta một chữ cũng không dám nhiều lời. Đã muốn trị bệnh, ngại gì mà không chuyên tâm giải quyết chuyện trước mắt. Nếu hỏi ra đầu mối nào, người còn trở mặt với ta đến cỡ nào?”

Lương Cảnh cười khổ cũng uống một ngụm rượu. Hắn chưa bao giờ được uống hã hê thế này, cảm giác còn rất mới mẻ. Rượu như dao đâm vào phổi, cảm giác hồn phách bị cắn nát thật sự giảm bớt.

Hắn nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi dài: “Tiên sinh hôm nay thật sự phát ngôn khiến người khác không biết phải nói gì.”

Yến Tê mỉm cười: “Người trở về nhớ phái người ra đảo đón ta, ta đến lúc đó cũng cạn kiệt sức lực rồi.”

Lương Cảnh bực nói toạc ra tính toán trong lòng, ngượng ngùng nói: “Tiên sinh thực thẳng thắn.”

“Nếu như đã tốt hơn một chút, thì đi ngủ đi.” Yến Tê đuổi y nói, “Ngày mai phải ra biển, mà người bộ dáng thế kia thì chả làm được việc gì.”

Gió to sóng lớn, sương mù dày đặc che kín bầu trời.

Lương Cảnh cúi người nửa quỳ trên bè trúc, chặt chẽ bầu lấy cánh tay của chính mình để duy trì tỉnh táo, đốt ngón tay vì dùng sức quá mạnh mà trắng bệch.

Ngày hôm trước trời vừa sáng, y liền dựa theo chỉ điểm của Yến Tê, bỏ ra một ngày đi ra khỏi cánh rừng, sau khi thuận lợi vượt qua màn sương, liền đến thị trấn bên bờ biển.

Lương Cảnh cầm theo một ít bạc vụn, mua rượu mạnh Yến Tê muốn cùng đan sa và một vài thảo dược khác, lại mua thêm vài kiện y phục đơn giản để thay, liền quay trở về đảo.

Thế nhưng vừa mới tiếp cận dòng ám lưu, cổ cồn lại đột nhiên phát tác, khiến y chuyển hướng không kịp, bị cuốn vào dòng chảy xiết bên trong. May mà Yến Tê đã nói, chỉ cần chống đỡ được đến nửa hành trình, cho dù rơi vào dòng chảy xiết, cũng có thể như nước chảy bèo trôi mà dạt về bên bờ Yến đảo.

Lương Cảnh tinh thần không dám thả lỏng một giây một phút nào, rốt cuộc cũng qua được đoạn khó khăn nhất, bè cùng người liền nhanh chóng quay trở về đảo.

Thế nhưng, rượu của Yến Tê đã trôi đi không biết lúc nào, Lương Cảnh y phục trên người cũng bừa bộn không thể tả, sờ sờ trong lòng bao giấy dầu đan sa, an tâm không bị thấm nước, liền hướng phía trước mà đi tới.

Không nghĩ tới Đoan Mộc Nhan đã đứng ở bìa rừng chờ y, vừa thấy y liền xa xa mà chạy tới, từ trên xuống dưới nhìn một lượt: “Có bị thương không?”

Lương Cảnh thấy hắn, cảm giác không yên trong tim tự nhiên biến mất, đem người ôm vào trong ngực, trấn an nói: “Ta không sao. Yến Tê có chỉ cho ta cách tránh sóng gió, không phải ta vẫn rất khỏe mạnh sao?”

“Ta..... Ta cuối cùng cũng cảm thấy ta lạ chỗ nào.” Đoan Mộc Nhiên đột nhiên lại nói một câu, giọng nói mang đầy vẻ mê man.

Lương Cảnh nhìn hắn, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đoan Mộc Nhan nghe vậy, lông mày nhíu thành một đường: “Sau khi người rời đi, Yến Tê thì châm cho ta hai lần. Không biết tại sao, nhưng mỗi lần thì châm xong, ta liền cảm thấy đầu óc có chút hồ đồ, nói chuyện cùng y, thỉnh thoảng không thể xoay chuyển được. Cứ như là đầu óc đã bị mất đi một mảng.....”

Lương Cảnh tự nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không dám nói thật, vỗ vỗ lưng hắn, ôn nhu trấn an nói: “Chắc là do công lực bị tiêu tan, người không thoải mái cũng là bình thường.”

Đoan Mộc Nhan dựa vào y, thấp giọng nói: “Ta có chút sợ.”

“Tạm thời cố gắng chịu đựng một chút.” Lương Cảnh than nhẹ, “Có ta ở đây, ta sẽ bảo hộ đem người mạnh khỏe quay trở về đất liền, được chứ?”

“Ân, ta tin người.” Đoan Mộc Nhan an tâm nở nụ cười, gật gù đầu.

41. Chương 41

Loại chất độc Chu Sa này dùng để tẩy sạch độc tính trong huyết mạch của Đoan Mộc Nhan, kết hợp với thi châm lên huyết, bằng phương thức ôn hòa này có thể đem tà công trong cơ thể Đoan Mộc Nhan tản đi.

Trong quá trình này, tâm trí sẽ từ từ thoái hóa, tâm trí có lúc như người đã ở tuổi xế chiều, lại có khi chỉ như một đứa trẻ.

Quãng thời gian ban đầu, Lương Cảnh chỉ thấy ký ức của Đoan Mộc Nhan càng ngày càng kém đi, hẳn thường xuyên lúc đi ra khỏi màn trướng, liền đứng ngây ra tại chỗ mà mở mắt nhìn xung quanh, tựa như một chú chim non không tìm được tổ. Lương Cảnh hỏi hắn, trong con người hắc bạch phân minh của hắn ánh lên vẻ vô tội: “Ta quên mất mình định làm gì rồi.....”

Thế nhưng càng về sau, tính khí của hắn càng mềm mỏng, bản thân lúc nào cũng dính chặt bên cạnh Lương Cảnh, thậm chí thấy Lương Cảnh cùng Yến Tê nói đôi câu việc nhà đều sẽ nhăn mặt, một bộ dáng dấp râu rĩ không vui.

Yến Tê tuy là đại phu nhưng lại không có tấm lòng phụ mẫu, thỉnh thoảng lại còn giả vờ trêu chọc vài câu: “Ai da, sao lại có mùi dấm chua lè trong không khí vậy nhỉ?”

Đoan Mộc Nhan sẽ cảm giận mà nguýt y một cái, ánh mắt như tiểu hài tử đang bực bội.

Lương Cảnh một chút cũng không thấy phiền phức chán ghét, ngược lại còn yêu muốn chết bộ dáng Đoan Mộc Nhan như vậy, hận không thể đem hắn treo bên eo mà mang theo, nhưng lại sợ hắn nhìn thấy bản thân lúc bị hôn cổ phát tác, bất đắc dĩ mà cũng đành giữ chút khoảng cách nhỏ.

Cho đến một ngày, Lương Cảnh vừa ra khỏi gian nhà, liền nghe thấy Đoan Mộc Nhan ngồi cạnh sông, quay đầu lại gọi y: “Vương Cảnh!”

Thôi xong, đến cả tên cũng đều loạn cả lên rồi, hắn bắt lấy y không ngừng cười đùa còn đem nước vung lên mặt y, có lúc thì kêu Vương Cảnh, có lúc lại trở thành Lương Cảnh. Lương Cảnh ngực bỗng nhiên một trận lạnh lẽo, giống như có một bàn tay nhỏ xíu đang không ngừng bóp chặt lấy tim y, y thầm nghĩ: nếu như cứ mãi như thế không thể hồi phục lại thì sao?

Đoan Mộc Nhan ý lại y so với năm xưa chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, y chính là mong muốn luôn được nhìn thấy hắn vui vẻ bám y như vậy. Nhưng đây vốn dĩ không phải là Đoan Mộc Nhan, cũng không thể vì yêu thích hắn thế này, lại đem hắn cả đời lẫn lộn như một tiểu hài tử.

Đoan Mộc Nhan nghiêng đầu, con ngươi đen láy sáng hoắc, lấp lánh ý cười: “Lương Cảnh, tóc thật loạn.”

Ánh mắt trong veo của hắn dường như có thể tẩy sạch cả bầu trời, Lương Cảnh thầm than một câu, bỏ đi, ép buộc bản thân không suy nghĩ thêm chuyện mất hứng.

“Là do ai?” Lương Cảnh lông mày nhíu lại, néo néo chớp mũi cao của Đoan Mộc Nhan.

Đoan Mộc Nhan không thể né tránh mà kêu la, lông mi không ngừng run run: “Không, không phải Tiểu Nhan!” (*xịt máu*, đetch, xl *ôm mũi chạy đi*)

Lương Cảnh nghiêm túc đe dọa hắn: “Vậy lần sau ta chơi cùng Yến Tê, có được hay không.”

“Người.....Người vò lại ta đi.” Đoan Mộc Nhan vội vã ngẩng đầu lên, vẻ mặt ủ rũ. (*phun máu*)

Cái điệu bộ trẻ con này của hắn khiến y càng muốn trêu chọc, nhưng lại không nhẫn tâm đem người bức đến cuồng lên. Chuyện quá thân mật thế này cũng không tiện, bởi lẽ dù gì Đoan Mộc Nhan bây giờ chính là một tiểu hài tử không rành thế sự, mà y miễn miễn cưỡng cưỡng cũng coi như là một quân tử.

Mặc dù đồ ăn lẫn nơi ở trên đảo đều đơn sơ, nhưng cũng không đến nỗi không thể sinh sống. Duy nhất kỳ quái chính là, thời gian Yến Tê nhốt mình trong phòng ngày càng dài, vóc người vốn tinh tế mềm mại, dẻo dai ban đầu bây giờ từng ngày từng ngày trở nên hao gầy, càng về sau, khớp mắt cá chân càng lộ rõ đến kinh người, có cảm giác cơ thể y lúc này chỉ cần một tác động nhỏ cũng sẽ gãy. (chỗ này ta chém, tác giả là đang tả bạn Yến Tê ốm đến kinh người, kiểu lộ xương luôn í, nhưng có mấy từ tác giả dùng hơi khó hiểu nên ta chém, thông cảm:'))

Lương Cảnh mặc dù cũng đang phải chịu đựng dày vò, nhưng mà có thể do có Đoan Mộc Nhan ở bên cạnh bầu bạn, nên chỉ thấy hơi tiêu tụy, chứ không hề có bộ dáng đáng sợ như Yến Tê thế kia.

Lương Cảnh từ lâu đã hoài nghi, y sẽ không vô duyên vô cớ mà đem hồn cổ nuôi trong cơ thể, để ngày ngày phải chịu tâm can bị phê hồn cắn xé. Cũng sẽ không uống rượu đến nghiện, cách mấy ngày lại uống say đến bí tị.

Còn nữa, y từng đề cập tới, hồn cổ trong người Lương Cảnh chỉ mới là tử cổ, như vậy nhất định còn có một mẫu cổ.....

Những suy đoán tích tụ lâu ngày dần xuất hiện. Yến Tê tuổi còn trẻ đã rời xa nhân thế, tự mình chịu đựng những đau đớn khó có thể tưởng tượng, là vì gì?

Vì Hề Xuyên ư?

Lương Cảnh hiện tại còn e ngại nhiều thứ, nên không hỏi, nhưng đến một lúc nào đó y chắc chắn sẽ làm rõ mọi chuyện. (thuyết âm mưu của ta: HX cũng tu luyện ma pháp????)

42. Chương 42

Ừay, vậy là cũng gần hoàn rồi nha. Chỉ còn ba chương nữa thôi. hãy chờ đón một kết thúc đầy viên mãn cho hai bạn trẻ =///=

Lương Cảnh đang ngủ thì bị đánh thức.

Vừa mở mắt, Yến Tê đứng bên cạnh trên cao nhìn xuống, sắc mặt trắng bệch, môi xanh ngắt, hình dáng không khác gì quỷ.

Lương Cảnh khó khăn giữ mình không la lên: “Người làm sao vậy?”

Yến Tê không muốn nhiều lời khoát tay áo, ra hiệu y ít lời, âm thanh phập phồng nói: “Hôm nay ta sẽ đem hồn cổ qua người Đoan Mộc Nhan, các người sau đó có thể trở về.”

Lương Cảnh lúc đầu rất vui vẻ, sau đó lại chần chừ nói: “Cổ hồn này làm sao hoàn lại cho người?”

Yến Tê căn bản tựa hồ không nghĩ tới việc này, sững sốt chốc lát, hai mắt hững hờ nhìn chằm chằm mặt đất, khóe miệng nhẹ nhàng trừu rút: “Thứ vật hại người, không muốn cũng phải.”

Dường như trong nháy mắt y nghĩ đến rất nhiều chuyện, biểu hiện trở nên lạnh lẽo, Lương Cảnh trực giác mơ hồ biết rằng y đang nhớ tới Hề Xuyên, không ngu ngốc đến độ dưới bầu không khí thế kia lại chờ câu trả lời, liền tự động đổi đề tài: “Hiện tại phải làm thế nào?”

Cách làm cùng với khi y đem tử cổ chuyển sang cho Lương Cảnh cũng không khác gì, chỉ là căn dặn Lương Cảnh mỗi ngày cho Đoan Mộc Nhan dùng một thang thuốc làm vật dẫn, để tránh cổ trùng trái lại thương tổn Đoan Mộc Nhan.

Sau khi chuyển giao xong, Yến Tê nhìn qua dường như đã không còn một chút sức lực nào, lại không quên ném qua một con rắn cho Lương Cảnh: “Tiểu mỹ nhân hiện tại đã không còn công phu trong người, người cầm theo Quỷ Quân mà mở đường đi. Đến bên bờ cứ vứt nó xuống đất, nó sẽ ngoan ngoãn tự động trở về.”

Đoan Mộc Nhan không nhìn nổi con rắn kia, mà Lương Cảnh kỳ thực trong lòng cũng sợ hãi, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm ngơ, đem con rắn cuộn lại để trên người hướng Yến Tê cảm tạ.

Yến Tệ tựa cửa, không hề có chút lưu luyến mà xua đuổi: “Đi mau đi mau, ta cần thanh tịnh.”

Lương Cảnh có chút hoảng hốt mang theo Đoan Mộc Nhan quay trở về Nam Hải.

Đoan Mộc Nhan mắt không ngừng tròn tròn, lúc đến bờ, cũng chặt chẽ ôm lấy cánh tay của Lương Cảnh không hề buông ra, ánh mắt nhìn mọi thứ mới mẻ xung quanh: “Trở về?”

Lúc quay trở lại đất liền, trên bờ rất ít người qua lại, không khí không hề náo nhiệt như tưởng tượng. Lương Cảnh lúc này mới sực tỉnh, đã là cuối tháng Chạp rồi, mắt thấy chính là cuối năm rồi.

Lương Ảnh chờ hai người sốt ruột đến độ đứng ngồi không yên, ngày ngày canh giữ ở bến phà, nhìn thấy Lương Cảnh, lập tức ba chân bốn cẳng tiến lên đón: “Chủ thượng! Cuối cùng cũng đợi được ngài về rồi.”

Lương Cảnh trong lòng còn đang tiếc nuối, một năm này không thể ở bên cạnh Hề thị bồi nàng, Đoan Mộc Nhan đã vươn ngón tay chỉ vào Lương Ảnh, linh quang lóe lên: “Sư phụ?”

Lương Ảnh nhất thời dờ người, cuống quýt nhìn về phía Lương Cảnh: “Chủ thượng?”

“Không sao.” Lương Cảnh buồn cười giơ tay vỗ vỗ vai Đoan Mộc Nhan, đối với hắn nói, “Hắn gọi Lương Ảnh.”

Đoan Mộc Nhan nhỏ giọng “Nha” một tiếng, sợ người lạ nhưng lại tò mò liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn đến Lương Ảnh cả người ngửa ngáy.

Cũng may Lương Cảnh hướng Lương Ảnh liếc mắt ra hiệu, hắn thức thời trở lại chuyện chính: “Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, chủ thượng muốn trở về kinh bất cứ lúc nào cũng được.”

“Ta không ở đây một thời gian, mọi thứ đều bình yên chứ?”

Lương Ảnh nói: “Tất cả như thường ngày.”

Lương Cảnh lúc này mới buông được căng thẳng, vừa cẩn thận dặn dò: “Ta chỗ này có một đơn thuốc, người đi đem thuốc mua về, một ngày cũng không được chậm trễ.”

Tự mình chỉnh trang lại dung mạo có chút suy sút buồn cười, lại giúp Đoan Mộc Nhan rửa mặt chỉnh tề, cuối cùng cùng nhau hồi kinh.

Đoan Mộc Nhan cả người được quần trong một tấm áo khoác lông cáo, cả khuôn mặt đều bị che mất một nửa, chỉ lộ ra cái cằm thon gọn, hồ đồ được Lương Cảnh dẫn vào Phượng điện.

Lòng bàn tay hắn mềm mại, nắm đến Lương Cảnh tâm cũng mềm đi. Y cùng Đoan Mộc Nhan nửa năm qua cơ hồ một khắc chưa từng chia lìa, đem người buông ra, liền cảm giác trong lòng như bị đào rỗng một lỗ, chua xót, tràn đầy không nổi.

Suy đi tính lại, bởi vì lo sợ Đoan Mộc Nhan bây giờ không hiểu sự đời, hạ nhân hầu hạ lạnh nhạt hay chịu ủy khuất gì. Liền kêu người đem hết đồ dùng trong thư phòng của hắn chuyển hết sang thư phòng của Phượng điện, mỗi khi bãi triều, đều trực tiếp đến đây xử lý công việc, chỉ có triệu kiến quần thần bên ngoài mới đến Ngự Thư Phòng.

Y hành động thế này, kì thực là do nhạy cảm, hay chỉ là vì chính mình tìm cơ.

Các hạ nhân trong cung đều bị cường chế miệng kín như bưng, nhưng trên thực tế không tránh khỏi những lời đồn đại, tất cả đều biết Hoàng đế cùng Hoàng hậu bí mật xuất cung, lại cùng nhau trở về cung.

Ân sủng càng ngày càng tăng.

43. Chương 43

Lương Cảnh phê xong sổ sách, xoa xoa huyệt thái dương, gác bút son lên giá, không chút tình nguyện đem trà sâm trên bàn uống lấy.

Trà là ý muốn của Hề thị, nhìn y một thân gầy đi lại bị mặt trời sưởi đến suýt nữa chính mẫu thân cũng không nhận ra, một chút bộ dáng thiên tử cũng không có, ngược lại cứ như dân chạy nạn, cơ hồ hai mắt tối

sầm ngất đi. Thái hậu một trận nhẩn nhẹn không nổi trận lôi đình, nhưng lại phân phó một đám hạ nhân, mỗi ngày đều phải hảo hảo bồi bổ cho Lương Cảnh.

Lương Cảnh trước mặt mẫu hậu đuối lý, ngoan ngoãn như chim cút, tuy nhiên không tài nào chịu nổi kiểu bồi bổ khiến cả người đều nóng rực như thế này, tinh lực tràn ngập cũng không biết nên phát tán đến nơi nào.

Cũng may Đoan Mộc Nhan hiện tại vô cùng nghịch ngợm, Lương Cảnh như mẫu hậu của hắn mà lẻo đẻo chạy theo sau, quần hắn ăn cơm ngủ nghỉ, cũng có thể mệt ra một thân mồ hôi.

Cả người mềm nhũn vừa ngã lên giường, Đoan Mộc Nhan liền từ bên ngoài lạch bạch chạy vào, bên ngoài trời lạnh căm, trên giường mắt của hắn hai mảng ửng hồng, hướng về phía y gọi: “Lương Cảnh! Tìm ná.”

Lương Cảnh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, dở khóc dở cười nhìn hắn: “Người lại muốn phá tổ gì nữa?”

Đoan Mộc Nhan biết nếu nói ra với y y sẽ không giúp mình, liền thoát giày bò lên giường, đôi chân trắng như tuyết trên người Lương Cảnh liềm mạng dẫm lên, đem Lương Cảnh bị dẫm đến muốn tắt khí, nhanh tay nhanh mắt mà đem người bắt được.

Cẳng chân bị bàn tay nóng ẩm bắt lấy, Đoan Mộc Nhan vấp té, ngã nhào lên người Lương Cảnh, dây cột trên tóc rơi ra, tóc đen óng mượt mà xõa dài trên áo ngủ bằng gấm.

Lương Cảnh nghiêm nghị nhìn chằm chằm hắn, bắt lấy cằm Đoan Mộc Nhan: “Làm việc xấu xa gì đó? Chân vừa giẫm chỗ nào hử?”

Đoan Mộc Nhan chưa từng thấy dáng vẻ hung dữ như vậy của y, liền co rút cổ, nhỏ giọng chột dạ hỏi: “Chỗ nào a?”

Lương Cảnh cố nén cười, kéo lấy tay hắn đặt lên mặt mình: “Nơi này.”

Đoan Mộc Nhan giật mình “A” một tiếng, chớp chớp mắt hai lần, nỗ lực suy nghĩ biện pháp: “Tiểu Nhan thối thối cho người a.”

Hơi thở mang theo nhiệt độ cùng mùi hương thoang thoảng lướt qua gò má, quanh quẩn khắp màn trướng (chỗ này thật sự chém, chả hiểu tác giả nói gì --lll). Lương Cảnh không biết đây có coi là đang được thổi gió cho không, nhưng rất hài lòng mà hưởng thụ lấy lời xin lỗi của hắn, bắt gặp con người sáng rực của Đoan Mộc Nhan, liền đem hắn ôm vào trong lòng, ôn nhu đặt lên thái dương hắn một nụ hôn.

Đoan Mộc Nhan ngoan ngoãn để y ôm lấy một lúc, Lương Cảnh ngửi được mùi hương ấm áp trên người của hắn, ngay khi sắp sửa chìm vào mộng, thì lại không an phận mà giãy giụa.

“Làm sao vậy?”

Đoan Mộc Nhan trưng cầu nhìn y: “Lương Cảnh ngủ, Tiểu Nhan ra ngoài chơi.”

Hắn cả ngày không chịu yên tĩnh ở một chỗ, mà Lương Cảnh cũng không muốn kiềm chế tính hướng của tiểu hài tử này, lấy dây cột thay hắn đem mái tóc tán loạn lại một lần nữa vắn lên đẹp đẽ: “Để Lương Cảnh theo người.”

“Được rồi.” Đoan Mộc Nhan bĩu môi, từ trong chăn lấy ra một món đồ chơi nhỏ, hào hứng chạy ào ra ngoài.

Lương Cảnh ần ần trán. Chỉ cần hắn không chạy đến Ngự Hoa Viên bắt cá chơi là tốt rồi.

Mà việc khó khăn nhất chính là bắt hắn uống thuốc.

Yến Tê cho một ngày một thang thuốc, phương thuốc vốn kì lạ, Lương Cảnh cũng đã thử nếm qua, đúng là đắng đến lợi hại. Kể trường thành còn không chịu nổi, nói chi đến Đoan Mộc Nhan hiện tại.

“Uống cái này, ta cùng người đi ra ngoài thả diều có được không?”

Đoan Mộc Nhan không biến sắc chút nào, lắc đầu: “Không ngon.”

Mấy ngày đầu Lương Cảnh chỉ có thể giả bộ giận hắn, Đoan Mộc Nhan bị sắc mặt của hắn dọa sợ, không dám không uống. Sau đó không biết có phải là làm quá thành quen, hoặc là tâm trí thật sự có khôi phục, dần dần không cần Lương Cảnh vừa lừa vừa dụ, cũng sẽ chính mình đem thuốc lên uống.

Lương Cảnh cũng không nôn nóng, mấy tháng cũng được, ba bốn xuân thu cũng được. Chỉ là xem đó như một đóa hoa, chờ ngày nó nở bung tỏa hương.

44. Chương 44

Dần dần lâu ngày, Đoan Mộc Nhan nghịch ngợm ham chơi kia dường như biến mất, hơi hơi có chút trầm tĩnh, so với ham muốn náo nhiệt bên ngoài trước kia, bây giờ chính là càng yêu thích quần bên người Lương Cảnh.

Hắn biến hóa lớn như vậy, Thái hậu làm sao có thể không biết, quang lâm Phượng điện của hoàng hậu mấy lần, lại nhìn thấy Đoan Mộc Nhan mất ngủ mà phượng đều một bộ dáng trẻ con, cũng không thể ác động mà quyết tâm đả kích hắn.

Lần này nàng cũng là hiểu chuyện đến xem thử tình hình con dâu, đến cửa điện, cung nhân hầu hạ phía dưới mới báo.

“Ta không thích của bọn họ, chỉ thích chữ của Lương Cảnh.” Thanh âm nhu hòa trong trẻo khác thường của Đoan Mộc Nhan vang lên.

“Chữ của các tiên sinh đẹp hơn của ta gấp trăm ngàn lần, sao lại muốn học cùng ta?” Lương Cảnh bắt đầu khuyên hắn, nhìn về phía Hề thị, “Mẫu hậu, thứ cho nhi tử không tiện vấn an.”

Y nói như vậy, bởi lẽ Đoan Mộc Nhan đang bám trên người y, không nghe được lời đáp ứng của y, sẽ không chịu buông tay.

Tình cảnh thế này không phải là thứ có thể xuất hiện trong khuôn phép hoàng cung, Hề thị cau mày trách cứ: “Hoàng hậu, nhanh buông tay ra! Nay còn thể thống gì!”

Đoan Mộc Nhan toàn tâm toàn ý muốn quần lấy Lương Cảnh, lần này mới chú ý đến trong phòng còn có người khác, ngoài ý muốn trợn tròn con mắt nhìn nàng.

Lương Cảnh giữ lại tay của Đoan Mộc Nhan, thẹn thùng đối với Hề thị nói: “Hắn hiện tại nơi nào nghe lọt, chỉ sợ mẫu hậu nói chuyện, hắn lại càng muốn mãnh liệt.”

Hề thị ánh mắt có chút không thể chịu đựng, vừa định giảng giải quy củ cho Đoan Mộc Nhan, thế nhưng Đoan Mộc Nhan lại dang hoàng mà thu tay lại.

Hắn mím mím môi, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí lại ẩn chứa mừng rỡ: “.....Mẫu hậu?”

Lương Cảnh cùng Hề thị đều ngây người như phỗng mà nhìn hắn.

Đoan Mộc Nhan ý thức được bầu không khí ngưng trệ, ánh mắt thấp thỏm tìm kiếm Lương Cảnh: “Lương Cảnh, ta nói sai rồi ư?”

Lương Cảnh lúng túng hắng giọng một cái: “Mẫu hậu, hắn hiện tại giống như đang trưởng thành lại một lần nữa, có chỗ mạo phạm, đều là không cố ý.”

Hề thị nghe được thanh âm của Đoan Mộc Nhan lại trợn tròn hai mắt, phức tạp nhìn Đoan Mộc Nhan một hồi, khuôn mặt từ đầu đến cuối bình tĩnh lại hiện ra một tia ôn nhu khó tả, hướng hắn vẫy vẫy tay: “Người tới.”

Lương Cảnh nắm chặt tay Đoan Mộc Nhan cổ vũ, Đoan Mộc Nhan lo sợ mà đi đến bên cạnh Hề thị.

Nữ tử một thân hoa phục khoe mắt không giấu được nếp nhăn, theo vẻ mặt ôn nhu mà trừng xuống mấy phần: “Người không có nói sai, sau này cứ gọi vậy đi.”

“Thật sự?” Đoan Mộc Nhan khoe mắt không giấu được nỗi chờ mong.

Hề thị đưa tay ra, tại đỉnh đầu mềm mại của hắn mà nhẹ sờ, giọng điệu mang chút trách móc, nhưng cũng được sự yêu thương: “Người lớn như vậy rồi.....”

Nàng vóc dáng không cao, Đoan Mộc Nhan hơi nghiêng đầu, giống như một chú mèo nhỏ, cực kì ngoan ngoãn.

“Mẫu hậu?” Lương Cảnh nhẹ giọng hỏi.

Y vô cùng mong muốn đến lúc hai người có thể hòa thuận với nhau, chỉ là không ngờ thời cơ lại đến sớm như vậy, thanh âm liền như thế cũng không dám lớn hơn, chỉ sợ phá vỡ một phần ôn nhu đến không dễ này.

“Hắn thế này, ngược lại cũng có chỗ đáng yêu.” Hề thị là người nội liêm (sống nội tâm, không thể hiện tình cảm ra ngoài), lại hiếm thấy biểu lộ một lần chân tình, nhưng cũng không quá lâu. Rất nhanh lại nghiêm giọng, “Hắn muốn học chữ, ngươi lúc nào rảnh rồi thì dạy hắn đi.”

“Xin nghe theo ý chỉ mẫu hậu.” Lương Cảnh lập tức cười đáp.

Hề thị cùng hai người dùng trà, nói một chút việc vặt, cũng không lưu lại quá lâu.

Nàng đi rồi, Đoan Mộc Nhan liền hai mắt sáng rực hưởng Lương Cảnh nói: “Tiểu Nhan lúc này nói thật hay đúng không?”

Lương Cảnh ngẩn ra, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ngươi.....”

“Ta không phải rất thông minh ư?” Đoan Mộc Nhan khéo môi nhếch lên mang theo ý cười.

Lương Cảnh không biết là nên bực hay nên cười, chỉ sợ chính mình lúc nhỏ không được một nửa linh quang của Đoan Mộc Nhan.

“Cái tốt không chịu học, cái xấu lại tiếp thu nhanh vậy.” Lương Cảnh nghĩ đến lúc hảo hảo khỏe lên rồi, phải phê bình, cơ mà nói được một nửa, chính mình cũng không nhịn được mà mỉm cười.

45. Chương 45: (chính Văn Hoàn)

Trong mấy tháng qua, Lương Cảnh không nhanh không chậm dành thời gian viết chữ lên những trang giấy nhỏ cho Đoan Mộc Nhan, kêu người đóng thành tập đưa cho Đoan Mộc Nhan tập viết chữ.

Đoan Mộc Nhan có lẽ chỉ nhất thời hứng thú mà thôi, qua một khoảng thời gian, liền bắt đầu chơi xấu không luyện. Những người hầu hạ bên cạnh nào có can đảm mà chỉ trích hắn, chỉ có những lúc Lương Cảnh chăm chăm quan sát bên cạnh, hắn mới ra vẻ động động bút, đòi khích lệ.

Đến lúc bước vào lễ lối, lại trở nên tự giác một ít, nhưng chữ dưới ngòi bút của hắn không hề giống như nét chữ đoan trang hiền ngang của Lương Cảnh, trái lại vô cùng khinh dật tùy tính (có thể hiểu là không gò bó, không chút câu nệ í) đến lợi hại, khiến Lương Cảnh vô cùng hoài nghi, hắn luôn miệng nói muốn học cùng y, thế nhưng trên thực tế lại chạy đi xem trộm những nơi khác.

Có điều như thế này mới thật sự là nhìn chữ phán người, nếu như viết ra giống như Lương Cảnh trái lại còn có chút cảm thấy kì quái.

Một năm như vậy thấm thoát trôi qua.

Lương Cảnh bãi triều, đang muốn đi bồi hoàng hậu dùng thuốc cùng luyện chữ, lại thấy một tiểu cung nữ như hồn bay phách lạc hoảng hốt chạy đến, rầm một tiếng quỳ xuống trước mắt Lương Cảnh.

Lương Cảnh kinh ngạc: “Chuyện gì thế?”

Cung nữ khuôn mặt đỏ ửng: “Hoàng hậu.....Hoàng hậu người.....”

Lương Cảnh nhìn cung nữ này cũng đã đến tuổi cập kê, ngũ quan cũng được xem là xinh đẹp, mặt còn đỏ đến mức như tôm hấp chín, trong lòng bất chợt nảy một cái.

Y cũng không hề biết Đoan Mộc Nhan có thích nữ tử hay không, mà hắn trước mắt chính là tâm tính của thiếu niên, sẽ không phải là đem cung nữ khi dễ chứ.

“Hắn làm sao.....?” Lương Cảnh kìm nén thấp thỏm trong lòng hỏi.

Sở dĩ không đem cung nữ bỏ đi, là bởi vì y suy tính thế nào cũng thấy thay đổi là nam tử hầu hạ rõ ràng không ổn tí nào. Mà giờ xem ra, phòng nam lại phòng luôn nữ, quả thực.....không hỏi ý đã tự ý hành động,

hậu quả thật khó lường (câu gốc là“ ”, đọc bên baidu thì ta hiểu là, câu này ý chỉ không để người dân lên tiếng ắt có đại nạn, ta thật sự không hiểu ý tác giả ở đây là muốn nói gì nên chém đây:’))

“Bệ hạ thứ tội!” Tiểu cung nữ mang theo tiếng khóc nức nở đáp lời, “Không thấy Hoàng hậu đâu cả!”

“Cái gì?!” Lương Cảnh giật nảy cả mình.

Y này giờ cứ luôn nghĩ Đao Mộc Nhan chỉ trêu ghẹo cung nữ mà thôi, đáp án này thật sự là nằm ngoài dự liệu của y.

Tiểu cung nữ nhìn sắc mặt y chợt biến, cho rằng bản thân không còn đường sống nữa mà sợ run cả người, thế nhưng không ngờ Lương Cảnh một tiếng cũng không nói, chỉ là lông mày hơi nhướn lên, đứng bất động tại chỗ như đang suy nghĩ gì đó.

Đại nội thủ vệ nghiêm ngặt, Đao Mộc Nhan đã không còn võ công, không thể giống như trước mà tự do tự tại lui tới bất kì nơi nào. Như vậy, nếu muốn thoát thân, nhất định phải dựa vào người khác hỗ trợ. Trong cung ngoài cung, người có thể giúp hắn, người nguyện một lòng giúp hắn —— Lương Cảnh trong đầu nháy mắt hiện lên vài người có khả năng, nhưng bất luận là ai, cũng không thể giải thích lý do Đao Mộc Nhan rời đi.

Nghĩ đến đây, Lương Cảnh rất nhanh điềm tĩnh lại.

Tiểu cung nữ run rẩy chờ tin dữ, lại nghe trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm điềm tĩnh của Lương Cảnh: “Khóc giải quyết được gì ư? Đi tìm người.”

Tiểu cung nữ trợn to hai mắt, há miệng: “Vâng”

“Có kinh động đến thị vệ chưa?” Lương Cảnh lại hỏi.

“Vẫn chưa, việc này không dám trì hoãn, lập tức liền đến bẩm báo bệ hạ.”

“Tạm thời không muốn kinh động bọn họ, người mang những người khác đi tìm.” Lương Cảnh gật gù, xua tay đuổi người.

Tiểu cung nữ lảo đảo chạy đi, Lương Cảnh vốn định đến Phượng điện chờ tin tức, suy nghĩ một chút, bước chân dừng lại, ngược lại hướng một hướng khác mà đi.

Thời tiết đang là tháng ba, trong hoa viên cảnh xuân rực rỡ, hoa khoe đua sắc. Lương Cảnh lại không chút hứng thú thưởng thức, không có mục đích mà lẩn quẩn giữa hành lang lối đi, dường như đang tìm hình bóng ai đó.

Bước chân vừa đi đến trong bóng râm, bất thành linh phía sau đuổi ra hai cánh tay, đem mắt Lương Cảnh bịt kín.

Hương thơm nhàn nhạt được gió nam thổi đến bên mặt Lương Cảnh.

Lương Cảnh cơ thể hơi ngưng trệ: “Ai?”

“Sao không thử đoán xem ta là ai?” Người phía sau cười nói.

“A.” Lương Cảnh dường như đang suy tư, một lát sau trả lời, “Có lẽ là người trầm yêu nhất cõi đời này.”

Lời này vừa nói ra, người kia thu tay lại đi tới, giọng điệu oán trách nói: “Xảo ngôn. Từ đầu đã biết là ta?”

Lương Cảnh xoay người, Đao Mộc Nhan nhàm chán mà nhìn y. Không hiểu sao, y cảm giác Đao Mộc Nhan lúc này có chút không như bình thường.

Lương Cảnh mỉm cười nói: “Đương nhiên. Ngoại trừ âm thanh, còn tay của người, cả hương thơm trên người người. Làm sao mà trầm không nhận ra được chứ?”

Đao Mộc Nhan đỏ mặt, yên lặng nhìn thẳng y chốc lát, mãi đến tận lúc về mặt Lương Cảnh cũng trở nên nghiêm túc, mới từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Ta ổn rồi, trở về rồi.”

Lương Cảnh con người mở to. Y tuy cũng có chút phỏng đoán, cũng biết Đao Mộc Nhan mỗi ngày đều dần chuyển biến tốt, sớm muộn sẽ khỏi hẳn, thế nhưng đến giờ phút này vẫn là không thể tin được.

Sau cái giây phút không thể tin được ấy, chính là bản thân bị nhấn chìm trong vui sướng.

Đoan Mộc Nhan nhếch môi cười, khoe miệng tràn đầy nhu tình, cúi đầu nói: “Không nghĩ tới từ khi từ biệt Chiêu Giang phủ, lại xảy ra nhiều sự cố đến vậy, một năm qua làm khổ người rồi.”

Bản thân y thật sự đã trải qua rất nhiều khổ cực, nhưng cũng không hề muốn đề cập đến, đáng vẻ bây giờ của Đoan Mộc Nhan đích thực là hân của trước kia.

Không phải là một bộ sát khí như Tu La kia, cũng không phải là cái ngữ điệu như tiểu hài tử. Chuyện cũ chớp mắt như sương khói, Lương Cảnh có chút hồi tưởng lại, mới phát hiện mỗi một khắc chưa xốt khổ cực cũng không có một lời ai oán hay trách cứ, tất cả chỉ là hóa thành hoài niệm sâu đậm.

Y uống vào một bình rượu cay nồng, một người thân bạch y thanh đạm, ôm cầm mà đến, cùng bóng người lần đầu gặp gỡ, không chút sai biệt.

Lương Cảnh cảm xúc dâng trào, nhất thời không biết nên nói cái gì, im lặng một hồi mới nói: “Một năm hay nửa năm cũng vậy thôi, nếu như phải đổi cả đời, cũng tuyệt không xem như lỗ vốn buôn bán.”

“Người tính lầm rồi.” Đoan Mộc Nhan mím môi cười nói, “Nếu người muốn cả đời của ta, thì cũng phải lấy bản thân mình ra mà trả.”

Lương Cảnh kéo tay hân qua, vô cùng chân thành: “Chỉ cần người là hoàng hậu của ta, như thế cũng không tính là đắt.”

“Được rồi, trở về thôi. Ta cũng chỉ muốn trêu người một hồi thôi, chớ để hạ nhân phải lật tung hoàng cung này lên để tìm ta.” Đoan Mộc Nhan đỏ mặt tránh đi ánh mắt của y, nhưng tay không hề phản kháng mà mặc kệ để Lương Cảnh nắm.

“Còn một chuyện.....” Lương Cảnh có chút nói không rõ ràng.

Đoan Mộc Nhan nói: “Hả?”

Lương Cảnh ho khan một tiếng: “Từ lúc ở Nam Hải trở về, vi phu đã phải giả trang thành chính nhân quân tử khá lâu rồi, tối nay có thể hay không.....”

Đoan Mộc Nhan nghe vậy thì dần mặt ra: “Ban ngày ban mặt, người sao lại có thể hỏi ra câu như thế hả?”

“Nếu như người cũng nhấn nại một năm, thì cũng hiểu rõ tại sao trẫm phải nói thẳng thừng vậy a.” Lương Cảnh mặt dày nói.

“.....” Trầm mặc ngắn ngủi qua đi, Đoan Mộc Nhan chậm chậm mở miệng: “Mặc dù đã một năm, ta cảm thấy cũng nên thử một lần.” (ý bạn Tiểu Nhan là một năm trôi qua dôi, thôi thì nhiều hơn cũng không sao ý mà, :))))), anh định để chồng mình chết vì dư thừa tình lực à :))))))

Lương Cảnh trở mặt: “.....”

Thấy y ngậm phải quả đắng, Đoan Mộc Nhan cười đến sáng chói cả mắt. Hân đã lâu như vậy không được cười thoải mái như thế, ôn nhu hơn gió xuân, xinh đẹp vô cùng, vừa nhìn liền biết không phải thật sự tức giận.

Lương Cảnh lập tức thừa nhận lỗi lầm: “Hoàng hậu bớt giận, những câu thế này thật sự không nên nói vào ban ngày.”

“Hả?”

“Không bằng đợi đến tối lại nói?” (sao thẳng công nào cũng mặt dày thế vậy :)))

Đoan Mộc Nhan đứng nửa ngày không thấy lên tiếng.

Lương Cảnh còn đang lo lắng hân sẽ không trả lời, bên tai lại truyền đến thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy “Theo người.”

Lương Cảnh mừng tí mắt.

Một hoàng hậu vừa xinh đẹp lại vừa đức hạnh như thế này, trong mắt y, cái gì mà hậu cung ba ngàn phi tần, tất cả chỉ là đồ bỏ đi.

Chỉ tiếc không thể cùng hắn đi khắp giang sơn như họa (giống như danh lam thắng cảnh í)

Có điều ngược lại giang sơn như họa này chính là của y, làm gì có trở ngại gì?

-Hoàn-

Cuối cùng cũng hoàn. 45 chương truyện, một tháng mò mẫm. Cuối cùng cũng có thể đánh một chữ hoàn. Cảm ơn các bảo bối đã cùng ta đi qua một tháng này. Ta biết bản dịch của mình vẫn còn chưa mượt và hay, ta sau này sẽ cố gắng hết sức mà cải thiện. Cảm ơn các bảo bối đã theo dõi, quan tâm và ủng hộ ta trong suốt một tháng qua. Mong các bảo bối sẽ ủng hộ các tác phẩm sau này của nhà. Bởi vì nhà chỉ có một mình ta, lại chuẩn bị vô năm rồi nên sẽ không ra nhanh như các nhà khác, nhưng cũng mong các bảo bối thông cảm mà vẫn ủng hộ ta. Cảm ơn các bảo bối nhiều. Yêu các người!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-chinh-la-khong-dam-thu-nguoi-a>